

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja



Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 75. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2020 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 75. posiedzeniu Senatu:

senatora Zbigniewa Cichonia	7
senatora Roberta Dowhana.....	9
senatora Roberta Dowhana.....	11
senatora Roberta Dowhana.....	14
senatora Roberta Dowhana.....	16
senatora Roberta Dowhana.....	20
senatora Jerzego Fedorowicza.....	22
senatora Jana Marii Jackowskiego	25
senatora Andrzeja Kamińskiego	30
senatora Andrzeja Kamińskiego	32
senatora Stanisława Karczewskiego	35
senatora Stanisława Karczewskiego	38
senatora Stanisława Karczewskiego	40
senatora Andrzeja Kobiaka	42
senatora Andrzeja Kobiaka	44
senatora Andrzeja Kobiaka	46
senatora Andrzeja Kobiaka	50
senatora Andrzeja Kobiaka	53
senatora Jana Filipa Libickiego.....	56
senatora Jana Filipa Libickiego.....	58
senatora Andrzeja Misiółka.....	60
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	62
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	63
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	65
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	66
senatora Grzegorza Peczkisa	68
senatora Mariana Poślednika.....	70
senatora Mariana Poślednika.....	72
senatora Krzysztofa Słonia	75
senatora Krzysztofa Słonia	77
senatora Waldemara Sługockiego.....	78
senatora Waldemara Sługockiego.....	83
senatora Antoniego Szymańskiego	85
senatora Jerzego Wcisły.....	88
senatora Jerzego Wcisły.....	91

75. POSIEDZENIE SENATU

(21 marca 2019 r.)

Oświadczenie senatora Zbigniewa Cichonia

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra nauki i szkolnictwa wyższego
Jarosława Gowina

W związku z nową ustawą w praktyce zachodzi problem dotyczący wydatkowania środków finansowych, jakie otrzymują uczelnie. Z wielu uczelni docierają do mnie sygnały, że pierwsza transza pieniędzy przekazanych uczelniom została przekazana na wyrównanie wynagrodzeń w taki sposób, aby te, które były poniżej wymaganego minimum, osiągnęły ten poziom minimum, a następnie druga transza pieniędzy została przekazana na 7-procentową podwyżkę dla pracowników. W czym jest problem? Mianowicie niektórzy rektorzy uważają, że z tejże drugiej transzy, przeznaczonej na podwyżkę wynagrodzeń o 7%, można potrącać kwoty, które zostały poprzednio przeznaczone na wyrównanie wynagrodzeń do minimalnego poziomu.

W związku z tym moje pytanie do Pana Ministra jest takie: jak traktować owe transze pieniędzy, które zostały przekazane uczelniom? Czy separatywnie, czyli tak, że pierwsza transza jest tylko i wyłącznie na wyrównanie do minimalnego wynagrodzenia, a druga na podwyżkę do 7%, czy też można je traktować łącznie i w związku z tym w drugiej transzy dokonywać potrąceń tych kwot, które zostały przeznaczone na wyrównanie wynagrodzeń po otrzymaniu pierwszej transzy?

Zbigniew Cichoń

Odpowiedź

Warszawa, 9 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo z 27 marca 2019 r. znak BPS/043-75-2145/19, przekazujące oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Cichonia podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r. w sprawie wydatkowania środków finansowych przekazywanych uczelniom, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Pismami z 1 marca 2019 r. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego poinformował uczelnie o zwiększeniu subwencji, o której mowa w art. 365 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668, z późn. zm.). Środki finansowe, pochodzące z uruchomionej decyzją Ministra Finansów rezerwy celowej, ujętej w ustawie budżetowej na rok 2019 (Dz. U. poz. 198) pod poz. 71, przeznaczone są na zwiększenie wynagrodzeń pracowników uczelni.

Należy podkreślić, że ww. zwiększenie przeznaczone jest na podwyższenie płac pracowników uczelni, tj. zarówno nauczycieli akademickich, jak i pracowników niebędących nauczycielami akademickimi. O sposobie podziału tych środków decyduje autonomicznie Uczelnia. Tym samym środki te mogą być również przeznaczone na podwyższenie wynagrodzeń nauczycieli akademickich do obowiązujących stawek minimalnych wynagrodzenia zasadniczego.

Ponadto, w kwietniu br. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego dokonał podziału części uzupełniającej subwencji z przeznaczeniem na wyrównanie skutków

finansowych ustawowego zwiększenia minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego dla nauczycieli akademickich w publicznych uczelniach akademickich przez niego nadzorowanych. Łączna kwota zwiększenia przeznaczona na ten cel wyniesie 230.857,2 tys. zł.

Jednocześnie należy zauważyć, że uczelnie otrzymały w grudniu 2018 r. dodatkowe środki finansowe, w formie zwiększenia dotacji na utrzymanie potencjału badawczego. Zgodnie z art. 316 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. poz. 1669), środki na działalność statutową przyznane i niewykorzystane do 31 grudnia 2018 r. rozlicza się na zasadach subwencji. Powyższe oznacza, że do środków tych ma zastosowanie art. 407 ust. 2 ustawy – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*. Uczelnia może zatem we własnym zakresie zdecydować o przeznaczeniu środków, w tym również finansować wyrównania wynagrodzeń do ustawowych minimów.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Piotr Müller

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o podjęcie stosownych działań mających na celu doprecyzowanie przepisów dotyczących raportowania krajowych schematów podatkowych.

Międzynarodowe grupy kapitałowe działające w Polsce objęte są obowiązkiem raportowania krajowych schematów podatkowych. Dotyczy to tych podmiotów, których koszty przekroczyły 10 milionów euro. Jednocześnie sprawa dotyczy podmiotów z wymienionej grupy powiązanej z podmiotem zagranicznym. Ministerstwo nie określa jasno, jaki stopień powiązań kapitałowych lub osobowych z podmiotem zagranicznym, który spełnia wymieniony próg finansowy, przesądza o statusie kwalifikowalnym w Polsce. Problem dotyczy większości podmiotów, które są powiązane na rynku z dużymi korporacjami. Podmioty te nie mają nawet świadomości, że powinny raportować schematy. Schemat oceniany jest indywidualnie w każdej grupie kapitałowej. Jest to złożona procedura, która może doprowadzić do niedoprecyzowania i późniejszych konsekwencji w wyniku działań kontrolnych u takich podmiotów. Objasnienia ministerstwa finansów mają charakter ogólny i nie odnoszą się do transakcji między podmiotami powiązanymi.

W związku z tym jestem przekonany, że doprecyzowanie przepisów ministerstwa finansów w wymienionym zakresie, jest potrzebne i uzasadnione.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 15 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Roberta Dowhana podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r. (BPS/043-75-2146/19), uprzejmie informuję.

Nowe przepisy dotyczące obowiązków informacyjnych w zakresie przekazywania do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej informacji o schematach podatkowych obowiązują od 1 stycznia 2019 r. Określają one m.in. podmioty zobowiązane do realizacji tych obowiązków informacyjnych.

W odniesieniu do schematów podatkowych niebędących schematami transgranicznymi (tzw. schematów krajowych), przedmiotowe przepisy przewidują, iż obowiązek przekazania informacji o schemacie podatkowym nie powstaje, gdy schemat podatkowy dotyczy korzystającego, dla którego nie jest spełnione kryterium kwalifikowanego korzystającego (art. 86a §5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, dalej: „Ordynacja podatkowa”). Kryterium to uważa się za spełnione, jeżeli przychody lub koszty korzystającego albo wartość aktywów tego podmiotu w rozumieniu

przepisów o rachunkowości, ustalone na podstawie prowadzonych ksiąg rachunkowych, przekroczyły w roku poprzedzającym lub w bieżącym roku obrotowym równowartość 10 000 000 euro lub jeżeli udostępniane lub wdrażane uzgodnienie dotyczy rzeczy lub praw o wartości rynkowej przekraczającej równowartość 2 500 000 euro lub jeżeli korzystający jest podmiotem powiązaniem w rozumieniu art. 23m ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych lub art. 11a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych z takim podmiotem (art. 86a §4 Ordynacji podatkowej).

Jak wynika z powyższego, przepisy Ordynacji podatkowej, w zakresie określenia podmiotów powiązanych spełniających kryterium kwalifikowanego korzystającego, odwołują się wprost do przepisów ustaw z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, określających przesłanki uznania danego podmiotu za podmiot powiązany w rozumieniu tych przepisów.

Ministerstwo Finansów opublikowało objaśnienia podatkowe z dnia 31 stycznia 2019 r. – „Informacje o schematach podatkowych (MDR)”¹. Odnoszą się one do obowiązków w zakresie przekazywania informacji o schematach podatkowych. Treść tych objaśnień szczegółowo wyjaśnia podstawowe zasady funkcjonowania tych przepisów, w tym w odniesieniu do interpretacji i stosowania przepisów o kwalifikowanym korzystającym i powiązań podmiotów.

Objaśnienia podatkowe z 31 stycznia 2019 r. zawierają również informację o możliwości ich uzupełniania o nowe zagadnienia i komentarze². Ministerstwo Finansów analizuje otrzymywane uwagi co do treści przedmiotowych objaśnień pod kątem zasadności ich uwzględnienia w formie ewentualnego uzupełnienia tego dokumentu.

Ministerstwo Finansów analizuje także na bieżąco stosowanie przepisów określających obowiązki informacyjne w zakresie przekazywania informacji o schematach podatkowych pod kątem identyfikacji istnienia potrzeby dokonywania ewentualnych zmian legislacyjnych w tym obszarze.

Mając powyższe na uwadze, w chwili obecnej nie jest konieczne podejmowanie przez Ministra Finansów działań legislacyjnych w obszarze wskazanym w oświadczeniu Pana Senatora Roberta Dowhana.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Filip Światała

¹ Link do objaśnień: <https://www.podatki.gov.pl/mdr/objasnienia-podatkowe-mdr/>

² Na drugiej stronie objaśnień z dnia 31 stycznia 2018 r. wskazaliśmy: „Dodatkowo informujemy, że objaśnienia mogą być w przyszłości uzupełniane o przedstawienie nowych zagadnień i komentarzy. Na kierunek ewentualnych zmian wpływać będzie analiza praktyki stosowania przepisów MDR”.

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o weryfikację zapisów nowelizacji ustawy o organizacji niektórych rynków rolnych w zakresie obowiązku zawierania umów na dostawę produktów rolnych.

Podczas prezentacji projektu nowelizacji ustawy przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi odniesiono się głównie do regulacji rynku obrotu owocami, a także próby zapewnienia opłacalności produkcji poprzez wprowadzenie obowiązkowych kontraktów długoterminowych. Przedstawiciele sadownictwa odnieśli się krytycznie do zapisów nowelizacji. Założenia te są skrajnie nieprzemyślane – nie odnoszą się do realiów polskiego sadownictwa. Sadownictwo jest ściśle uzależnione od pogody. Ograniczenie terminów dostaw zaproponowane przez ministerstwo jest absurdalne – owoce mogą dojrzeć wcześniej lub później, co może przynieść straty lub spowodować ich zepsucie. Pogoda determinuje również odbiorcę. Sadownik nie jest w stanie przewidzieć także tego, czy dojrzeją mu jabłka przemysłowe, czy nadające się do konsumpcji. Kary oraz obowiązujące terminy nie są adekwatne do klimatu Polski. Stracą zarówno zamawiający, jak i sadownicy.

W związku z tym wnoszę o ponowną analizę przepisów nowelizacji i konsultację ich ze specjalistami we wskazanym zakresie. W przeciwnym wypadku ustawa, zamiast pomóc sadownikom, przyczyni się do zamknięcia wielu upraw.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 15 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Roberta Dowhana na 75. posiedzeniu Senatu w dniu 21 marca 2019 r. uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Obowiązek zawarcia umowy pomiędzy producentem produktów rolnych, a pierwszym nabywcą został określony w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o organizacji niektórych rynków rolnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 945 z późn. zm.) wykonującej postanowienia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 i dotyczy również sektora owoców i warzyw. Zakres w jakim muszą być zawierane ww. umowy został wskazany w art. 38q ustawy o organizacji niektórych rynków rolnych. Wymóg zawarcia umowy obowiązuje w przypadku, gdy zbywającym jest producent będący rolnikiem a nabywca jest przetwórcą lub dystrybutorem, który nie zbywa tych produktów rolnych bezpośrednio konsumentom finalnym. Przepisów nie stosuje się, w przypadku, gdy producent będący członkiem:

- 1) spółdzielni, sprzedaje produkty rolne do spółdzielni, której jest członkiem,
- 2) grupy producentów rolnych w rozumieniu przepisów o grupach producentów rolnych i ich związkach sprzedaje produkty rolne do grupy producentów rolnych, której jest członkiem,
- 3) wstępnie uznanej grupy producentów owoców i warzyw za organizację producentów owoców i warzyw w rozumieniu przepisów o organizacji rynków owoców i warzyw oraz rynku chmielu sprzedaje owoce lub warzywa do tej grupy,
- 4) uznanej organizacji producentów owoców i warzyw w rozumieniu przepisów o organizacji rynków owoców i warzyw oraz rynku chmielu sprzedaje owoce lub warzywa do tej organizacji,
- 5) organizacji producentów uznanej na podstawie art. 38i ust. 1 lub uznanej w rozumieniu przepisów o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych sprzedaje produkty rolne do tej organizacji

jeżeli statut lub umowa, lub umowa członkowska spółdzielni, grupy lub tej organizacji spełniają warunki określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającym wspólną organizację rynków produktów rolnych w przepisach rozporządzenia nr 1308/2013.

Podkreślenia wymaga fakt, że jednym z warunków zawarcia umowy, zgodnie z art. 148 ust. 4 oraz 168 ust. 6 rozporządzenia nr 1308/2013, jest to, że wszystkie elementy umów na dostawę produktów rolnych zawieranych przez producentów z przetwórcami lub dystrybutorami są swobodnie negocjowane pomiędzy stronami.

Mając na uwadze sytuację jaka panowała na rynku owoców w sezonie 2018, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podjęło i podejmuje działania mające na celu poprawę sytuacji producentów owoców, w tym owoców miękkich i jabłek. W 2018 i 2019 r. odbyły się spotkania, w których uczestniczyli przedstawiciele producentów owoców i reprezentanci branży przetwórstwa owocowo-warzywnego celem wypracowania systemowych rozwiązań. Powołana została grupa robocza do spraw wypracowania przykładowej umowy na dostarczanie produktów rolnych w sektorze owoców i warzyw. W skład grupy weszli przedstawiciele producentów rolnych, firm skupujących, przetwórców, Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa, Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Instytutu Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej oraz Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Wypracowany projekt umowy kontraktacji zawiera wymagane elementy umowy, obejmującej każdą dostawę określonych produktów przez producenta do przetwórcy lub dystrybutora, wynikające z przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013. Przykładowy wzór umowy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju.

Nie rozwiązało to jednak wszystkich problemów (zawieranie umów tuż przed dostawą, brak gwarancji ceny do zapłaty). Dlatego po trzech latach obowiązywania przepisów w zakresie wymogu zawierania umów na dostarczanie produktów rolnych, zaproponowano rozwiązania legislacyjne polegające m.in. na objęciu ogniw pośredniczących w dystrybucji surowców rolnych (np. punktów skupu) wymogiem zawierania umów na wybranych rynkach, rozszerzeniu delegacji ustawowej poprzez określenie rodzajów produktów, dla których minister właściwy do spraw rynków rolnych może określić w drodze rozporządzenia: minimalny okres obowiązywania umowy lub minimalny okres od zawarcia umowy do realizacji dostawy wybranych produktów lub termin zawarcia umowy na dostarczanie produktów rolnych oraz wyłączeniu wymogu stosowania umów w odniesieniu do związków grup producentów rolnych i zrzeszeń organizacji producentów sprzedających produkty rolne nabyte od swoich członków (jeżeli statut lub umowa, lub umowa tego podmiotu spełniają warunki określone w rozporządzeniu 1308/2013) oraz w odniesieniu do sprzedaży produktów rolnych za pośrednictwem giełdy towarowej lub na terenie rolno-spożywczych rynków hurtowych.

Należy w tym miejscu podkreślić, że zgodnie z art. 168 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013, w przypadku gdy państwo członkowskie postanowi określić minimalny okres obowiązywania umów, to producent ma prawo do sprzeciwienia się stosowaniu takiego minimalnego okresu obowiązywania,

pod warunkiem iż złoży taki sprzeciw na piśmie. W takim przypadku strony mają swobodę negocjacji wszystkich elementów umowy.

Zaproponowane rozwiązania mają na celu wzmocnienie pozycji rynkowej rolników w łańcuchu dostaw żywności oraz stanowią pozytywną odpowiedź na postulaty producentów owoców wyrażane podczas spotkań i korespondencji. W trakcie konsultacji społecznych projekt ustawy zostanie przesłany do organizacji rolniczych, co będzie okazją do sformułowania i przekazania uwag.

w z. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Sekretarz Stanu
Tadeusz Romańczuk

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o podjęcie stosownych działań mających na celu usprawnienie działania SMS-owych alertów w ramach systemu Alert RCB.

Ostrzeżenia Alert RCB są wysyłane ze znacznym opóźnieniem lub nie docierają do części mieszkańców danego regionu. System jest w chwili obecnej niewydolny. 9 marca, gdy w większości województw ogłoszono alarm związany z bardzo silnymi wiatrami, Alert RCB zawiódł. Wiadomości do wielu osób dotarły z jednodniowym opóźnieniem, a do znacznej części odbiorców nie dotarły w ogóle. Przesłanie w tym samym czasie 30 milionów wiadomości przekracza możliwości operatorów sieci komórkowych. Jednocześnie samorządowcy nie zostali włączeni w system Alert RCB. Gminy posiadają również własne kanały informacji, dzięki którym wiadomość mogłaby szybciej dotrzeć do mieszkańców. Hierarchizacja systemu w chwili obecnej jest działaniem jak najbardziej zasadnym.

W związku z tym jestem przekonany, że działania mające na celu usprawnienie systemu Alert RCB we wskazanym zakresie są ważne i uzasadnione ze względu na bezpieczeństwo mieszkańców terenów zagrożonych wystąpieniem sytuacji kryzysowej.

Z poważaniem
Robert Dowhan

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 26 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 27 marca 2019 r. (sygn. BPS/043-75-2148/19), przekazujące tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Roberta Dowhana podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r. w sprawie usprawnienia działania systemu Alert RCB, po zasięgnięciu opinii Rządowego Centrum Bezpieczeństwa (RCB), uprzejmie informuję, że system ten jest oparty o współpracę RCB z różnymi instytucjami m.in. wojewódzkimi centrami zarządzania kryzysowego, Instytutem Meteorologii i Gospodarki Wodnej (IMiGW), jak również z prywatnymi operatorami sieci telefonii komórkowej, które dystrybuują ostrzeżenia przygotowane przez RCB.

Alert RCB stanowi uzupełnienie dotychczas działającego systemu ostrzegania ludności przed zagrożeniami i jest uruchamiany tylko w najpoważniejszych sytuacjach. Nie każde zjawisko atmosferyczne niesie z sobą bezpośrednie zagrożenie życia i zdrowia. W przypadku zagrożenia o silnym wietrze ostrzeżenia są wydawane przez IMiGW. Informacje te są przekazywane za pośrednictwem wojewódzkich centrów zarządzania

kryzysowego do powiatowych centrów zarządzania kryzysowego, Regionalnego Systemu Ostrzegania (aplikacja mobilna, komunikaty w cyfrowej telewizji naziemnej), jak również są dostępne na stronach internetowych. Rządowe Centrum Bezpieczeństwa publikuje także ostrzeżenia w mediach społecznościowych oraz dystrybuje je wśród dziennikarzy.

Jak zauważył Pan Senator przesyłanie ogromnej liczby wiadomości SMS przekracza możliwości operatorów telekomunikacyjnych, gdyż są oni w stanie wysłać tylko kilkaset ostrzeżeń na sekundę, co sprawia, że dostarczenie komunikatu, przy bardzo dużym obszarze objętym Alertem RCB, może nastąpić po kilku godzinach. Jest to związane m.in. z obciążeniem infrastruktury telekomunikacyjnej. Bariery technologiczne, których w ocenie RCB obecnie nie można wyeliminować, powodują, że Alert RCB dociera do odbiorców w różnym czasie. Należy zauważyć, że powiadamianie o zagrożeniach za pośrednictwem wiadomości tekstowych stanowi tylko uzupełnienie przekazywanych komunikatów.

W celu usprawnienia działania systemu Alert RCB Rządowe Centrum Bezpieczeństwa pozostaje w ciągłym kontakcie z partnerami oraz podejmuje prace mające na celu zwiększenie zaangażowania operatorów sieci telefonii komórkowej.

Łączę wyrazy szacunku

SEKRETARZ STANU
w Ministerstwie Spraw
Wewnętrznych i Administracji
Paweł Majewski

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego
oraz do ministra spraw zagranicznych Jacka Czaputowicza

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o podjęcie stosownych działań mających na celu ułatwienie procedur administracyjnych w zatrudnianiu cudzoziemców.

Na polskim rynku pracy brakuje pracowników. Uzupełnieniem tego deficytu w chwili obecnej stali się pracownicy z zagranicy, szczególnie z Europy Wschodniej. Pozytywy zatrudniania pracowników z Europy Wschodniej doceniają państwa Europy Zachodniej. Polska gospodarka niewątpliwie korzysta na uzupełnieniu deficytu pracowników, uzupełnianiu przede wszystkim pracownikami z Ukrainy. Obecnie istnieje duża potrzeba ułatwienia procedur administracyjnych w zatrudnianiu cudzoziemców nie tylko ze względu na skrócenie drogi biurokratycznej, ale także na potrzebę zatrudniania nowych pracowników.

W związku z tym zasadna jest nowelizacja ustawy o zatrudnianiu cudzoziemców, szczególnie w zakresie usprawnienia procedur biurokratycznych, a także wydłużenie okresu zatrudnienia w wydawanych zezwoleniach do 24 miesięcy, a w przypadku zawodów deficytowych – do 36 miesięcy. Jednocześnie usprawnieniem byłaby możliwość przedłużenia okresu zatrudnienia na wniosek pracodawcy bez wznowiania procedury administracyjnej.

Dużym problemem są także przepisy dotyczące zatrudnienia kadr medycznych i nostryfikacja dyplomów osób z Ukrainy. Należy również zwrócić uwagę na brak odpowiedniej opieki medycznej i socjalnej dla obcokrajowców.

W związku z powyższym jestem przekonany, że uproszczenie procedur zatrudnienia obcokrajowców jest niezbędne przed otwarciem dla nich zachodnich rynków pracy. Opisane zmiany umożliwią przyspieszenie rozpatrywania wniosków oraz obniżą poziom braków kadrowych w wielu polskich zakładach pracy.

Z poważaniem
Robert Dowhan

**Stanowisko
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 8 kwietnia 2019 r.

Pani
Elżbieta Rafalska
Minister Rodziny, Pracy
i Polityki Społecznej

Szanowna Pani Minister,
w załączeniu przekazuję – według właściwości – pismo Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (sygn. BPS/043-75-2149-MSWA/19) przekazujące oświadczenie Senatora RP Pana Roberta Dowhana w sprawie *uproszczenia procedur administracyjnych dotyczących zatrudniania cudzoziemców*, złożone podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 marca 2019 roku.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że niniejsza sprawa pozostaje poza zakresem kompetencji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Renata Szczęch
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA RODZINY, PRACY
i POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 7 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem senatora Roberta Dowhana w sprawie uproszczenia procedur administracyjnych dotyczących zatrudniania cudzoziemców, złożonym podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r., przekazuję następujące informacje.

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej jest świadome roli jaką migracje zarobkowe odgrywają i będą odgrywać w uzupełnianiu brakujących zasobów pracy. To właśnie rozwiązania przygotowywane w naszym Ministerstwie (m.in. rozwijana od 2006 r. do dziś tzw. procedura uproszczona zatrudniania cudzoziemców) przyczyniły się do tego, że Polska jest obecnie jednym z europejskich liderów pod względem liczby przyjmowanych migrantów zarobkowych.

Odnosząc się do kwestii usprawnienia procedur zatrudniania cudzoziemców uprzejmie informuję, że Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej na bieżąco analizuje funkcjonowanie procedur związanych z zatrudnianiem cudzoziemców, mając świadomość jak bardzo ważna jest to kwestia dla funkcjonowania rynku pracy. W 2018 r. przeprowadzono średnio co 2-3 miesiące, wśród powiatowych urzędów pracy oraz urzędów wojewódzkich, ankiety dotyczące obciążenia procedurami zatrudniania cudzoziemców. Podobne ankiety realizowane były w latach 2016 i 2017, będą one kontynuowane również w 2019 r. Informacje z tych ankiet pozwoliły MRPiPS na interweniowanie w kwestii zwiększenia liczby etatów w urzędach wojewódzkich. Znaczące zwiększenie liczby etatów w urzędach wojewódzkich, przeznaczonych na postępowania dot. legalizacji zatrudnienia cudzoziemców oraz legalizacji pobytu w celu pracy, miało miejsce w 2018 r.

Resort pracy aktywnie zachęca też urzędy do promowania składania wniosków dot. zezwoleń na pracę oraz oświadczeń o powierzeniu pracy cudzoziemcowi, z wykorzystaniem funkcjonalności elektronicznych poprzez praca.gov.pl, co znacząco przyspiesza procedurę. Wg informacji przekazanych przez jeden z urzędów wojewódzkich, elektroniczna forma składania wniosków o wydanie zezwolenia na pracę pozwoliła na zaoszczędzenie 8,5 etatu (16% wszystkich etatów przeznaczonych w tym urzędzie do obsługi zezwoleń na pracę).

W przypadku oświadczeń i zezwoleń na pracę sezonową (sprawy rozpatrywane przez powiatowe urzędy pracy) wprowadzono od 1 stycznia 2018 r. wpłaty 30 zł, z których 50% jest dochodem powiatu, w założeniu służącym wsparciu powiatowych urzędów pracy w zapewnieniu odpowiedniej liczby etatów do obsługi spraw związanych z zatrudnianiem cudzoziemców. Wg ankiety z kwietnia 2019 r. 223 na 313 PUP, które odpowiedziały na ankietę (71%), otrzymało w 2018 r. zwrot z powiatu środków pochodzących z wpłat, na zapewnienie wsparcia potrzebnego do sprawnej obsługi procedur związanych z legalizacją zatrudnienia cudzoziemców.

Mam też świadomość, że zmieniająca się rzeczywistość, w tym narastająca konkurencja ze strony innych państw o pracowników zagranicznych, rodzi konieczność ciągłej adaptacji. Dlatego też w Rządzie RP podjęte zostały prace nad wypracowaniem nowej polityki migracyjnej. Koordynowane są one przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, ale wymagają współpracy wielu ministerstw. W nowej polityce migracyjnej potrzeby rynku pracy będą z całą pewnością jednym z najważniejszych priorytetów. Należy jednak pamiętać, że sprawny system zarządzania migracjami zarobkowymi wymaga także rozwiązań, za które odpowiedzialne są inne resorty – dotyczy to m.in. zatrudnienia kadr medycznych, w tym nostryfikowania dyplomów uzyskanych za granicą. Przygotowane rozwiązania będą szeroko konsultowane ze środowiskami pracodawców ze wszystkich branż, związków zawodowych i organizacji pozarządowych.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej informacje i wyjaśnienia uzna Pan Marszałek za satysfakcjonujące i wyczerpujące.

Z poważaniem

MINISTER
z up.
Stanisław Szwed
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Warszawa, 23 kwietnia 2019 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Roberta Dowhana podczas 75. posiedzenia Senatu RP 21 marca 2019 r. uprzejmie informuję, że poruszone przez Pana Senatora sprawy pozostają poza właściwością Ministra Spraw Zagranicznych.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2018 r., poz. 762) w sprawach ochrony granicy Państwa, kontroli ruchu granicznego i cudzoziemców oraz koordynacji działań związanych z polityką migracyjną państwa właściwy jest Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji (art. 29 ust. 1 pkt 2).

W myśl art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy kwestie zatrudnienia obejmuje dział „Praca”, który zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 31 października 2005 r.

w sprawie utworzenia Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz zniesienia Ministerstwa Polityki Społecznej (Dz. U. z 2017 r., poz. 504) pozostaje we właściwości Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

Natomiast zgodnie z art. 26 ust. 2 ww. ustawy „Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki koordynuje uznawanie kwalifikacji w zawodach regulowanych i działalnościach regulowanych oraz podejmuje działania mające na celu udostępnianie informacji o uznawaniu tych kwalifikacji”.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Piotr Wawrzyk
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o podjęcie stosownych działań mających na celu mobilizację inspektoratów ochrony środowiska w sprawie egzekwowania ustawy antysmogowej.

W chwili obecnej istnieje duży problem z egzekwowaniem ustawy antysmogowej na poziomie samorządów lokalnych. Ustawa ta weszła w życie 3 lata temu. Niestety karanie gmin za nieprzestrzeganie przepisów dotyczących czystości powietrza w praktyce nie jest proste. Jednocześnie dodać należy, że kary pieniężne nie zniwelują problemu, a jedynie go zaostrzą. Należy podjąć działania edukacyjne, profilaktyczne oraz wprowadzić odpowiednie programy wraz z instruktażem ich wdrażania w polskich gminach. Mieszkańcy często niestety nie są zainteresowani kwestią czystości powietrza w swoim otoczeniu – działania edukacyjne powinny to zmienić. Kolejnym rozwiązaniem mogłoby być nakładanie kar na indywidualnych mieszkańców czy kontrolowanie pieców, jednak nie we wszystkich gminach są jednostki, które mogłyby takie działania realizować. Na tę chwilę ok. 70% gmin w Polsce nie ma straży miejskich. Rozwiązaniem mogłyby być również ekopatrole. Istnieje realna potrzeba wsparcia ze strony ministerstwa w postaci dofinansowań oraz planów edukacyjnych i profilaktycznych w tym zakresie.

W związku z powyższym jestem przekonany, że zaostrzenie działań przeciwdziałających zanieczyszczeniu powietrza jest w chwili obecnej w naszym kraju ważne i uzasadnione.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 24 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora Roberta Dowhana, złożone na 75. posiedzeniu Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r., dotyczące działań wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska w sprawie egzekwowania ustawy antysmogowej, uprzejmie informuję co następuje.

Zgodnie z ustawą z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 1471 z późn. zm.), do zadań Inspekcji Ochrony Środowiska należy kontrola podmiotów korzystających ze środowiska w rozumieniu ustawy z 27 kwietnia 2001 r., Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r., poz. 799 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą Poś”. Działalność Inspekcji Ochrony Środowiska obejmuje w szczególności kontrolę przedsiębiorców, niemniej jednak kontrola może dotyczyć również innych podmiotów tj. jednostek organizacyjnych lub osób fizycznych, które pomimo że nie

są przedsiębiorcami, korzystają ze środowiska w zakresie wymagającym uzyskania pozwolenia (np. pozwolenia na wyprowadzanie gazów i pyłów do powietrza).

Mając na uwadze powyższe należy podkreślić, że wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska nie mają uprawnień do kontroli osób fizycznych w zakresie wykonywania tzw. uchwały antysmogowej, o której mowa w art. 96 ust. 1 ustawy Poś.

Zgodnie z art. 96 ust. 9 Poś, uchwała, o której mowa w ust. 1, jest aktem prawa miejscowego. Tym samym stanowi przepisy o ochronie środowiska powszechnie obowiązujące na terenie województwa. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 379 ust. 1 ustawy Poś, marszałek województwa, starosta oraz wójt, burmistrz lub prezydent miasta sprawują kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska w zakresie objętym właściwością tych organów. Mogą oni upoważnić do wykonywania funkcji kontrolnych pracowników podległych im urzędów marszałkowskich, powiatowych, miejskich lub gminnych lub funkcjonariuszy straży gminnych (art. 379 ust. 2 ustawy Poś).

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że zgodnie z art. 96a ustawy Poś, obecnie do zadań wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska należy sprawowanie nadzoru w zakresie terminowego uchwalenia programów ochrony powietrza i planów działań krótkoterminowych, o których mowa w art. 91 i art. 92 tejże ustawy oraz w zakresie terminowego wykonywania zadań określonych w programach ochrony powietrza i planach działań krótkoterminowych przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta oraz inne podmioty.

W 2018 r. wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska przeprowadzili 257 kontroli podmiotów odpowiedzialnych za realizację zadań określonych w programach ochrony powietrza i planach działań krótkoterminowych, tj. wójtów, prezydentów miast, burmistrzów, starostów oraz podmiotów korzystających ze środowiska. Ponadto skontrolowano 4 sejmiki wojewódzkie w zakresie terminowego uchwalania programu ochrony powietrza lub jego aktualizacji i planów działań krótkoterminowych.

W przypadku 150 kontroli stwierdzono nieprawidłowości, w związku z którymi nałożono 14 kar pieniężnych, wydano 138 zaleceń pokontrolnych oraz skierowano 12 wystąpień do właściwych organów.

Podzielam stanowisko Pana Senatora Roberta Dowhana, w sprawie konieczności podjęcia działań edukacyjnych w zakresie szeroko pojętej ochrony środowiska, w tym ochrony powietrza. W mojej ocenie działania takie winny być prowadzone przez lokalne organy ochrony środowiska, tj. wójtów, burmistrzów, czy prezydentów miast.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Sławomir Mazurek

Oświadczenie senatora Jerzego Fedorowicza

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Na podstawie art. 16 ust. 1, art. 19 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (DzU z 2018 r. poz. 1799) w związku rozporządzeniami ministra zdrowia, z których część weszła w życie od stycznia 2019 r., chciałbym prosić Pana Ministra o wyjaśnienia, gdyż konsekwencje, na które zwraca uwagę Rada Superwizorów Psychoterapii Uzależnień, są poważne. Apeluję o wystuchanie głosu całego środowiska terapeutów i dokładne rozważenie zmian prowadzących do integracji na zasadach tylko i wyłącznie jednego nurtu szkoleniowego, na które nie ma zgody wszystkich zainteresowanych.

W załączeniu przekazuję całość korespondencji w przedmiotowej sprawie.

*Z poważaniem
Jerzy Fedorowicz*

Odpowiedź

Warszawa, 17 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Jerzego Fedorowicza, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, złożone podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r. zwracam się z uprzejmą prośbą o przyjęcie poniższych informacji.

Na wstępie należy wskazać, że podjęcie prac legislacyjnych nad projektem rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie funkcjonowania podmiotów leczniczych sprawujących opiekę nad uzależnionymi od alkoholu, zwanym dalej „projektem rozporządzenia” było niezbędne z uwagi na fakt, że przepisy ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o ochronie zdrowia psychicznego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2439) utrzymały w mocy rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 25 czerwca 2012 r. w sprawie organizacji, kwalifikacji personelu, sposobu funkcjonowania i rodzajów podmiotów leczniczych wykonujących świadczenia stacjonarne i całodobowe oraz ambulatoryjne w sprawowaniu opieki nad uzależnionymi od alkoholu oraz sposobu współdziałania w tym zakresie z instytucjami publicznymi i organizacjami społecznymi (Dz. U. poz. 734), do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2018 r.

Podkreślenia wymaga, że delegacja ustawowa do wydania rozporządzenia obejmuje wyłącznie organizację, kwalifikacje personelu, sposób funkcjonowania i rodzaje podmiotów leczniczych wykonujących świadczenia stacjonarne i całodobowe oraz ambulatoryjne w sprawowaniu opieki nad uzależnionymi od alkoholu oraz sposób współdziałania w tym zakresie z instytucjami publicznymi i organizacjami społecznymi. Należy zauważyć, że delegacja ta nie upoważnia Ministra Zdrowia do regulowania zasad: nabywania kwalifikacji, prowadzenia szkoleń, wydawania certyfikatów oraz

akredytowania podmiotów szkolących, w odniesieniu do specjalistów psychoterapii uzależnień oraz instruktorów terapii uzależnień.

W związku z faktem, że kwestie związane z certyfikacją specjalistów psychoterapii uzależnień oraz instruktorów terapii uzależnień, akredytacjami, superwizją oraz programem szkolenia w zakresie specjalisty psychoterapii uzależnień oraz w zakresie instruktora terapii uzależnień odnoszą się do spraw, które co do zasady stanowią materię ustawową, gdyż dotyczą praw, obowiązków, zasad przeprowadzania egzaminów oraz przyznawania i nabywania uprawnień, za zasadne uznano ujednoczenie przepisów w tym zakresie, mając również na uwadze obowiązujące już od dnia 21 sierpnia 2018 r. przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. poz. 1490), ujednoczające nazwy uzyskiwanych certyfikatów w zakresie leczenia uzależnień. Odpowiednie regulacje ustawowe w zakresie powyższych spraw znajdują się ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2018 r. poz. 1030, z późn. zm.) i odnoszą się w sposób ogólny do specjalistów psychoterapii uzależnień oraz instruktorów terapii uzależnień, bez wskazywania na określony rodzaj uzależnienia.

W omawianych przepisach zostały uwzględnione regulacje prawne, które zachowują ważność posiadanych certyfikatów i nabytych uprawnień, umożliwiają na dotychczasowych zasadach kontynuowanie i ukończenie odpowiedniego szkolenia, a także umożliwiają uczestniczenie na dotychczasowych zasadach w udzielaniu świadczeń z zakresu psychoterapii uzależnienia od alkoholu i psychoterapii członków rodzin.

W dniu 31 grudnia 2018 r. weszły w życie przepisy rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 15 grudnia 2018 r. w sprawie funkcjonowania podmiotów leczniczych sprawujących opiekę nad uzależnionymi od alkoholu (Dz. U. poz. 2410), zaś prace nad projektem rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie szkolenia w dziedzinie uzależnień zostały zakończone. Projektowane przepisy, które zostały wypracowane podczas spotkań z przedstawicielami środowiska, w tym Rady Superwizorów Psychoterapii Uzależnień, a także Krajowego Biura do Spraw Przeciwdziałania Narkomanii i Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, wejdą w życie w dniu 1 maja 2019 r.

W ramowych programach szkolenia w dziedzinie uzależnień określono: minimalne umiejętności, które powinny nabyć osoby biorące udział w szkoleniu w dziedzinie uzależnień w zakresie specjalisty psychoterapii uzależnień oraz w zakresie instruktora terapii uzależnień. Ponadto określono z jakich części składa się całe szkolenie, tj. treningi psychologiczne, zajęcia teoretyczne, zajęcia warsztatowe, staż kliniczny oraz superwizję kliniczną. Wskazano czasowy wymiar zajęć, który obejmuje nie mniej niż 800 godzin dydaktycznych oraz minimalny zakres tematyczny, który powinien zostać poruszony podczas szkolenia. W projektowanym rozporządzeniu wskazana minimalna liczba godzin szkolenia jest znacząco wyższa niż w dotychczas obowiązującym rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie szkoleń w dziedzinie uzależnień (Dz. U. poz. 931). Zwiększenie liczby godzin szkolenia uzasadnione jest potrzebą nabycia przez uczestników szkolenia szerszego zakresu wiedzy i umiejętności niezbędnych w pracy z osobami uzależnionymi. W projektowanym rozporządzeniu wiedza i umiejętności, które powinien nabyć słuchacz odnoszą się nie jak dotychczas wyłącznie do leczenia osób uzależnionych od substancji psychotropowych, środków odurzających i nowych substancji psychoaktywnych ale także do osób uzależnionych od alkoholu. Ponadto w proponowanej minimalnej podstawie programowej uwzględniono szeroki zakres zagadnień odnoszący się do psychoterapii osób bliskich oraz osób z zaburzeniami nawyków i popędów, które w dotychczas obowiązującym rozporządzeniu ujęte były w sposób marginalny. Poszerzeniu uległ także blok wiedzy dotyczący farmakoterapii uzależnień oraz aspektów prawnych związanych z leczeniem osób uzależnionych od substancji psychoaktywnych. W odniesieniu do obecnych ramowych programów szkolenia, ujednoczono także liczbę godzin szkolenia w zakresie instruktora terapii uzależnień i specjalisty psychoterapii uzależnień uwzględniając dotychczasowe doświadczenie z realizacji szkoleń, z którego wynika, że aby zapewnić właściwą współpracę pomiędzy specjalistą psychoterapii uzależnień i instruktorem terapii uzależnień, niezbędne jest rozumienie przez tych ostatnich całego procesu

psychoterapii. Uczestniczenie kandydatów na instruktora terapii uzależnień we wszystkich zajęciach ma sprzyjać lepszemu poznaniu zjawisk zachodzących w psychoterapii i psychologicznych mechanizmów funkcjonowania człowieka.

Podkreślenia wymaga, że celem, zarówno projektowanych przepisów jak i przepisów ww. rozporządzenia w sprawie funkcjonowania podmiotów leczniczych sprawujących opiekę nad uzależnionymi od alkoholu, nie jest odebranie praw nabytych przez jakiegokolwiek podmioty i zapewnić należy, że poprzez ww. przepisy dąży się do zapewnienia ciągłości funkcjonowania całego systemu związanego z procesem kształcenia specjalistów psychoterapii uzależnień.

Należy podkreślić, że projektowane przepisy nie odnoszą się do zmian w systemie leczenia osób uzależnionych, ale do systemu kształcenia kandydatów na specjalistów psychoterapii uzależnień i instruktorów terapii uzależnień. Po wejściu w życie projektowanych przepisów rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie szkolenia w dziedzinie uzależnień nowe szkolenia organizowane będą przez Krajowe Biuro do Spraw Przeciwdziałania Narkomanii, zgodnie z trybem określonym w tym rozporządzeniu, zaś system leczenia uzależnień, w tym miejsca udzielania świadczeń, nie ulegną zmianie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Zbigniew Król
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Do mojego biura senatorskiego zwrócili się mieszkańcy gminy Siemiątkowo. Moi rozmówcy wskazują na rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Płatności dla obszarów z ograniczeniami naturalnymi lub innymi szczególnymi ograniczeniami”, które ich zdaniem dyskryminuje mieszkańców 2 miejscowości: Budy Koziębrodzkie i Budy Osieckie Stare. Rozporządzenie wprowadza dla tych miejscowości płatność przejściową, co w praktyce oznacza zmniejszenie w 2019 r. pomocy finansowej, a w perspektywie po 2020 r. całkowite zaprzestanie płatności. Ta sytuacja jest bardzo dolegliwa dla rolników wspomnianych terenów borykających się na co dzień z uzyskaniem plonów na glebach V i VI klasy.

W związku z tym proszę o informację, czy jest możliwe wprowadzenie w ramach działania „Płatności dla obszarów z ograniczeniami naturalnymi lub innymi szczególnymi ograniczeniami” jednolitego procentowo wsparcia.

Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 2 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

dziękuję bardzo za przekazanie oświadczenia złożonego przez senatora Jana Marię Jackowskiego podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21.03.2019 r., w sprawie kwalifikacji obrębów ewidencyjnych gminy Siemiątkowo do obszarów z ograniczeniami naturalnymi w związku ze zmianą rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Płatności dla obszarów z ograniczeniami naturalnymi lub innymi szczególnymi ograniczeniami” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014-2020. W odniesieniu do tego wystąpienia pragnę przedstawić następujące informacje i wyjaśnienia dlaczego wybrane **obręby ewidencyjne nie mogły zostać** zakwalifikowane do płatności ONW.

1. Zmiany wprowadzane w ww. rozporządzeniu **dostosowują rozwiązania krajowe do prawa unijnego**. Decyzja o zmianie sposobu delimitacji ONW została podjęta już w 2005 r. przez Radę Europejską.

Przepisy¹ regulujące w jednolity w całej UE sposób delimitację ONW weszły w życie w perspektywie finansowej 2014-2020. **Polska wdrożenie nowego sposobu**

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005.

delimitacji ONW odłożyła na ostateczny termin na jaki powalają przepisy UE to jest 2019 r. Przełożyło się to na utrzymanie przez rolników na obszarach, które utraciły status ONW pełnych płatności ONW w okresie 2014-2018 r. Brak wdrożenia tych rozwiązań w 2019 r. skutkowałby wypłatą płatności ONW w obniżonej wysokości wszystkim uprawnionym do tego wsparcia rolnikom. Natomiast od 2021 r. Polska nie mogłaby wspierać obszarów definiowanych jako ONW z ograniczeniami naturalnymi.

2. Zgodnie z rozporządzeniem nr 1305/2013 wyznaczenie zasięgów ONW z ograniczeniami naturalnymi prowadzono w oparciu o **jednolite na terenie całej UE kryteria biofizyczne** [odnośnie do **klimatu** (długość okresu wegetacji, temperatura w okresie wegetacyjnym, brak wody), **gleby i klimatu** (słaba przepuszczalność gleby, uziarnienie gleby i kamienistość, głębokość strefy korzeniowej, słabe właściwości chemiczne, nadmierna wilgotność gleby), **ukształtowania terenu**]. Poza kryteria biofizycznymi obowiązkowym elementem nowej delimitacji było wyłączenie ze wsparcia tych jednostek administracyjnych (gmin/obrębów ewidencyjnych), *„... na których znaczące ograniczenia naturalne zostały udokumentowane, ale przewyżczono je dzięki inwestycjom lub działalności gospodarczej, lub dzięki normalnej produktywności gruntów, lub jeśli metody produkcji lub systemy rolnicze rekompensują utracone dochody lub dodatkowe koszty...”* (rozporządzenie nr 1305/2013, art. 32, ust. 3) – tzw. procedura zawężenia obszarów (ang. *fine tuning*). Według służb KE na takich obszarach nie istnieje ryzyko zaprzestania prowadzenia produkcji. Mając to na uwadze w warunkach polskich wykorzystano wskaźniki techniczno-organizacyjne pozwalające ocenić na ile produkcja na danym obszarze jest intensywna. Chodzi o wskaźniki: **obsady zwierząt** (liczba przeliczeniowych sztuk zwierząt jest równa bądź większa od 0,9 LU na 1 ha użytków rolnych), **udziału upraw trwałych** w powierzchni użytków rolnych (udział tych upraw jest równy bądź większy od 35,7%), oraz **udziału upraw ogrodniczych** w powierzchni użytków rolnych (udział tych upraw jest równy bądź większy od 15,0%). Szczegółowy opis procedury delimitacji znajduje się na stronie internetowej MRiRW¹.
3. Podstawową warstwą wydzielen obszarów ONW w oparciu o **kryteria biofizyczne** w Polsce była aktualna cyfrowa mapa glebowo-rolnicza w skali 1: 25 000, aktualny i jednolity dla całej Polski numeryczny model terenu (DEM), jednolita dla całego kraju informacja o powierzchni użytków rolnych w gminach/obrębach ewidencyjnych, aktualna mapa pH gleby dla całej Polski, baza obszarów intensywnego rolnictwa. Natomiast **procedura zawężenia obszarów** była prowadzona przede wszystkim na podstawie danych Polskiego FADN², Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (System Identyfikacji Działek Rolnych oraz System Identyfikacji i Rejestracji Zwierząt). Z uwagi na ściśle naukowy charakter proces wyznaczenia ONW był prowadzony przez Instytuty naukowe (IUNG-PIB oraz IERiGŻ-PIB). Pozwoliło to w sposób spójny dla całego kraju ocenić, które gminy i obręby ewidencyjne spełniają kryteria biofizyczne i procedurę zawężenia obszarów. Dzięki temu zapewniona została obiektywność, dokładność i aktualność nowego wyznaczenia ONW.
4. Na kwalifikację gmin lub obrębów ewidencyjnych do ONW z ograniczeniami naturalnymi miały wpływ przede wszystkim trzy elementy. **Pierwszy** to obecność na danym obszarze (obrębie ewidencyjnym lub gminie) ograniczeń naturalnych zdefiniowanych poprzez kryteria biofizyczne. **Drugi** to minimalny (co najmniej 60%) udział użytków rolniczych objętych tymi ograniczeniami w danej gminie lub obrębie ewidencyjnym oraz **trzeci** to udział gruntów rolnych będących w posiadaniu gospodarstw intensywnych (co najmniej 66%).
5. Odnosząc się do przypadku obrębu ewidencyjnego Budy Koziębrodzkie [nr 143705_2.0002] oraz obrębu ewidencyjnego Budy Osieckie Stare [nr 143705_2.0004] położnych w gminie Siemiątkowo należy zwrócić uwagę na następujące kwestie:

¹ <https://www.gov.pl/web/rolnictwo/delimitacja-onw-wedlug-nowych-zasad-ue>

² System Zbierania i Wykorzystywania Danych Rachunkowych z Gospodarstw Rolnych.

- gmina Siemiatkowo (wszystkie obręby ewidencyjne) została wstępnie uznana jako obszar spełniający kryteria biofizyczne,
- następnie procedura zawężenia obszarów wskazała, że na terenie tej gminy obręb ewidencyjny Budy Koziebrodzkie [nr 143705_2.0002] oraz obręb ewidencyjny Budy Osieckie Stare [nr 143705_2.0004] charakteryzują się powyżej 66% udziałem użytków rolnych należących do gospodarstw o intensywnych systemach produkcji.

Oznacza to, że zostały spełnione warunki, o których mowa w rozporządzeniu nr 1305/2013 (art. 32, ust. 3), tym samym obszar obrębu ewidencyjnego Budy Koziebrodzkie oraz obrębu ewidencyjnego Budy Osieckie Stare nie mógł zostać uznany za obszar z ograniczeniami naturalnymi. Szczegółową analizę w tym zakresie opracował Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej – PIB (materiał w załączeniu).

Jednocześnie informuję, iż z uwagi na możliwe zmiany w sektorze rolnym, w kolejnej perspektywie finansowej UE (tj. po 2020 r.) MRiRW rozważy zasadność ponownego przeprowadzenia procedury zawężenia obszarów (ang. *fine tuning*).

6. Dla obszarów, które na skutek nowej delimitacji utraciły status ONW typ nizinny **zapewniono wsparcie przejściowe**. W 2019 r. płatność ta wyniesie 80% średniej płatności ONW w PROW 2007-2013, a w 2020 r. – 25 euro/ha, przy jednoczesnym zachowaniu progów regresywności w zależności od łącznej powierzchni działek rolnych lub ich części objętych pomocą obowiązujących dla płatności ONW. Są to **maksymalne możliwe poziomy wynikające z przepisów UE**.

Ponadto **ukierunkowano części środków w ramach PROW 2014-2020 na działania wspierające jednostki administracyjne** (lub regiony), w których nastąpiła strata w powierzchni ONW (rozwiązanie to dotyczy *Zalesiania i tworzenia terenów zalesionych*).

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Ryszard Zarudzki

Załącznik: Szczegółowa analiza opracowana przez IERiGŻ-PIB w zakresie procedury zawężenia obszarów (ang. *fine tuning*) w gminie Siemiatkowo.

Załącznik

Opracowanie Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej – PIB (IERiGŻ-PIB) w Warszawie

IERiGŻ-PIB na zlecenie Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi od 2009 r. uczestniczył w procesie przeprowadzenia nowej delimitacji ONW obowiązującej od 2019 r. Prace prowadzone przez IERiGŻ-PIB koncentrowały się na problematyce związanej z opracowaniem i przeprowadzeniem procedury zawężenia obszarów spełniających kryteria biofizyczne (ang. *fine tuning*). Obowiązek zastosowania procedury *fine tuning* dla wszystkich krajów członkowskich wyznaczających obszary z ograniczeniami naturalnymi (z wyłączeniem obszarów górskich) i innymi szczególnymi ograniczeniami,

został nałożony art. 32 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005. Zgodnie z powyższym aktem prawnym cyt. „państwa członkowskie przeprowadzają procedurę zawężania wyboru, w oparciu o obiektywne kryteria, w celu wykluczenia obszarów, na których znaczące ograniczenia naturalne, o których mowa w akapicie pierwszym, zostały udokumentowane, ale przewyżczono je dzięki inwestycjom lub działalności gospodarczej, lub dzięki normalnej produktywności gruntów, lub jeśli metody produkcji lub systemy rolnicze rekompensują utracone dochody lub dodatkowe koszty”.

Komisja Europejska w tej sprawie przedstawiła również dokument pt. „Stosowanie procedury fine tuning na obszarach charakteryzujących się znacznymi ograniczeniami naturalnymi”, w którym znalazły się propozycje wskaźników, które mogły zostać wykorzystane w ramach procedury zawężenia obszarów oraz rekomendacje dotyczące sposobu ich ustalania. Na tej podstawie IERiGŻ-PIB dokonał analiz, które uwzględniały propozycje zawarte w tym dokumencie. Łącznie zweryfikowano kilka metod oraz wykonano kilkadziesiąt wariantów obliczeniowych. Przeprowadzone badania wskazywały jednak na niedostosowanie wskaźników zaproponowanych przez Komisję Europejską do krajowych warunków przyrodniczych i specyfiki polskiego rolnictwa. W zależności od wyboru metody i wariantu, potencjalna powierzchnia kraju objęta procedurą zawężenia obszarów kształtowałaby się od 5,5 mln ha użytków rolnych w wersji najbardziej „liberalnej” do nawet 10,9 mln ha użytków rolnych w wersji najbardziej restrykcyjnej. Skala potencjalnych wyłączeń z płatności ONW byłaby więc ogromna, co nie odpowiadałoby faktycznemu stanowi krajowego rolnictwa i jego potencjałowi do przewyżczenia ograniczeń naturalnych.

Komisja Europejska dopuściła jednak możliwość wykorzystania przez kraje członkowskie autorskiej metody wyznaczania obszaru podlegającego procedurze zawężenia obszarów. W porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi jednocześnie od 2009 r. IERiGŻ-PIB prowadził prace nad autorską metodą uwzględniającą specyfikę polskiego rolnictwa, która zachowywałaby jednak spójność z propozycjami zawartymi w wytycznych Komisji Europejskiej. W metodzie tej wykorzystano rozkład wysokości kosztów materiałowo-pięniężnych na 1 ha użytków rolnych obserwowany w próbie Polskiego FADN. Skokowy wzrost tego wskaźnika pozwolił na wyznaczenie progu-granicy podziału gospodarstw rolnych na grupę o intensywnej i ekstensywnej organizacji produkcji. Brak informacji o kosztach materiałowo-pięniężnych w całej populacji gospodarstw rolnych w Polsce skłonił Instytut do wyznaczenia substytutu w postaci granicznych wartości wskaźników techniczno-organizacyjnych.

W opisywanej metodzie uwzględniono trzy wskaźniki:

1. udział upraw trwałych w użytkach rolnych, równy bądź większy od 35,7%,
2. udział upraw ogrodniczych w użytkach rolnych, równy bądź większy od 15,0%,
3. obsada zwierząt, równa bądź większa od 0,9 livestock unit (LU) na 1 ha użytków rolnych.

W procesie analitycznym wykorzystano jednostkowe dane empiryczne z 2017 r. zgromadzone przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, a więc najbardziej aktualne i zweryfikowane informacje dotyczące: populacji gospodarstw rolnych utrzymujących zwierzęta gospodarskie (z wyjątkiem drobiu i koni), posiadających uprawy trwałe oraz zbiorowości gospodarstw zobligowanych do wykazania struktury upraw we wnioskach o dopłaty i płatności. W pierwszym etapie dla wszystkich gospodarstw rolnych w Polsce obliczano trzy wskaźniki intensywności będące kryteriami kwalifikacji w celu podziału zbiorowości na intensywne gospodarstwa rolne (o intensywnej organizacji produkcji) i ekstensywne. Do pierwszej grupy zaliczono te, w których nastąpiło przekroczenie progu kwalifikacji w przypadku choćby jednego ww. wskaźnika. W dalszym etapie zsumowano powierzchnię działek będących w posiadaniu gospodarstw intensywnych w poszczególnych obrębach ewidencyjnych, a następnie odniesiono ją do sumy powierzchni gruntów położonych na terenie poszczególnych jednostek. Badano zarazem w którym z obrębów ewidencyjnych został osiągnięty co najmniej 66% udział gruntów w posiadaniu gospodarstw intensywnych

w łącznej powierzchni gruntów. Należy podkreślić bardzo wysoki próg udziału gruntów intensywnych (66%) wynegocjowany z Komisją Europejską, który miał zagwarantować ograniczenie wpływu znacznej jednorodności rolnictwa na danym obszarze. Ostatecznie w ramach procedury zawężenia obszarów wskazano 624 obręby ewidencyjne spełniające kryteria biofizyczne, na terenie których łączna powierzchnia gruntów rolnych wyniosła 179,5 tys. ha, a więc 1% gruntów rolnych w kraju.

W ramach procedury zawężenia obszarów (fine tuning) w **gminie Siemiątkowo** położonej w powiecie żuromińskim znalazły się dwa obręby ewidencyjne wyłączone z płatności ONW. Był to obręb ewidencyjny Budy Koziebrodzkie (teryt 143705_2.0002) oraz obręb ewidencyjny Budy Osieckie Stare (teryt 143705_2.0004).

Według danych ARiMR w 2017 r. na terenie obrębu ewidencyjnego Budy Koziebrodzkie znajdowało się 263,0 ha gruntów rolnych (według systemu identyfikacji działek rolnych – LPIS), a rolnicy wnioskowali o jednolitą płatność obszarową (JPO) do powierzchni 242,3 ha. W obrębie tym grunty rolne posiadały 44 gospodarstwa, wśród nich 21 zostało zaliczonych do zbiorowości gospodarstw intensywnych. We wszystkich przypadkach zakwalifikowanie do tej grupy nastąpiło na skutek przekroczenia granicznej obsady zwierząt na poziomie gospodarstwa z uwagi na wielkość pogłowia utrzymywanego w nich bydła.

Na terenie obrębu ewidencyjnego Budy Osieckie Stare znajdowało się natomiast 188,2 ha gruntów rolnych (według LPIS), a rolnicy wnioskowali o płatność JPO do powierzchni 169,9 ha. W obrębie tym grunty rolne posiadało 37 gospodarstw, wśród nich 15 zostało zaliczonych do zbiorowości gospodarstw intensywnych. W 14 gospodarstwach zakwalifikowanie nastąpiło wskutek przekroczenia przyjętego progu obsady zwierząt (bydła). W jednym gospodarstwie o uznaniu za intensywne przesądziła łączna obsada bydła i świń.

W posiadaniu gospodarstw intensywnych w obrębie ewidencyjnym Budy Koziebrodzkie znalazło się łącznie 73,8% gruntów rolnych, natomiast w obrębie ewidencyjnym Budy Osieckie Stare 68,4% gruntów rolnych. W pozostałych obrębach ewidencyjnych gminy Siemiątkowo udział gruntów należących do gospodarstw intensywnych był zróżnicowany, ale kształtował się poniżej wartości progowej (66%). Wynosił on od 24,2% w obrębie ewidencyjnym Krzeczanowo (teryt 143705_2.0008), do 65,4% w obrębie ewidencyjnym Łaszewo (teryt 143705_2.0009). W obrębie ewidencyjnym Budy Koziebrodzkie oraz Budy Osieckie Stare, zachodzi więc najmniejsze prawdopodobieństwo zaprzestania produkcji rolnej i użytkowania rolniczego gruntów, co jest głównym celem dopłat ONW.

Produkcja rolnicza, a zwłaszcza stan pogłowia zwierząt w warunkach lokalnych podlega fluktuacjom, a niektóre z nich mają charakter trwałe (np. zaprzestanie utrzymywania zwierząt). Zmiany te mogą więc w przyszłości wpłynąć na poziom udziału gruntów rolnych w posiadaniu gospodarstw intensywnych we wszystkich obrębach ewidencyjnych gminy Siemiątkowo.

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

W mojej pracy senatorskiej często spotykam się z postulatem wprowadzenia tzw. emerytur stażowych. W praktyce chodzi o to, aby powiązać prawo do przejścia na emeryturę z liczbą przepracowanych lat. W tej sytuacji do przejścia na emeryturę w przypadku kobiet uprawniałby 35-letni staż pracy, a w przypadku mężczyzn 40-letni. Oczywiście wiek 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn jako „normalny” wiek emerytalny pozostawałby bez zmian. Taki postulat od wielu lat zgłasza NSZZ „Solidarność”, a także wielu obywateli.

Wydaje się, iż nie jest niemożliwe uczynienie zadość tej prośbie, a jej spełnienie byłoby wyjściem naprzeciw wielu osobom, które z różnych względów nie są w stanie pracować w swoich zawodach do momentu osiągnięcia 60. lub 65. roku życia (dotyczy to np. nauczycieli i pielęgniarek). Warto także pamiętać, że grupa obywateli, która potencjalnie mogłaby skorzystać z tego rozwiązania, nie jest w skali całego kraju bardzo liczna.

W związku z tym proszę o informację, czy w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej są lub były prowadzone analizy dotyczące możliwości wprowadzenia wymienionego rozwiązania oraz czy istnieją realne możliwości wprowadzenia go w najbliższej przyszłości.

Andrzej Kamiński

Odpowiedź

Warszawa, 17 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie pana senatora Andrzeja Kamińskiego w sprawie wprowadzenia tzw. emerytur stażowych, złożone podczas 75. posiedzenia Senatu RP, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Z dniem 1 października 2017 r. zaczęły obowiązywać przepisy ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 38), przywracającej wiek emerytalny 60 lat – w przypadku kobiet i 65 lat – w przypadku mężczyzn, której projekt wniósł Prezydent RP.

W trakcie prac parlamentarnych nad projektem ww. ustawy były również zgłaszane wnioski, aby do projektowanej ustawy wprowadzić rozwiązania uzależniające nabycie prawa do emerytury nie od przesłanki wieku emerytalnego, lecz tylko od określonego (odpowiednio długiego) stażu pracy ubezpieczonych (np. 35 lat – w przypadku kobiet i 40 lat – w przypadku mężczyzn).

Po rozważeniu zgłoszonych propozycji parlamentarzyści wybrali jednak rozwiązanie o charakterze powszechnym, które zawierał projekt prezydencki, uzależniające nabycie prawa do emerytury jedynie od przesłanki wieku, który jest różny – z uwagi na usprawiedliwione uwarunkowania historyczne, społeczne, gospodarcze i kulturowe – ze względu na płeć ubezpieczonych. Ustawodawca uznał, że takie rozwiązanie

jest właściwe mając na względzie ogół ubezpieczonych, zasady systemu emerytalnego i jego stabilność finansową.

Projekt prezydencki uzyskał także poparcie w Stanowisku Rady Ministrów.

Oprócz powyższego należy również zwrócić uwagę na fakt, że wprowadzenie do polskiego systemu emerytalnego możliwości uzyskania emerytury bez względu na wiek z uwagi na tylko odpowiednio długi staż pracy ubezpieczonych mogłoby budzić istotne zastrzeżenia o charakterze konstytucyjnym.

Zgodnie bowiem z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego, natomiast zakres i formy tego zabezpieczenia społecznego określa ustawa. Z przywołanego przepisu wynika, iż świadczenie w postaci emerytury uzależnione zostało przez ustrojodawcę od osiągnięcia tylko jednej przesłanki, tj. przesłanki wieku emerytalnego. Bezspornym pozostaje, że ustrojodawca pozostawia określenie zakresu i form zabezpieczenia społecznego ustawie zwykłej. W świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego w art. 67 Konstytucji RP ustrojodawca akcentuje w ten sposób jeszcze wyraźniej dużą swobodę działania pozostawioną parlamentowi w zakresie „urzeczywistniania” prawa do zabezpieczenia społecznego, jego prawo decydowania, jakie rozwiązania uważa za optymalne z punktu widzenia potrzeb obywateli oraz rozwoju gospodarczego kraju. Określając jednak zakres prawa do zabezpieczenia społecznego, ustawa nie może naruszyć istoty danego prawa. Ustawodawca nie dysponuje zatem pełną swobodą, ustalając krąg osób uprawnionych do nabycia świadczeń emerytalno-rentowych.

Trybunał stwierdził między innymi, że prawo ustawodawcy do określania zakresu zabezpieczenia społecznego obejmuje w szczególności prawo do wyznaczenia wieku emerytalnego w ramach pewnego przedziału czasowego, którego granice wyznacza istota prawa do emerytury (wyrok TK z 22 czerwca 1999 r., sygn. K 5/99, OTK ZU nr 5/1999, poz. 100). Jednocześnie w wyroku z dnia 7 maja 2014 r., sygn. akt K 43/12 (Dz. U. poz. 684), Trybunał Konstytucyjny jednoznacznie wskazał, że „Konstytucyjne prawo do emerytury jest prawem do otrzymania świadczenia w formach i zakresie określonych w ustawie, należnym obywatelowi za jego wysługi lub zasługi związane z pracą, po osiągnięciu określonego wieku. Przy czym ów wiek jest jedynym konstytucyjnym warunkiem nabycia prawa do emerytury; inne warunki mogą być określone ustawą, co do wieku emerytalnego ustawodawca jest upoważniony i obowiązany określać jego wysokość, nie może jednak z niego zrezygnować”.

Przedstawiając powyższe, pragnę jednakże dodać, że zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. poz. 637) Rada Ministrów dokonuje przeglądu funkcjonowania systemu emerytalnego i przedkłada Sejmowi RP informację wraz z propozycjami zmian nie rzadziej niż co 4 lata.

Zespół Problemowy Rady Dialogu Społecznego do spraw Ubezpieczeń Społecznych rozpoczął proces przeglądu systemu emerytalnego w listopadzie 2018 r.

W jego trakcie dyskutowane są różne problemy w tym również zgłaszany przez partnerów społecznych postulat wprowadzenia regulacji umożliwiających nabycie uprawnień emerytalnych bez względu na wiek – z uwagi na długi staż pracy.

Z wyrazami szacunku

MINISTER

z up.

Marcin Zieleniecki

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej oraz do głównego inspektora pracy Wiesława Łyszczka

Są pracodawcy, u których obowiązuje tzw. równoważny system czasu pracy. W ramach tego systemu np. 3 dni w tygodniu pracownicy pracują 8 godzin, jednego dnia – 9 godzin, a jednego dnia – 7 godzin.

Zgodnie z art. 148 kodeksu pracy „w systemach i rozkładach czasu pracy, o których mowa w art. 135–138, 143 i 144, czas pracy:

1) pracowników zatrudnionych na stanowiskach pracy, na których występują przekroczenia najwyższych dopuszczalnych stężeń lub natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia,

2) pracownic w ciąży,

3) pracowników opiekujących się dzieckiem do ukończenia przez nie 4 roku życia, bez ich zgody

– nie może przekraczać 8 godzin. Pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia za czas nieprzepracowany w związku ze zmniejszeniem z tego powodu wymiaru jego czasu pracy”.

Dodatkowo, zgodnie z art. 187 kodeksu pracy, „pracownica karmiąca dziecko piersią ma prawo do dwóch półgodzinnych przerw w pracy wliczanych do czasu pracy. Pracownica karmiąca więcej niż jedno dziecko ma prawo do dwóch przerw w pracy, po 45 minut każda. Przerwy na karmienie mogą być na wniosek pracownicy udzielane łącznie. Pracownicy zatrudnionej przez czas krótszy niż 4 godziny dziennie przerwy na karmienie nie przysługują. Jeżeli czas pracy pracownicy nie przekracza 6 godzin dziennie, przysługuje jej jedna przerwa na karmienie”.

W świetle przytoczonego przepisu proszę o wyjaśnienie wątpliwości, czy u takiego pracodawcy, w dniu w którym ustalony został 9-godzinny wymiar czasu pracy, u pracownicy:

a) posiadającej dziecko karmione piersią, poniżej 4 roku życia lub

b) posiadającej 2 dzieci, w tym 1 karmione piersią, poniżej 4 roku życia, i 1 niekarmione piersią, poniżej 4 roku życia,

uprawnienia przewidziane w art. 148 pkt 3 oraz art. 187 kodeksu pracy podlegają kumulacji, a w konsekwencji pracownica może pracować tylko 7 godzin, wykorzystując godzinną przerwę na karmienie piersią – wliczaną do czasu pracy – oraz korzystając z uprawnienia do obniżenia wymiaru czasu pracy przewidzianego w art. 187 kodeksu pracy, czy też po wykorzystaniu godzinnej przerwy na karmienie piersią pracownicy nie przysługuje już prawo do obniżenia wymiaru czasu pracy przewidzianego w art. 148 kodeksu pracy.

Andrzej Kamiński

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 9.04.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 27 marca br., znak: BPS/043-75-2154-MRPPS/19, dotyczące oświadczenia Pana Senatora Andrzeja Kamińskiego złożonego podczas 75. posiedzenia Senatu RP w sprawie tzw. równoważnego systemu czasu pracy, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na podstawie art. 148 Kodeksu pracy w określonych systemach i rozkładach czasu pracy czasu pracy pracowników opiekujących się dzieckiem do ukończenia przez nie 4 roku życia (bez ich zgody) nie może przekraczać 8 godzin. Jednocześnie pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia za czas nieprzepracowany w związku ze zmniejszeniem z tego powodu wymiaru jego czasu pracy.

Omawiany przepis dotyczy wszystkich systemów czasu pracy, które dopuszczają możliwość przedłużenia dobowego wymiaru czasu pracy. Są to: system równoważnego czasu pracy (art. 135–137 k.p.), system czasu pracy w ruchu ciągłym (art. 138 k.p.) oraz system skróconego tygodnia pracy (art. 143 k.p.) i pracy weekendowej (art. 144 k.p.).

Z kolei w świetle art. 187 k.p. pracownica karmiąca dziecko piersią ma prawo do dwóch półgodzinnych przerw w pracy wliczanych do czasu pracy. Jeżeli czas pracy pracownicy nie przekracza 6 godzin dziennie, przysługuje jej jedna przerwa na karmienie. Pracownicy zatrudnionej przez czas krótszy niż 4 godziny dziennie przerwy na karmienie nie przysługują. Przerwy na karmienie mogą być na wniosek pracownicy udzielane łącznie.

Tak więc prawo do korzystania z przerwy na karmienie jest uzależnione od dobowego wymiaru czasu pracy pracownicy w poszczególnych dniach.

Należy przy tym podkreślić, że przerwa na karmienie piersią jest przerwą wliczaną do czasu pracy. Jest ona zatem uwzględniana w liczbie godzin przypadających do przepracowania przez pracownicę w danej dobie.

Mając na uwadze powyższe, w mojej ocenie, należy uznać, że uprawnienie pracownicy karmiącej dziecko piersią ma charakter niezależny od ograniczenia do 8 godzin dobowego wymiaru czasu pracy pracownikom opiekującym się dzieckiem do ukończenia 4 roku życia. Innymi słowy pracownica karmiąca dziecko piersią może korzystać z przerw w ramach dobowego wymiaru czasu pracy ograniczonego do 8 godzin. Wówczas na ten dobowy wymiar czasu pracy złożony jest okres faktycznej pracy (7 godzin) oraz czas przerwy wliczany do czasu pracy (1 godzina).

Mam nadzieję, że przedstawione wyżej informacje oraz wyjaśnienia zostaną uznane za satysfakcjonujące i wyczerpujące.

Z poważaniem

Stanisław Szwed

**Odpowiedź
GŁÓWNEGO INSPEKTORA PRACY**

Warszawa, 11.04.2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,
w odpowiedzi na pismo z dnia 27 marca 2019 r. nr BPS/043-75-2154-GIP/19 uprzejmie wyjaśniam co następuje.

Zgodnie z art. 148 pkt 3 Kodeksu pracy w systemach i rozkładach czasu pracy, o których mowa w art. 135-138, 143 i 144, czas pracy pracowników opiekujących się dzieckiem do ukończenia przez nie 4 roku życia, bez ich zgody – nie może przekraczać 8 godzin. Pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia za czas nieprzepracowany w związku ze zmniejszeniem z tego powodu wymiaru jego czasu pracy. Jest to przepis zapewniający szczególną ochronę dla tej grupy pracowników. Należy zaznaczyć, iż jest to ochrona warunkowa, co oznacza, że pracownik może z niej dobrowolnie zrezygnować, poprzez wyrażenie zgody na wykonywanie pracy w wyższym wymiarze niż 8 godzin na dobę. Natomiast w przypadku braku zgody pracownika, rozkład czasu pracy przewidujący większą liczbę godzin pracy w danym dniu np. 9 godzin zostanie obniżony do 8 godzin z zachowaniem prawa pracownika do wynagrodzenia za czas nieprzepracowany w związku ze zmniejszeniem dobowego wymiaru czasu pracy.

Niezależnie od powyższego będzie miał również zastosowanie przepis art. 187 §1 Kodeksu pracy przewidujący, iż pracownica karmiąca dziecko piersią ma prawo do dwóch półgodzinnych przerw w pracy wliczanych do czasu pracy. Pracownica karmiąca więcej niż jedno dziecko ma prawo do dwóch przerw w pracy, po 45 minut każda. Przerwy na karmienie mogą być na wniosek pracownicy udzielane łącznie.

Reasumując, w przedstawionym przez Pana Senatora przykładzie będą miały zastosowanie oba przepisy równocześnie, tj. obniżający wymiar czasu pracy w danym dniu (art. 148 pkt. 3 Kodeksu pracy), jak również przewidujący prawo do przerwy wliczanej do czasu pracy (art. 187 §1 Kodeksu pracy).

Z poważaniem

Wiesław Łyszczek

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwrócili się do mnie mieszkańcy Mniszewa, Rękowic, Gruszczyna, Chmielewa, Żelaznej, Wilczkowic i Grzybowa – gmina Magnuszew, powiat kozienicki – z prośbą o zainteresowanie budzącą wiele obaw koncepcją rozbudowy drogi krajowej nr 79 na odcinkach Góra Kalwaria – Mniszew i Mniszew – Magnuszew.

Mieszkańcy poinformowali mnie, że koncepcja rozbudowy drogi zakłada podniesienie standardu drogi do klasy GP, zwiększenie dopuszczalnej prędkości do 60 i 70 km/h w terenie zabudowanym, likwidację niektórych skrzyżowań, budowę dróg serwisowych, zbiorników retencyjnych i ekranów akustycznych. Wspomniane wyżej miejscowości leżą w ciągu drogi krajowej nr 79, rozbudowa tej drogi może podzielić miejscowości na pół i mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

Ograniczenie liczby skrzyżowań, drogi serwisowe i ciągi ekranów akustycznych wymuszają konieczność pokonywania wielu dodatkowych kilometrów przez uczestników ruchu drogowego pragnących przemieścić się na drugą stronę drogi. Gmina Magnuszew jest gminą rolniczą z rozdrobnionymi gospodarstwami, więc w okresie intensywnych prac polowych zwiększony jest ruch ciągników i maszyn. Mieszkańcy wyrażają również zaniepokojenie planowaną budową w bliskim sąsiedztwie domostw zbiorników retencyjnych, z których woda będzie przenikała do gruntu w związku z faktem, że gleby w tym regionie są mocno przepuszczalne. W koncepcji jest na przykład aż 7 zbiorników na 4-kilometrowym odcinku w miejscowości Mniszew.

Dodatkowo koncepcja zakłada likwidację parkingów przy kościołach położonych na 2 krańcach miejscowości: przy Parafii Rzymskokatolickiej pw. św. Rocha oraz Parafii Rzymskokatolickiej pw. św. Józefa, w miejsce których ma powstać droga serwisowa. Należy wspomnieć, że parking przy kościele św. Rocha został zbudowany przy istotnym udziale środków unijnych z Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich. Likwidacja parkingów może wymusić konieczność parkowania wzdłuż drogi krajowej, co znacząco negatywnie wpłynie na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

Reasumując, uważam, że wątpliwa wydaje się rozbudowa drogi biegnącej wśród zwartej zabudowy mieszkaniowej poprzez podniesienie jej do klasy GP, ponieważ znacznie utrudni to lokalną komunikację pieszą i kółową. Znaczne zwiększenie ruchu drogowego międzymiastowego będzie zaś wymagało w niedługim odstępie czasu rozważenia konieczności budowy obwodnicy Mniszewa.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o rozważenie postulatów zgłoszonych przez mieszkańców oraz powtórny analizę planu przebudowy drogi krajowej nr 79 na odcinku Góra Kalwaria – Mniszew i Mniszew – Magnuszew.

*Z poważaniem
Stanisław Karczewski*

Odpowiedź

Warszawa, 24.04.2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana senatora Stanisława Karczewskiego z dnia 21 marca 2019 r. w sprawie rozbudowy drogi krajowej nr 79 na odcinku Góra Kalwaria – Mniszew oraz Mniszew – Magnuszew, Ministerstwo Infrastruktury przedstawi informacje w przedmiotowej sprawie.

Dostosowanie sieci drogowej do właściwych parametrów uznane zostało za jeden z priorytetów Rządu RP. Po przeanalizowaniu sieci dróg krajowych podjęte zostały działania w celu sukcesywnego podnoszenia standardu technicznego i rozszerzania sieci dróg krajowych, na której dopuszczony jest ruch pojazdów o nacisku do 11,5 t/oś. Realizacja zidentyfikowanych zadań pozwoli na stworzenie nowoczesnej sieci dróg krajowych we właściwym standardzie technicznym.

Zgodnie z przyjętymi założeniami, do realizacji kierowane są te przedsięwzięcia, które w wyniku analiz zostają uznane przez zarządcę, czyli Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad, za najpilniejsze. W ramach powyższych działań mających na celu podniesienie poziomu bezpieczeństwa uczestników ruchu, w tym odseparowanie ruchu pieszego i rowerowego od ruchu samochodowego, został wskazany odcinek Góra Kalwaria – Mniszew oraz Mniszew – Magnuszew na drodze krajowej nr 79.

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad obecnie analizuje wszelkie dostępne rozwiązania dotyczące przebiegu, jak i zagospodarowania terenu wzdłuż planowanej inwestycji. Przeprowadza analizy techniczne dotyczące możliwych do zastosowania rozwiązań oraz nieformalne konsultacje społeczne, spotkania informacyjne (niewymagane przepisami prawa) z mieszkańcami danego regionu, które mają na celu naświetlić potrzeby i oczekiwania lokalnych środowisk. Spotkania takie miały miejsce zarówno z przedstawicielami władz lokalnych, które odbyły się w siedzibie Oddziału GDDKiA w Warszawie oraz w Górze Kalwarii w dniu 18 czerwca 2018 r., jak i z lokalną społecznością w dniu 30 lipca 2018 r.

W chwili obecnej trwa procedowanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. zadań. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska (RDOŚ) w celu wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przeprowadzi szczegółowe postępowanie z udziałem społeczeństwa. Zgodnie z postanowieniami art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2018 r. poz. 2081, z późn. zm.) zapewniony będzie dostęp do dokumentacji z możliwością wnoszenia uwag i wniosków dla wszystkich zainteresowanych, w tym mieszkańców, na których nieruchomości będzie oddziaływać inwestycja drogowa. Wszystkie wnioski zostaną rozpatrzone, a decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wydana przez RDOŚ będzie uwzględniała zarówno interesy lokalnych mieszkańców, jak i techniczne uwarunkowania i możliwości, jakie należy zastosować przy realizacji inwestycji drogowej.

Wariant koncepcyjny jest opracowywany dla drogi klasy GP (główniej ruchu przyspieszonego) o szerokości pasa ruchu 2x3,5 m, z uwzględnieniem aktualnie obowiązujących standardów, w dostosowaniu do warunków lokalnych i sposobu użytkowania terenów przyległych, z ograniczeniem ingerencji w tereny przyległe (w tym w nieruchomości oraz budynki, zwłaszcza mieszkalne) do niezbędnego minimum. Drogi obsługujące teren przyległy są projektowane z uwzględnieniem istniejących ciągów komunikacyjnych oraz dostosowaniem parametrów dróg umożliwiających ruch pojazdom ciężkim oraz rolniczym, w takim zakresie, w jakim ww. drogi są niezbędne dla zapewnienia obsługi komunikacyjnej dla nieruchomości przyległych.

Głównymi czynnikami przy rozpatrywaniu wariantu koncepcji rozbudowy DK 79 na odc. Góra Kalwaria – Mniszew oraz Mniszew – Magnuszew są: bezpieczeństwo ruchu drogowego, ograniczenie zajętości terenu i ingerencji w istniejące zagospodarowanie oraz ograniczenie wyburzeń do niezbędnego minimum.

Należy podkreślić, że Ministerstwo Infrastruktury przykłada wielką wagę do rozsądnego i skutecznego rozwiązania problemów z obszaru transportu drogowego. Kwestia rozbudowy drogi krajowej nr 79 na odcinkach Góra Kalwaria – Mniszew oraz Mniszew – Magnuszew będzie następstwem i nawiązaniem do realizacji inwestycji w ciągu ww. drogi. Dostosowanie nawierzchni DK 79 do nacisku na poziomie 11,5 t/oś zapewni odpowiednią trwałość inwestycji drogowych i wydłuży czas ich użytkowania. Wysoka jakość drogi krajowej wpłynie również na niższe koszty eksploatacji pojazdów i wyższą rentowność polskich firm przewozowych.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do minister przedsiębiorczości i technologii Jadwigi Emilewicz

Szanowna Pani Minister!

Zwrócili się do mnie z prośbą o pomoc pracownicy Instytutu Technologii Eksploatacji – Państwowego Instytutu Badawczego w Radomiu działający przy Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w sprawie poparcia działań dotyczących utworzenia jednego układu zbiorowego pracy dla jednostek naukowych tworzących Sieć Badawczą Łukasiewicz.

Z relacji pracowników wiem, że podejmowali szereg działań, aby doszło do porozumienia i utworzenia jednego układu zbiorowego pracy. Członkowie komisji są zdeterminowani i chcą traktowania ich na równi z innymi pracownikami instytutu. Placówka od lat specjalizuje się w kreowaniu innowacyjności w obszarze budowy i eksploatacji maszyn, bezpieczeństwa technicznego i ochrony środowiska, a także opracowywaniu modelowych rozwiązań dotyczących programów ustawicznego kształcenia i doskonalenia kadr dla innowacyjnej gospodarki oraz transferu zaawansowanych technologii do zastosowań przemysłowych.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o rozważenie postulatu członków Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” o utworzenie jednego układu zbiorowego pracy dla jednostek naukowych tworzących Sieć Badawczą Łukasiewicz i poinformowanie mnie o podjętych w tej sprawie decyzjach i czynnościach.

Z poważaniem

Stanisław Karczewski

Odpowiedź

Warszawa 4.04.2019 r.

Pan

Stanisław Karczewski

Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 27 marca 2019 r. znak: BPS/043-75-2156/19 w sprawie oświadczenia złożonego przez Pana Marszałka podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r. dotyczącego poparcia działań dotyczących utworzenia jednego układu zbiorowego pracy dla jednostek naukowych tworzących Sieć Badawczą Łukasiewicz, uprzejmie informuję co następuje.

W dniu 1 kwietnia 2019 r. weszła w życie ustawa z dnia 21 lutego 2019 r. o Sieci Badawczej Łukasiewicz (Dz.U. z 2019 r. poz. 534). Sieć Badawczą Łukasiewicz tworzą Centrum Łukasiewicz oraz instytuty działające w ramach Sieci, w tym instytuty, które znajdowały się wcześniej w nadzorze Ministra Przedsiębiorczości i Technologii na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 736 z późn. zm.). Centrum Łukasiewicz jest państwową osobą prawną powołaną do planowania i koordynowania badań naukowych i prac rozwojowych prowadzonych przez instytuty Sieci. Do zadań Centrum Łukasiewicz należy m.in. zapewnienie mechanizmów współpracy podmiotów tworzących Sieć. Organem zarządzającym Centrum Łukasiewicz jest Prezes powoływany przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Mając na uwadze powyższe uprzejmie informuję, że poruszone przez Pana Marszałka w oświadczeniu zagadnienia, nie leżą już w kompetencjach Ministra Przedsiębiorczości i Technologii (właściwym organem jest Prezes Centrum Łukasiewicz). Jednocześnie informuję, że po zakończeniu niezbędnych prac organizacyjnych związanych z powstaniem Sieci Badawczej Łukasiewicz, przedmiotowy postulat dotyczący utworzenia jednego układu zbiorowego pracy dla jednostek naukowych tworzących Sieć, z pewnością zostanie wnikliwie rozpatrzony przez Prezesa Centrum Łukasiewicz.

Z wyrazami szacunku

MINISTER

z up.

Marcin Ociepa

Podsekretarz Stanu

Ministerstwo Przedsiębiorczości
i Technologii

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do marszałka województwa łódzkiego Grzegorza Schreibera

Szanowny Panie Marszałku!

Pragnę poruszyć istotny dla mieszkańców miasta i gminy Drzewica problem braku skomunikowania tej gminy ze stolicą województwa łódzkiego, a w szczególności braku połączeń kolejowych. Obecnie, z powodu remontu linii kolejowej nr 8, jedyne dostępne w Drzewicy połączenie kolejowe jest realizowane na trasie Radom – Warszawa. Pomimo faktu, że jest to rozwiązanie czasowe, korzysta z niego duża liczba pasażerów, co wskazuje na zainteresowanie mieszkańców transportem kolejowym.

Dobra komunikacja ze stolicą województwa ułatwi mieszkańcom dojazd do pracy, do zlokalizowanych w Łodzi urzędów wojewódzkich, szpitali i instytucji. Połączenia na trasie Drzewica – Łódź mogłyby być realizowane przez rozwijającą się dynamicznie Łódzką Kolej Aglomeracyjną, która już świadczy usługi pasażerskich przewozów regionalnych w wielu większych miejscowościach województwa łódzkiego. Alternatywą jest udzielenie zamówienia na realizowanie połączeń na wymienionej trasie innym przewoźnikom.

Dostęp do połączeń kolejowych ułatwi przemieszczanie się nie tylko mieszkańcom gminy i miasta Drzewica, ale i sąsiednich miejscowości, takich jak Poświętne, Opoczno, Odrzywół, Gielniów, Rusinów. Komunikacja z ogromną aglomeracją miejską, jaką jest Łódź, będzie prowadzić do szybszego rozwoju społeczno-gospodarczego wymienionych gmin.

Istotną informacją przedstawioną mi przez burmistrza gminy i miasta Drzewica jest to, że infrastruktura kolejowa, tj. tory prowadzące do stacji kolejowej w Drzewicy, jest w dobrym stanie technicznym, co oznacza, że nie ma konieczności ponoszenia znacznych nakładów finansowych na remonty.

Zwracam się do Pana Marszałka z uprzejmą prośbą o rozważenie możliwości utworzenia połączeń kolejowych na trasie Łódź – Drzewica. Proszę o wszelkie informacje dotyczące podjętych w tej sprawie działań.

*Z poważaniem
Stanisław Karczewski*

Odpowiedź

Łódź, 30 kwietnia 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na pismo znak: BPS/043-75-2157/19 z dnia 27 marca 2019 r. (data wpływu 3 kwietnia 2019 r.), przy którym przekazane zostało oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Karczewskiego podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r. w sprawie uruchomienia pasażerskich przewozów kolejowych na linii komunikacyjnej Łódź – Drzewica, przekazuję następujące informacje.

W „Planie Zrównoważonego Rozwoju Publicznego Transportu Zbiorowego dla Województwa Łódzkiego do roku 2020 z perspektywą do roku 2030” połączenia kolejowe na linii Łódź – Tomaszów Mazowiecki – Drzewica – granica województwa mazowieckiego (kierunek Radom), ujęte są w wariantach uzupełniającym i ich uruchomienie zależ-

ne jest, m.in. od posiadania odpowiednich środków finansowych przez Województwo Łódzkie.

Przewozy kolejowe z Łodzi przez Drzewicę do Radomia prowadzone były do dnia wejścia w życie rozkładu jazdy 2015/2016, tj. do grudnia 2015 r. i zostały zawieszony z uwagi na prowadzone przez zarządcę infrastruktury PKP PLK SA prace remontowe. Rozważamy wznowienie przewozów na tej linii po zakończeniu remontów przez PKP PLK SA co planowane jest w nowym rozkładzie jazdy pociągów 2019/2020 obowiązującym od 15 grudnia 2019 r.

Obecnie analizowane są parametry możliwej oferty przewozowej. Ostateczna decyzja o uruchomieniu kolejowych przewozów pasażerskich na linii Łódź – Drzewica (Radom) uzależniona będzie od wysokości oczekiwanej przez operatora kolejowego rekompensaty, mając na względzie ograniczone możliwości finansowe budżetu Województwa Łódzkiego.

Grzegorz Schreiber

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra kultury i dziedzictwa narodowego
Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Wielu emerytowanych artystów zmaga się z trudną sytuacją finansową pomimo swych licznych zasług. Trudno wskazać konkretne procedury wsparcia tych zasłużonych osób. W związku z tym bardzo proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego ma możliwości wspierania zasłużonych emerytowanych artystów znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej lub finansowej? Jeśli ma takie możliwości, to proszę o wskazanie jakie.

2. W jaki sposób przebiega procedura wnioskowania do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w sprawie uzyskania emerytury specjalnej dla zasłużonego artysty?

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

Odpowiedź

Warszawa, 28 maja 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pytania zawarte w oświadczeniu Pana Senatora Andrzeja Kobiaka, złożonym na 75. posiedzeniu Senatu 21 marca 2019 r., niniejszym przedstawiam, co następuje.

1. Czy Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego nie ma możliwości wspierania zasłużonych emerytowanych artystów znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej lub finansowej? Jeśli ma takie możliwości to proszę o wskazanie jakie.

Uprzejmie informuję, że na podstawie §11 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 27 września 2017 r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania dofinansowania realizacji zadań z zakresu kultury, trybu składania wniosków oraz przekazywania środków z Funduszu Promocji Kultury (Dz. U. z dnia 29 września 2017 r. poz. 1808), Minister Kultury ma możliwość przyznawania pomocy socjalnej z ww. funduszu, którą mogą uzyskać wszyscy twórcy i artyści znajdujący się w trudnej sytuacji materialnej.

Aby móc ubiegać się o taką pomoc, konieczne jest złożenie stosownego wniosku, który powinien zawierać: dane osobowe, informacje o dorobku twórczym, uzasadnienie wniosku (w tym informację o sytuacji materialnej lub zdrowotnej) oraz oświadczenie wnioskodawcy o wysokości dochodów uzyskanych w ciągu ostatnich 12 miesięcy. Występować o pomoc socjalną można w dowolnym terminie przez cały rok. Wniosek, zawierający kompletne informacje, jest rozpatrywany przez Komisję opiniującą wnio-

ski o udzielenie pomocy socjalnej dla twórców i artystów z Funduszu Promocji Kultury. Rekomendacje Komisji są przedstawiane Ministrowi Kultury i na ich podstawie Minister podejmuje decyzję o przyznaniu wsparcia.

Innym przykładem wspierania przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego zasłużonych twórców i artystów, jest możliwość przyznawania indywidualnych lub zbiorowych nagród okolicznościowych (na podstawie §11 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego). Minister może przyznawać nagrody z inicjatywy własnej lub na wniosek: instytucji kultury i instytucji filmowych, szkół wyższych, organów administracji rządowej, jednostek samorządu terytorialnego, związków i stowarzyszeń zawodowych, twórczych i kulturalnych, jednostek badawczo-rozwojowych, nadzorowanych przez Ministra Kultury, Polskiej Akademii Nauk, środowiska twórczego lub grup osób z danego środowiska twórczego, departamentu merytorycznego Ministerstwa Kultury. Nadesłany wniosek o przyznanie nagrody powinien zawierać dane osobowe kandydata (kandydatów) do nagrody, informacje dotyczące całokształtu dotychczasowej działalności, merytoryczne uzasadnienie wniosku, zawierające wskazanie charakteru działalności lub konkretnych osiągnięć oraz ich znaczenia dla kultury, dokumentację działalności. Wnioskodawcy ubiegający się o przyznanie nagród okolicznościowych mogą składać wnioski w dowolnym terminie przez cały rok.

2. W jaki sposób przebiega procedura wnioskowania do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w sprawie uzyskania emerytury specjalnej dla zasłużonego artysty?

Wnioski o przyznanie emerytury specjalnej twórcy i artyści kierują do Prezesa Rady Ministrów, organu właściwego do przyznawania emerytur specjalnych. Decyzję, czy zostanie przyznana emerytura specjalna i w jakiej wysokości, podejmuje Prezes Rady Ministrów. Kancelaria Prezesa Rady Ministrów wszczyna postępowanie w sprawie wniosku na podstawie art. 82 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za zasługi dla kultury polskiej.

W związku z tym, że celu ustanowienia emerytury lub renty przyznawanej przez Prezesa Rady Ministrów, na podstawie powołanego przepisu, należy szukać w sferze uhonorowania osób szczególnie zasłużonych, wybitnych i zapewnienia takim osobom godziwych warunków bytowych, KPRM zwraca się do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego z prośbą o nadesłanie informacji, czy zasługi danego artysty dla kultury polskiej można uznać za wybitne i niepowtarzalne, w sposób szczególnie wyróżniające wnioskodawcę w gronie innych osób zajmujących się działalnością artystyczną oraz o nadesłanie ewentualnie także innych informacji dotyczących wnioskodawcy, mogących mieć wpływ na decyzję Prezesa Rady Ministrów w sprawie.

Z wyrazami szacunku

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Obecnie obowiązuje ustawa z dnia 31 stycznia 2019 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów (DzU 2019 poz. 270). Dokument umożliwia przekształcenie użytkowania wieczystego gruntów, na których znajdują się budynki mieszkalne.

W związku z tym bardzo proszę o wskazanie, czy prowadzone są obecnie prace nad analogicznymi rozwiązaniami ustawowymi, ale dla gruntów zabudowanych na cele działalności gospodarczej. Jeśli nie, to jakie działania ministerstwo planuje podjąć w tej sprawie?

Bardzo proszę o odpowiedzi na przedstawione pytania

*Z poważaniem
Andrzej Kobiak*

Odpowiedź

Warszawa, 10 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Senatora RP Pana Andrzeja Kobiaka, złożonego podczas 75. posiedzenia Senatu w dniu 21 marca 2019 r., znak BPS/043-75-2159/19, w sprawie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele prowadzenia działalności gospodarczej, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Uchwalona w dniu 20 lipca 2018 r. ustawa o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów (Dz. U. poz. 1716 z późn. zm.) zawiera rozwiązania, które będą stopniowo eliminowały użytkowanie wieczyste na cele mieszkaniowe, w tym ustanowione na rzecz przedsiębiorców. Wejście w życie tych rozwiązań i ich realizacja w praktyce stanowi zatem wstępny etap procesu likwidacji instytucji użytkowania wieczystego.

Równocześnie we współpracy z Ministrem Sprawiedliwości zainicjowane zostały prace zmierzające do systemowego przekształcenia praw użytkowania wieczystego na pozostałych gruntach. Analizy przeprowadzone dotychczas pozwoliły na przyjęcie wstępnej kierunkowej koncepcji działań w ramach drugiego etapu likwidacji użytkowania wieczystego.

Z uwagi na fakt, że z różnych względów nie wszyscy użytkownicy wieczystości będą zainteresowani władczym, ustawowym przekształceniem praw użytkowania wieczystego w prawo własności, a ponadto takie powszechne uwłaszczenie nie byłoby zasadne z punktu widzenia interesów Skarbu Państwa i samorządów, w ocenie resortu przyszłe regulacje w tym zakresie powinny umożliwić użytkownikom wieczystym wybór pomiędzy nabyciem prawa własności gruntu a zmianą prawa użytkowania

wieczystego w inne prawo rzeczowe umożliwiające gospodarowanie na cudzym gruncie, np. prawo zabudowy.

Należy jednocześnie zwrócić uwagę, że umożliwienie przedsiębiorcom przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności musi odbywać się z poszanowaniem przepisów o pomocy publicznej, do czego Rzeczpospolita Polska zobowiązana jest w związku z ratyfikowaniem Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej¹. Zbycie nieruchomości publicznej (w tym przypadku przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności), wykorzystywanej do prowadzenia działalności gospodarczej, z pominięciem procedury przetargu lub po cenie niższej niż rynkowa, może oznaczać udzielenie niedozwolonej pomocy publicznej, a w konsekwencji może powodować po stronie przedsiębiorcy obowiązek zwrotu pomocy publicznej przyznanej ponad określony limit pomocy *de minimis*. Zatem wszelkie rozwiązania legislacyjne przewidujące przekształcenie użytkowania wieczystego w prawo własności na rzecz przedsiębiorców wymagają pogłębionych uzgodnień z Komisją Europejską, aby wyeliminować ryzyko przyjęcia rozwiązań niezgodnych z zasadami udzielania pomocy publicznej. Resort aktualnie opracowuje dane i argumentację, która zostanie przedstawiona Komisji w kolejnym etapie uzgodnień.

Z poważaniem

MINISTER

z up.

Artur Soboń

Sekretarz Stanu

¹ Dziennik Urzędowy C 326, 26/10/2012 P. 0001 - 0390

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej, do prezes Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych Marleny Małąg oraz do pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych Krzysztofa Michałkiewicza

Szanowni Państwo!

W związku ze zmianą przepisów odnoszących się do okresu przechowywania dokumentów od 2019 r. proszę o wyjaśnienia dotyczące okresu przechowywania następującej dokumentacji:

- dotyczącej wystawianych kontrahentom informacji o kwocie obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych INF-U;
- dotyczącej stanu zatrudnienia pracowników, wpływającej na obliczenie kwoty obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych;
- dotyczącej przychodu ogółem ze sprzedaży własnych usług, z wyłączeniem handlu, lub produkcji sprzedającego, wpływającej na obliczenie kwoty obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych;
- dotyczącej przychodu ze sprzedaży własnych usług, z wyłączeniem handlu, lub produkcji sprzedającego, zrealizowanych na rzecz nabywcy, wpływającej na obliczenie kwoty obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Bardzo proszę o udzielenie odpowiedzi na powyższe pytania.

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

**Odpowiedź
MINISTRA RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 12.04.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożone w dniu 21 marca 2019 r., podczas 75. posiedzenia Senatu RP, w sprawie okresu przechowywania dokumentacji wpływającej na obliczenie kwoty obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (znak: BPS/043-75-2160-PRON/19 i BPS/043-75-2160-MRPPS/19) uprzejmie wyjaśniam, że dokumentacja, o której mowa w oświadczeniu, powinna być przechowywana w okresie 10-letnim.

Okres przechowywania ewidencji ulg, o których mowa w art. 22 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, z późn. zm.), został określony w §7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 27 września 2018 r. w sprawie informacji dotyczących kwot obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych oraz ewidencji wystawionych informacji o kwocie obniżenia (Dz.U. poz. 1858), zgodnie z którym jest ona przechowywana w siedzibie

sprzedającego przez okres 10 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym wystawiono informacje uwidocznione w ewidencji.

Natomiast okres przechowywania informacji o kwocie obniżenia oraz dokumentacji, na podstawie której obliczono kwoty obniżenia, można wyznaczyć biorąc pod uwagę okresy przechowywania dokumentacji wynikające z obowiązków prawnopodatkowych sprzedającego, obowiązków płatnika składek, możliwych roszczeń nabywcy z tytułu niewykonania umów wynikających z przepisów ogólnych prawa cywilnego, a przede wszystkim z przytoczonego obowiązku przechowywania ewidencji, uprawnień kontrolnych PFRON określonych w art. 22a ustawy o rehabilitacji (...) oraz z zakresu obowiązku wpłat, o których mowa w art. 22b ustawy.

Biorąc pod uwagę obligatoryjny okres przechowywania ewidencji ulg, jak również to, że okres ten jest najdłuższym z okresów, w których w interesie sprzedającego leży wykazanie się informacjami INF-U lub danymi, na podstawie których je sporządzono, a także zakres wpłat na PFRON określonych w art. 22b ustawy o rehabilitacji (...) (ze szczególnym uwzględnieniem wpłaty z art. 22b ust. 1 pkt 1 ustawy), należy wskazać, że informacje dotyczące kwoty obniżenia oraz dokumentacja służąca do obliczenia kwoty ulg powinny być przechowywane w okresie 10-letnim.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER

z up.

Krzysztof Michałkiewicz

Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
PREZESA ZARZĄDU
PAŃSTWOWEGO FUNDUSZU
REHABILITACJI OSÓB
NIEPEŁNOSPRAWNYCH**

Warszawa, 26 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożonego w dniu 21 marca 2019 r., podczas 75. posiedzenia Senatu RP, w sprawie okresu przechowywania dokumentacji wpływającej na obliczenie kwoty obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, znak: BPS/043-75- 2160-PRON/19 uprzejmie wyjaśniam, że dokumentacja, o której mowa w oświadczeniu, powinna być przechowywana przez okres 10 lat.

Okres przechowywania ww. dokumentacji wynika przede wszystkim z ewidencji wystawionych przez sprzedającego informacji o kwocie obniżenia. Okres przechowywania ewidencji wystawionych informacji o kwocie obniżenia, o której mowa w art. 22 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511 z późn. zm.), został określony w §7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia

27 września 2018 r. w sprawie informacji dotyczących kwot obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych oraz ewidencji wystawionych informacji o kwocie obniżenia (Dz.U. poz. 1858). Zgodnie z tym przepisem ewidencja ta jest przechowywana w siedzibie sprzedającego przez okres 10 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym wystawiono informacje uwidocznione w ewidencji. Z tego też względu sprzedający powinien, w tym okresie, posiadać zarówno dostęp do wystawionych informacji o kwocie obniżenia wpłat na PFRON, jak również do danych na podstawie których je obliczono.

Wskazany 10-letni okres przechowywania dokumentacji wyznaczają również uprawnienia kontrolne PFRON wynikające z art. 22a ustawy o rehabilitacji oraz zakres wpłat określonych w art. 22b ustawy o rehabilitacji.

Zatem, mając na uwadze obligatoryjny okres przechowywania ewidencji wystawionych informacji o kwocie obniżenia wpłat, jak również to, że okres ten jest najdłuższym z okresów, w których w interesie sprzedającego leży wykazanie się informacjami o kwocie obniżenia wpłat na PFRON lub danymi, na podstawie których je sporządzono, a także zakres wpłat na PFRON określonych w art. 22b ustawy o rehabilitacji, ze szczególnym uwzględnieniem wpłaty z ust. 1 pkt 1 tego przepisu, należy wskazać, że informacje dotyczące kwoty obniżenia oraz dokumentacja służąca do obliczenia kwoty obniżenia powinny być przechowywane przez sprzedającego, przez okres 10 lat.

Z wyrazami szacunku

PREZES ZARZĄDU
Marlena Mała

**Odpowiedź
PEŁNOMOCNIKA RZĄDU
DO SPRAW OSÓB
NIEPEŁNOSPRAWNYCH**

Warszawa, 12.04.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożone w dniu 21 marca 2019 r., podczas 75. posiedzenia Senatu RP, w sprawie okresu przechowywania dokumentacji wpływającej na obliczenie kwoty obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (znak: BPS/043-75-2160-PRON/19 i BPS/043-75-2160-MRPPS/19) uprzejmie wyjaśniam, że dokumentacja, o której mowa w oświadczeniu, powinna być przechowywana w okresie 10-letnim.

Okres przechowywania ewidencji ulg, o których mowa w art. 22 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, z późn. zm.), został określony w §7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 27 września 2018 r. w sprawie informacji dotyczących kwot obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych oraz ewidencji wystawionych informacji o kwocie obniżenia (Dz.U. poz. 1858), zgodnie z którym jest ona przechowywana w siedzibie

sprzedającego przez okres 10 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym wystawiono informacje uwidocznione w ewidencji.

Natomiast okres przechowywania informacji o kwocie obniżenia oraz dokumentacji, na podstawie której obliczono kwoty obniżenia, można wyznaczyć biorąc pod uwagę okresy przechowywania dokumentacji wynikające z obowiązków prawnopodatkowych sprzedającego, obowiązków płatnika składek, możliwych roszczeń nabywcy z tytułu niewykonania umów wynikających z przepisów ogólnych prawa cywilnego, a przede wszystkim z przytoczonego obowiązku przechowywania ewidencji, uprawnień kontrolnych PFRON określonych w art. 22a ustawy o rehabilitacji (...) oraz z zakresu obowiązku wpłat, o których mowa w art. 22b ustawy.

Biorąc pod uwagę obligatoryjny okres przechowywania ewidencji ulg, jak również to, że okres ten jest najdłuższym z okresów, w których w interesie sprzedającego leży wykazanie się informacjami INF-U lub danymi, na podstawie których je sporządzono, a także zakres wpłat na PFRON określonych w art. 22b ustawy o rehabilitacji (...) (ze szczególnym uwzględnieniem wpłaty z art. 22b ust. 1 pkt 1 ustawy), należy wskazać, że informacje dotyczące kwoty obniżenia oraz dokumentacja służąca do obliczenia kwoty ulg powinny być przechowywane w okresie 10-letnim.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER

z up.

Krzysztof Michałkiewicz

Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do prezes Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji
osób Niepełnosprawnych Marleny Małąg oraz do pełnomocnika rządu do spraw
osób niepełnosprawnych Krzysztofa Michałkiewicza

Szanowni Państwo!

Ustawa budżetowa na rok 2019 z dnia 16 stycznia 2019 r., podpisana przez prezydenta RP 30 stycznia 2019 r. (DzU z 2019 r. poz. 198), została opublikowana w dniu 5 lutego 2019 r. Składka na Fundusz Pracy jest finansowana w całości przez płatnika składek. W 2019 r. wynosi ona 2,3% podstawy jej wymiaru.

Pracodawcy mieli wątpliwość prawną, jak się zachować, skoro ustawa budżetowa określająca składki na FP w wysokości 2,3%, opublikowana 5 lutego 2019 r. obowiązuje od 1 stycznia 2019 r., a pracodawcy, składając wnioski o dofinansowanie do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych Wn-D wraz z załącznikami INF-D-P, przy wypłatach wynagrodzeń w styczniu 2019 r. w kosztach płacy uwzględnili składki na FP w wysokości 2,45%, a nie w wysokości 2,3%, ponieważ publikacja ustawy budżetowej nastąpiła 5 lutego 2019 r.

Pojawia się kolejna wątpliwość: czy powstaje obowiązek korekt wniosków Wn-D wraz z załącznikami INF-D-P przy wypłatach w styczniu 2019 r., gdzie w kosztach płacy uwzględnili składki na FP w wysokości 2,45%, a nie w wysokości 2,3%?

Ponadto czy jest obowiązek zwrotu do PFRON nadwyżki dofinansowania wraz z odsetkami, jeśli we wnioskach Wn-D wraz z załącznikami INF-D-P przy wypłatach wynagrodzeń w styczniu 2019 r. w kosztach płacy uwzględnili składki na FP w wysokości 2,45%, a nie w wysokości 2,3%?

Bardzo proszę o udzielenie odpowiedzi na powyższe pytania.

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

Odpowiedź
PEŁNOMOCNIKA RZĄDU
DO SPRAW OSÓB
NIEPEŁNOSPRAWNYCH

Warszawa, 12.04.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożone w dniu 21 marca 2019 r., podczas 75. posiedzenia Senatu RP, w sprawie korygowania wniosków o dofinansowanie do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (znak: BPS/043-75-2161-PRON/19) uprzejmie wyjaśniam, że w informacjach INF-D-P i wnioskach Wn-D, składanych na podstawie art. 26c ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, z późn. zm.), należy wykazać prawidłowe dane, w przypadku, gdy w wyniku analizy bieżącej lub *ex post* pracodawca stwierdzi, że wykazane dane nie odpowiadają stanowi faktycznemu lub prawnemu – powinien je skorygować

dokonywać wyrównania dofinansowania w sposób przewidziany w art. 49e ust. 1 lub 3 ustawy o rehabilitacji (...).

Definicja kosztów płacy zawarta w art. 2 pkt 4a ustawy o rehabilitacji (...) obejmuje wynagrodzenie brutto oraz finansowane przez pracodawcę obowiązkowe składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe naliczone od tego wynagrodzenia i obowiązkowe składki na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Definicja ta ma charakter wyczerpujący i wymaga ścisłej wykładni, ponieważ wdraża rozporządzenie Komisji (UE) nr 651/2014 z 17.06.2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz.U. UE. L. z 2014 r. Nr 187, str. 1 z późn. zm.) w zakresie ustanawiającym limit intensywności dofinansowania stanowiącego pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 TFUE i udzielaną w ramach notyfikowanego Komisji programu pomocowego nr SA.40525(2015/X).

Należy zauważyć, że art. 5 ustawy z dnia 23 października 2018 r. o Solidarnościowym Funduszu Wsparcia Osób Niepełnosprawnych (Dz.U. poz. 2192), dotyczący składek na ten fundusz oraz art. 27 i 28 ustawy budżetowej na rok 2019 (Dz.U. poz. 198), w których ustalono stopy procentowe dla składek na Solidarnościowy Fundusz Wsparcia Osób Niepełnosprawnych i na Fundusz Pracy – obowiązują od dnia 1 stycznia 2019 r., pomimo różnych dat publikacji obu ustaw.

W konsekwencji, w razie wykazania składek nieuwzględnianych w informacji INF-D-P należy skorygować tę informację, a w przypadku gdy korekta informacji wpłynęłaby na zmianę kwoty wnioskowanego dofinansowania – należy skorygować również wniosek Wn-D i wnioskowaną kwotę należnego dofinansowania.

Biorąc jednak pod uwagę okoliczności ewentualnego powstania nadmiarowego dofinansowania, pracodawcy składający wniosek Wn-D za styczeń 2019 r. przed dniem ogłoszenia ustawy budżetowej, dokonują zwrotu nadmiarowej części dofinansowania bez odsetek.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER

z up.

Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
PREZESA ZARZĄDU
PAŃSTWOWEGO FUNDUSZU
REHABILITACJI OSÓB
NIEPEŁNOSPRAWNYCH**

Warszawa, 26 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do oświadczenia Pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożonego w dniu 1 marca 2019 r., podczas 75. posiedzenia Senatu RP, w sprawie składki na

Fundusz Pracy oraz Solidarnościowy Fundusz Wsparcia Osób Niepełnosprawnych, znak: BPS/043-75-2161-PRON/19 uprzejmie wyjaśniam, że ustawa budżetowa na rok 2019 przewiduje obowiązkową składkę na Fundusz Pracy w wysokości 2,30% podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, określonej w art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 1265, z późn. zm.) oraz obowiązkową składkę na Solidarnościowy Fundusz Wsparcia Osób Niepełnosprawnych w wysokości 0,15% podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, określonej w art. 104 ust. 1 ustawy o promocji.

Natomiast ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 511 z późn. zm.) w art. 2 pkt 4a definiuje koszty płacy jako wynagrodzenie brutto oraz finansowane przez pracodawcę obowiązkowe składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe naliczone od tego wynagrodzenia i obowiązkowe składki na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

W związku z powyższym pomimo tego, że składki na Solidarnościowy Fundusz Wsparcia Osób Niepełnosprawnych płatnik oblicza łącznie ze składkami na Fundusz Pracy w wysokości sumy stóp procentowych tych składek i wykazuje w deklaracji rozliczeniowej w łącznej kwocie, Fundusz zaleca stosowanie definicji kosztów płacy zawartej w art. 2 ust. 4a ustawy o rehabilitacji i nieujmowanie w kosztach płacy składki na SFWON. Należy jednak mieć na uwadze, iż kluczowe w tej sprawie jest stanowisko organu odpowiedzialnego za inicjowanie zmian, opiniowanie i udzielanie odpowiedzi w zakresie przepisów dotyczących rehabilitacji zawodowej i zatrudniania osób niepełnosprawnych, tj. Biura Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych.

Mając na uwadze powyższe, w razie nieuwzględnienia w kosztach płacy składki na Fundusz Pracy w wysokości 2,3% należy skorygować informację INF-D-P. Gdyby korekta informacji spowodowała zmianę kwoty wnioskowanego dofinansowania – należy dokonać korekty wniosku Wn-D, w tym wysokość wnioskowanej kwoty dofinansowania. W przypadku powstania nadwyżki dofinansowania – pracodawca, który złożył wniosek Wn-D za styczeń 2019 r. przez dniem ogłoszenia ustawy budżetowej, zwraca nadmierną wysokość dofinansowania bez odsetek.

Z wyrazami szacunku

PREZES ZARZĄDU
Marlena Mała

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do prezes Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji
Osób Niepełnosprawnych Marleny Małag oraz do pełnomocnika rządu do spraw
osób niepełnosprawnych Krzysztofa Michałkiewicza

Szanowni Państwo!

Mając na uwadze obowiązującą od 2019 r. zmianę przepisów dotyczących okresu przechowywania sprawozdania finansowego (w tym bilansu i rachunku zysków i strat), a także dokumentacji pracowniczej, proszę o wyjaśnienia dotyczące okresu przechowywania dokumentacji dotyczącej:

1. Wniosków Wn-D wraz z załącznikami INF-D-P, a także dokumentacji księgowej dotyczącej pomocy na zatrudnienie, tj. list płac osób niepełnosprawnych, składanej do ZUS deklaracji DRA (wraz z załącznikami RCA) dotyczącej wynagrodzeń osób niepełnosprawnych, przelewów bankowych dotyczących opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, FP, FGŚP od wynagrodzeń osób niepełnosprawnych, przelewów bankowych dotyczących wypłat wynagrodzeń dla osób niepełnosprawnych, przelewów bankowych dotyczących przekazania zaliczki na podatek od wynagrodzeń.

2. Ustalenia stanów zatrudnienia w okresie sprawozdawczym i bieżących stanów zatrudnienia koniecznych do wypełnienia wniosków Wn-D.

3. Bilansów i rachunków zysków i strat niezbędnych do ustalenia oceny sytuacji ekonomicznej, a także formularzy INF-OO-P składanych do PFRON za każdy miesiąc przy występowaniu o pomoc na zatrudnienie.

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

**Odpowiedź
PREZESA ZARZĄDU
PAŃSTWOWEGO FUNDUSZU
REHABILITACJI OSÓB
NIEPEŁNOSPRAWNYCH**

Warszawa, 26 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożonego w dniu 21 marca 2019 r., podczas 75. posiedzenia Senatu RP, w sprawie okresu przechowywania dokumentacji dotyczącej zatrudnienia osób niepełnosprawnych, znak: BPS/043-75-2162-PRON/19 uprzejmie wyjaśniam, że dokumentacja, o której mowa w oświadczeniu, powinna być przechowywana przez okres 10 lat.

Okres przechowywania dokumentacji dot. przyznanego dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, na podstawie art. 26a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511 z późn. zm.) został określony w §7 Rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 22 czerwca 2016 r.

w sprawie miesięcznego dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 951). Zgodnie z ww. przepisem pracodawca korzystający z dofinansowania przechowuje dokumentację pozwalającą na sprawdzenie zgodności przyznanej pomocy z przepisami rozporządzenia przez okres 10 lat od dnia przyznania pomocy.

W związku z powyższym pracodawca w przedmiotowym okresie, w przypadku czynności sprawdzających lub kontroli PFRON, jest zobowiązany do przedłożenia wszelkich dokumentów (np. dokumentacji kadrowo-płacowej danego pracownika) potwierdzających zgodność danych wykazanych we wniosku Wn-D oraz jego załącznikach, a także poświadczających, iż spełniał wszystkie warunki do ubiegania się o dofinansowanie do wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego.

Z wyrazami szacunku

PREZES ZARZĄDU
Marlena Małağ

**Odpowiedź
PEŁNOMOCNIKA RZĄDU
DO SPRAW OSÓB
NIEPEŁNOSPRAWNYCH**

Warszawa, 12.04.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożone w dniu 21 marca 2019 r. podczas 75. posiedzenia Senatu RP, w sprawie okresu przechowywania dokumentacji dotyczącej zatrudnienia osób niepełnosprawnych (znak: BPS/043-75-2162-PRON/19) uprzejmie wyjaśniam, że wymienioną w oświadczeniu dokumentację należy przechowywać przez okres 10 lat od dnia przyznania dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych, o którym mowa w art. 26a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, z późn. zm.). Wynika to z art. 12 i 17 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U.UE.L.2015.248.9) oraz §7 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 22 czerwca 2016 r. w sprawie miesięcznego dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych (Dz. U. poz. 951).

Na podstawie art. 12 rozporządzenia 2015/1589 Komisji Europejskiej przysługują uprawnienia do badania zgodności pomocy z prawem wspólnotowym. Dotyczy to zarówno ustalenia, czy dane wsparcie miało charakter pomocy publicznej, jak i tego, czy pomoc publiczna została udzielona bez naruszenia wspólnotowych reguł jej udzielania (w przypadku dofinansowania reguły te wynikają obecnie z rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu, Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn. zm.). Natomiast w art. 17 rozporządzenia Rady wyznaczono 10-letni okres przedawnienia windykacji pomocy publicznej na wniosek

Komisji. Oznacza to, że aby Komisja mogła wykonać swoje uprawnienia, musi mieć zapewniony wgląd do dokumentacji niezbędnej do oceny tego, czy dofinansowanie stanowiło w danym przypadku pomoc publiczną, oraz czy zostało udzielone zgodnie z obowiązującymi warunkami udzielania subsydiów płacowych. Brak możliwości spełnienia wspomnianych warunków powoduje obowiązek zwrotu pomocy. Dlatego w interesie pracodawcy leży przechowanie wspomnianej dokumentacji w okresie 10-letnim, o którym mowa w rozporządzeniu 2015/1589.

Wspomniany §7 rozporządzenia w sprawie miesięcznego dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych wprowadza 10-letni okres przechowywania dokumentacji również dla celów krajowych (np. związanych z kontrolą prowadzoną przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, względnie przez Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej czy Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych). Na tej podstawie wnioskodawca korzystający z dofinansowania przechowuje dokumentację pozwalającą na sprawdzenie zgodności przyznanej pomocy z przepisami rozporządzenia przez okres 10 lat od dnia przyznania pomocy.

W związku z powyższym dokumentację, o której mowa w oświadczeniu, należy przechowywać w okresie 10-letnim. Okres ten nie został zmodyfikowany zmianami przewidzianymi w przepisach odrębnych.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER

z up.

Krzysztof Michałekiewicz

Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego oraz do pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych Krzysztofa Michałkiewicza

Panie Premierze! Panie Ministrze!

Sprawa będąca przedmiotem niniejszego oświadczenia opisana jest w interpelacji, jaką złożył pan prezes Władysław Kosiniak-Kamysz w styczniu tego roku do Prezesa Rady Ministrów.

Mając nadzieję, że intensywne prace nad Programem „Dostępność Plus” mogły zmienić warunki, dzięki czemu można zrealizować ideę zawartą w tejże interpelacji, pozwalam sobie ponowić prośbę do Pana Premiera i Pana Ministra w tej interpelacji zawartą.

Jan Filip Libicki

**Odpowiedź
MINISTRA RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 26.04.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na przesłane przy piśmie z dnia 27 marca br., znak BPS/043-75-2163-PRON/19, oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jana Filipa Libickiego podczas 75. posiedzenia Senatu RP, w sprawie możliwości wymiernego rzeczowego wsparcia osób niepełnosprawnych w ramach obchodów 100-lecia odzyskania przez Polskę niepodległości, o której mowa w interpelacji Pana Posła Władysława Kosiniaka-Kamysza z dnia 8 stycznia br., uprzejmie informuję, iż podtrzymuję swoje stanowisko zawarte w odpowiedzi na ww. interpelację (kopia w załączeniu).

Ponadto informuję, że zgodnie z wyjaśnieniami Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju Program Dostępność Plus ma na celu dokonanie zmiany w przestrzeni publicznej, między innymi poprzez liczne działania systemowe, legislacyjne czy architektoniczne. Program ten nie zawiera jednak w swoich założeniach działań mających formę wsparcia rzeczowego lub finansowego realizowanego bezpośrednio na rzecz indywidualnych osób.

Jednocześnie chciałbym zapewnić, iż mając na względzie dobro osób niepełnosprawnych Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz Pełnomocnik Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych dokładają wszelkich starań, aby w ramach podejmowanych działań uwzględniane były potrzeby wszystkich osób niepełnosprawnych.

MINISTER
z up.
Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

Załącznik

Warszawa, 26.02.2019 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 31 stycznia br., znak K8INT29077, interpelację Pana Posła Władysława Kosiniaka-Kamysza, w sprawie możliwości wymiernego rzeczowo wsparcia osób niepełnosprawnych w ramach obchodów 100-lecia odzyskania przez Polskę niepodległości, pragnę podziękować za inicjatywę.

Jednocześnie chciałbym zapewnić, iż mając na względzie dobro osób niepełnosprawnych Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz Pełnomocnik Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych dokładają wszelkich starań, aby w ramach podejmowanych działań uwzględniane były potrzeby wszystkich osób niepełnosprawnych.

Osoby niepełnosprawne mogą korzystać ze wsparcia w ramach rehabilitacji społecznej, dofinansowanego ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Wsparcie obejmuje dofinansowanie m.in. zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze przyznawane na podstawie odrębnych przepisów.

Zadanie to jest realizowane przez samorządy powiatowe – dofinansowanie można uzyskać na pisemny wniosek złożony do powiatowego centrum pomocy rodzinie właściwego dla miejsca zamieszkania osoby niepełnosprawnej. Szczegółowy tryb postępowania i zasady dofinansowania określone są w rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 25 czerwca 2002 r. *w sprawie określenia rodzajów zadań powiatu, które mogą być finansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych* (Dz. U. z 2015 r. poz. 926).

W myśl przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. *o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1844, z późn. zm.) świadczeniobiorcom (w tym osobom niepełnosprawnym) przysługuje – finansowane ze środków będących w dyspozycji Narodowego Funduszu Zdrowia – zaopatrzenie w wyroby medyczne wydawane na zlecenie.

Szczegółowe zasady oraz wysokość dofinansowania zaopatrzenia uregulowane są w przepisach określonych w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 29 maja 2017 r. *w sprawie wykazu wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie* (Dz. U. poz. 1061, z późn. zm.). Jeśli cena wyrobu medycznego jest wyższa niż określony limit pokrywany z NFZ, różnicę płaci świadczeniobiorca. Na pokrycie tej różnicy świadczeniobiorca będący osobą niepełnosprawną, spełniający kryterium dochodowe określone w §5 rozporządzenia *w sprawie określenia rodzajów zadań powiatu (...)*, może otrzymać dofinansowanie ze środków PFRON.

Wysokość dofinansowania ze środków PFRON zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze wynosi:

- do 100% udziału własnego osoby niepełnosprawnej w limicie ceny ustalonym na podstawie odrębnych przepisów, jeżeli taki udział jest wymagany,
- do 150% sumy kwoty limitu, o którym mowa powyżej oraz wymaganego udziału własnego osoby niepełnosprawnej w zakupie tych przedmiotów i środków, jeżeli cena zakupu jest wyższa niż ustalony limit.

Warto zaznaczyć, że należy tworzyć warunki do pełnego udziału osób niepełnosprawnych m.in. w życiu społecznym, a dostęp do wyrobów medycznych jest istotnym elementem umożliwiającym taki udział.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up.
Krzysztof Michałekiewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Panie Ministrze!

Merytoryczna treść niniejszego oświadczenia zawarta jest w listach kierowanych do mnie i do Pana Ministra przez mieszkańców w B. w moim okręgu wyborczym państwa J. i L.G.

Listy państwa G. stanowią załączniki do niniejszego oświadczenia.

Jan Filip Libicki

Odpowiedź

Warszawa, 04.04.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Jana Filipa Libickiego Senatora RP złożone na 75. posiedzeniu Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r., dotyczące śmiertelnego wypadku, jakiemu uległ w 2017 r. syn Państwa J. i L.G. podczas kolczykowania dorosłej sztuki bydła, uprzejmie informuję, co następuje.

Jak wskazano w piśmie znak ŻW.orz.872.5.2019 z dnia 14 lutego 2019 r. skierowanym do Państwa J. i L.G., zasady identyfikacji i rejestracji bydła określają przepisy ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. *o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt* (Dz. U. z 2017 r. poz. 546, z późn. zm.), rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. *ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczącego etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97* (Dz. Urz. WE L 204 z 11.08.2000, str. 1, z późn. zm. – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 30, str. 248) oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 911/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. *w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie kolczyków, paszportów i rejestrów gospodarstw* (Dz. Urz. UE L 163, str. 65 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3 t. 46, str. 242). '

Spośród metod identyfikacji bydła, dopuszczonych przepisami rozporządzenia 1760/2000 na terytorium Unii Europejskiej, jest możliwe stosowanie elektronicznej identyfikacji bydła, oprócz klasycznych kolczyków z numerem identyfikacyjnym zwierzęcia.

Państwa członkowskie, które decydują się na wprowadzenie elektronicznej identyfikacji bydła, muszą określić, czy bydło ma być znakowane za pomocą kolczyka zawierającego elektroniczny transponder, ceramicznej kapsułki zawierającej elektroniczny transponder, umieszczanej w żwaczu zwierzęcia, czy za pomocą kapsułki zawierającej elektroniczny transponder, umieszczanej pod skórą zwierzęcia.

Niezależnie od wybranej metody elektronicznej identyfikacji, bydło musi być obowiązkowo znakowane jednym klasycznym kolczykiem z numerem identyfikacyjnym zwierzęcia.

Wprowadzenie obowiązkowej elektronicznej identyfikacji bydła, niezależnie od wybranej metody, nie będzie w związku z tym równoznaczne z brakiem konieczności kolczykowania zwierząt. Należy jednocześnie zauważyć, że koszty zakupu i aplikacji elektronicznych transponderów (czynności te mogą być wykonane

jedynie przez lekarzy weterynarii) będą znacznie wyższe, niż dotychczas stosowana metoda znakowania bydła za pomocą dwóch jednakowych kolczyków zawierających numer identyfikacyjny zwierzęcia.

Jednocześnie, w takim przypadku konieczne byłoby wyposażenie w czytniki pracowników Inspekcji Weterynaryjnej, sprawującej nadzór nad systemem identyfikacji i rejestracji zwierząt, co wiązałoby się ze znacznymi kosztami po stronie budżetu państwa. Odpowiedniej modyfikacji wymagałby również system informatyczny obsługujący rejestr zwierząt gospodarskich oznakowanych, prowadzony przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

W związku z powyższym, decyzja o ewentualnej zmianie dotychczasowych zasad identyfikacji bydła może zostać podjęta jedynie przy poparciu większości środowisk zrzeszających posiadaczy bydła, w tym związków hodowców bydła mlecznego i mięsnego oraz organizacji branżowych i zawodowych rolników.

Jednocześnie, odnosząc się do kwestii liczby wypadków podczas kolczykowania bydła, uprzejmie informuję, że Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w swoich statystykach nie wyróżnia wypadków, które wystąpiły przy ww. czynności. Dane gromadzone przez KRUS dotyczą wypadków przy pracy ze zwierzętami, określanych ogólnie jako „uderzenie, przygniecenie bądź pogryzienie przez zwierzęta”,

Liczba zgłoszonych wypadków w ww. zakresie wynosiła w kolejnych latach:

2014 r. – 1876,
2015 r. – 1782,
2016 r. – 1742,
2017 r. – 1486,
2018 r. – 1330.

Z poważaniem

MINISTER
ROLNICTWA I ROZWOJU WSI
Jan Krzysztof Ardanowski

Oświadczenie senatora Andrzeja Misiółka

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W Polsce jest wiele jednostek sektora publicznego i firm, które pragnęłyby skorzystać z formuły ESCO (Energy Service Company). Problemy z poprawnym rozumieniem tej formuły i obawy przed różnymi interpretacjami przepisów ze strony regionalnych izb obrachunkowych powodują, że pomimo możliwości generowania oszczędności z tytułu opłat za energię elektryczną formuła ta jest nieczęsto realizowana. W dłuższej perspektywie oprócz oszczędności energii ESCO, przy niewielkich nakładach, przyczynić się może do wzrostu efektywności energetycznej i poprawy jakości powietrza. W interesie państwa jest więc spopularyzowanie tej formuły wśród jednostek sektora publicznego poprzez stworzenie sprzyjających temu, jasnych w interpretacji przepisów dotyczących finansowania tych projektów. Spopularyzowanie formuły ESCO przyczyni się do zmniejszenia wydatków na energię elektryczną oraz inwestycje w tym obszarze.

Upowszechnienie formuły ESCO będzie możliwe, jeżeli w jednolity i jasny sposób zinterpretowane zostaną przepisy dotyczące wytycznych w sprawie księgowania tego typu inwestycji przez jednostki sektora publicznego (w ramach np. środków bieżących).

Potrzebna jest zatem jedna spójna interpretacja dotycząca projektów ESCO, która obowiązywałaby wszystkie regionalne izby obrachunkowe sprawujące nadzór nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego w zakresie spraw finansowych.

Zwracam się z pytaniem do Pana Ministra, czy istnieje możliwość ujednoczenia przez poszczególne regionalne izby obrachunkowe interpretacji przepisów w tym zakresie.

Andrzej Misiółek

Odpowiedź

Warszawa, 11 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 27 marca 2019 r. (sygn. BPS/043-75-2165/19), przekazujące tekst oświadczenia złożonego przez Senators RP Pana Andrzeja Misiółka podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r., w sprawie *ujednoczenia przez regionalne izby obrachunkowe interpretacji przepisów dotyczących formuły ESCO*, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Stosownie do art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o *regionalnych izbach obrachunkowych* (Dz.U. z 2016 r. poz. 561, z późn. zm.) nadzór nad działalnością regionalnych izb obrachunkowych sprawuje minister właściwy do spraw administracji publicznej jedynie na podstawie kryterium zgodności z prawem. Ministrowi nie przysługują zatem z tytułu sprawowanego nadzoru uprawnienia władcze, ingerujące we wszystkie sfery działalności izb. Nadzorowanie regionalnych izb obrachunkowych nie oznacza generalnej kompetencji Ministra do wkraczania w ich działalność, w tym

weryfikowania pod względem merytorycznym podejmowanych działań o charakterze orzecznym, kontrolnym, szkoleniowym, jak i stanowisk zajmowanych przez izby.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Przewodniczącą Krajowej Rady Regionalnych Izb Obrachunkowych (dalej także: KR RIO) większość z 16 regionalnych izb obrachunkowych nie spotkała się w swojej praktyce z problemem, stanowiącym przedmiot oświadczenia. Jedynie Regionalne Izby Obrachunkowe: we Wrocławiu, w Olsztynie i w Poznaniu udzielały wyjaśnień w tym zakresie (w trybie art. 13 pkt 11 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych).

Należy mieć na uwadze, że tylko całościowa analiza wszystkich postanowień umowy pozwala na prawidłowe stwierdzenie czy jest ona umową nienazwaną i czy w istocie wywołuje skutki ekonomiczne podobne do umowy kredytu/pożyczki. Każdy przypadek związany z tego typu umowami należy oceniać indywidualnie. Z oczywistych bowiem względów specyficzne warunki, zasady finansowania, montaż finansowy oraz zakres obowiązków stron umowy są określane indywidualnie dla każdego projektu i przedsięwzięcia. O tym, czy zobowiązanie wynikające z tych umów stanowi tytuł dłużny zaliczany do długu publicznego, nie decyduje zatem nazwa umowy, lecz jej treść.

Przewodnicząca KR RIO poinformowała, że w ocenie izb należy przyjąć, iż zobowiązanie zaciągnięte przez jednostkę samorządu terytorialnego w związku z modernizacją oświetlenia w systemie ESCO jest zobowiązaniem, które – zgodnie ze znowelizowanym art. 72 ust. 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 2077, z późn. zm.) – należy zaliczyć do tytułu dłużnego „kredyty i pożyczki” (spłata zobowiązania jest dokonywana w kolejnych latach i uwzględnia dodatkowe koszty pozyskania środków, czyli odsetki od pożyczanego kapitału). Charakteru zobowiązania nie zmienia fakt, że dzięki wprowadzonym rozwiązaniom jednostka samorządu terytorialnego uzyska „oszczędności”, które pozwolą na spłatę kosztów tejże inwestycji, a po całkowitej „spłacie” kosztów projektu oszczędności pozostaną na rachunku jednostki samorządu terytorialnego. Usługi realizowane w formule ESCO są rozwiązaniem możliwym także do przeprowadzenia w modelu partnerstwa publiczno-prywatnego (PPP). W tym przypadku kwestia analizy podziału ryzyk ma decydujące znaczenie dla ewentualnego uznania zobowiązania za dług.

Zgodnie z informacją przekazaną przez Przewodniczącą KR RIO zagadnienie modernizacji oświetlenia w systemie ESCO zostanie ujęte w programie najbliższego posiedzenia KR RIO.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Paweł Szefernaker
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do wiceprezes Rady Ministrów Beaty Szydło

Szanowna Pani Premier!

Zwracam się z prośbą o podjęcie przez Panią działań zmierzających do udzielenia pomocy prawnej i dyplomatycznej rodzinie taksówkarza poszkodowanego przez obywateli Niemiec w napadzie, jakiego dokonali w lipcu 2018 r.

Według informacji, jakie uzyskałem, polskie instytucje mają problem w podjęciu współpracy ze stroną niemiecką w prowadzonym śledztwie. Tymczasem mężczyzna przebywa w prywatnym ośrodku opieki długoterminowej, za co każdego miesiąca musi wносить opłaty.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z pracami modernizacyjnymi sieci kolejowej proszę o informację, czy zarządca infrastruktury kolejowej projektuje perony, które będą ułatwiały wsiadanie do pociągów i wysiadanie z nich na stacjach i przystankach osobowych podróżnym z rowerami, rodzicom z wózkami czy osobom poruszającym się na wózkach inwalidzkich.

Proszę o informację, czy samorządy wnioskują o takie udogodnienia. Jak przebiega w tym zakresie współpraca z samorządami z województwa zachodniopomorskiego?

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 26 kwietnia 2019 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego, złożone na 75. posiedzeniu senatu RP w dniu 21 marca 2019 roku, w sprawie modernizacji peronów na stacjach i przystankach, przedstawiam poniższe informacje.

Dostosowanie infrastruktury do potrzeb osób o ograniczonej możliwości poruszania się wynika z wymagań określonych w:

- rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1300/2014 z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie technicznych specyfikacji interoperacyjności odnoszących się do dostępności systemu kolei Unii dla osób niepełnosprawnych i osób o ograniczonej możliwości poruszania się,
- rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1299/2014 z dnia 18 listopada 2014 r. dotyczącym technicznych specyfikacji interoperacyjności podsystemu „Infrastruktura” systemu kolei w Unii Europejskiej,
- obowiązujących w PKP Polskie Linie Kolejowe SA przepisów wewnętrznych.

Obecnie projektowane perony będą ułatwiały wsiadanie do pociągów i wysiadanie z nich na stacjach i przystankach osobowych osobom poruszającym się na wózkach inwalidzkich, rodzicom z wózkami i podróżnym z rowerami. W ramach dostosowywania obiektów obsługi podróżnych do potrzeb osób o ograniczonej możliwości poruszania się projektowane są następujące udogodnienia:

- ścieżki prowadzące i pola ostrzegawcze ułatwiające poruszanie się po peronach osobom z dysfunkcją wzroku,
- tyflograficzny plan obiektu przy wejściu na teren stacji i obiektu dworcowego,
- informacje w alfabecie Braille’a (na poręczach) określające numer wyjścia lub numer peronu w celu zwiększenia dostępności infrastruktury pasażerskiej dla osób niewidomych i niedowidzących,
- kontrastujące z otoczeniem elementy wyposażenia i konstrukcji wsporczych znajdujących się na peronach i drogach dojeżdżania,

- co najmniej jedna droga dojścia do peronu jest trasą pozbawioną przeszkód, którą mogą swobodnie poruszać się osoby należące do wszystkich kategorii osób o ograniczonych możliwościach poruszania się (także osoby podróżujące z małymi dziećmi),
- pochylnie i dźwigi osobowe, ułatwiające dostęp na peron osobom o ograniczonych możliwościach poruszania się,
- oznaczenie krawędzi schodów, pochylni, peronów (stref zagrożenia) i wejść do wind za pomocą dotykowego pasa ostrzegawczego,
- oznaczenie krawędzi schodów i peronów (stref zagrożenia) za pomocą wizualnego pasa ostrzegawczego koloru żółtego,
- poręcze montowane przy schodach i pochylniach,
- antypoślizgowe powierzchnie peronów,
- system dynamicznej informacji pasażerskiej (wizualnej i dźwiękowej).

Ogólną zasadą przyjętą przez PKP PLK SA dla budowy i modernizacji peronów na liniach kolejowych jest stosowanie peronów uniwersalnych o wysokości 0,76 m. Na wniosek m.in. przewoźnika albo organizatora przewozów możliwe jest zastosowanie innej wysokości peronu, dla zapewnienia optymalnych warunków współpracy eksploatowanego i planowanego do pozyskania taboru na modernizowanych peronach.

Przedstawiciele samorządów z terenu województwa zachodniopomorskiego zgłaszali wnioski w zakresie utworzenia nowych przystanków na modernizowanych liniach kolejowych oraz dostosowania istniejących peronów do obowiązujących standardów w zakresie obsługi pasażerów niepełnosprawnych. Konsultacje społeczne, w ramach których składane były wnioski, przeprowadzane są na etapie opracowywania studium wykonalności m.in. dla projektu pn. „Prace na ciągu transportowym Trójmiasto – Szczecin na odc. Słupsk – Szczecin Dąbie przez Koszalin – Stargard/Kołobrzeg – Goleniów obejmującym linie kolejowe nr 202, 351, 401 i 402”. Do konsultacji zaproszono przedstawicieli gmin i powiatów, na terenie których zlokalizowana jest inwestycja. W ramach konsultacji zainteresowane podmioty wypełniały ankiety przekazane pocztą oraz były zaproszone na spotkania konsultacyjne.

PKP PLK SA ściśle współpracuje z operatorem dworców kolejowych – Polskie Koleje Państwowe SA oraz z przewoźnikami, a także bierze czynny udział w organizacji pomocy w ramach Centrum Wsparcia Klienta. W ramach umowy z PKP SA na 58 stacjach pasażerskich osobom niepełnosprawnym i o ograniczonej mobilności całodobowo udzielana jest pomoc przez pracowników ochrony dworca.

Pomoc osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej udzielana jest na stacjach i przystankach na drodze dojścia/wyjścia. W tym celu pasażer wymagający asysty powinien skontaktować się z przewoźnikiem co najmniej 48 godzin przed planowanym odjazdem pociągu i poinformować go – za pomocą wskazanego przez przewoźnika środka komunikacji – o potrzebie udzielenia pomocy w podróży. Termin 48 godzin wynika z treści art. 24 rozporządzenia (WE) NR 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym, który stanowi, że „pomoc zapewniana jest pod warunkiem, że przedsiębiorstwo kolejowe, zarządcę stacji, sprzedawcę biletów lub operatora turystycznego powiadomiono o potrzebie udzielenia pomocy danej osobie przynajmniej na 48 godzin, zanim taka pomoc będzie potrzebna”.

Aktualne informacje o dostępności infrastruktury pasażerskiej dla osób o ograniczonej możliwości poruszania się są zamieszczone na stronie internetowej PKP PLK SA pod adresem: www.plk-sa.pl/niepełnosprawni/ oraz na Portalu Pasażera pod adresem: www.portalpasazera.pl w odnośniku „Katalog stacji”.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Rząd zapowiada działania na rzecz rozwiązania problemów wykluczenia transportowego. Mają być nowe pociągi, nowe tory i nowe dworce. Tymczasem mieszkańcy powiatów: starogardzkiego, łobeskiego i świdwińskiego zgłaszają problem w postaci braku postoju pociągów PKP IC na stacjach: Chociwel, Runowo Pomorskie, Łobez, Świdwin. Działanie to jest tym bardziej zaskakujące, że mówimy o walce ze smogiem i dbaniu o środowisko naturalne oraz bezpieczeństwie na drogach.

Proszę o informację, jakie działania podejmie PKP IC, by miasta liczące po kilkanaście tysięcy mieszkańców miały stałe połączenie kolejowe ze stolicą województwa zachodniopomorskiego oraz z różnymi regionami w Polsce. To znacząco poprawi warunki w dostępie m.in. do pracy, edukacji i opieki zdrowotnej.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 29 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 75. posiedzenia Senatu RP 21 marca 2019 roku w sprawie braku postoju pociągów PKP IC na stacjach: Chociwel, Runowo Pomorskie, Łobez, Świdwin informuję, że oferta przewozowa dla mieszkańców miejscowości Chociwel, Runowo Pomorskie, Łobez i Świdwin od nowego rozkładu jazdy 2018/2019 nie uległa pogorszeniu – na wymienionych stacjach nadal zatrzymuje się 5 par pociągów kategorii TLK/IC, kursujących na trasie Szczecin – Koszalin – Trójmiasto.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Gmina Widuchowa jest położona na trasie DK22 w powiecie gryfńskim. Proszę o informację o działaniach podjętych przez ministerstwo i agencje mu podległe w zakresie poprawy bezpieczeństwa pieszych w tej miejscowości.

Wójt gminy Widuchowa, pani Anna Kusy-Kłós, zwraca uwagę na konieczność zapewnienia bezpiecznego przejścia dla pieszych przy szkole podstawowej. Na drodze tej jest duży ruch tranzytowy do zakładów przemysłowych w Niemczech. Przez Widuchową przejeżdża dużo samochodów ciężarowych, często przewożących ładunki uznawane za niebezpieczne.

Władze gminy Widuchowa informują, że mogą wyasygnować własne środki na współudział w wykonaniu prac.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 26 kwietnia 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana senatora Grzegorza Napieralskiego z dnia 21 marca 2019 r. w sprawie poprawy bezpieczeństwa pieszych na terenie gminy Widuchowa, Ministerstwo Infrastruktury przedstawia informacje w przedmiotowej sprawie.

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, jako zarządca dróg krajowych, na bieżąco monitoruje oraz prowadzi analizy dotyczące stanu dróg i bezpieczeństwa ruchu na drogach krajowych. W ramach tych działań podejmuje kroki, których celem jest poprawa stanu nawierzchni oraz poziomu bezpieczeństwa użytkowników ruchu.

W oparciu o kryteria uwzględniające m.in. wyniki badań stanu nawierzchni, panujący na drodze ruch z uwzględnieniem udziału ruchu pojazdów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości oraz ocenę efektywności ekonomicznej realizacji zadań, stworzone zostały cztery programy, w których ujęto zadania wymagające realizacji:

- Plan działań na sieci drogowej, w którym ujęto 933 zadań w skali całego kraju,
- Program redukcji liczby ofiar śmiertelnych, w którym ujęto 1140 zadań w skali całego kraju,
- Program budowy ciągów pieszo-rowerowych, w którym ujęto 1189 zadań w skali całego kraju,
- Program działań na sieci drogowej w zakresie drogowych obiektów inżynierskich, w którym ujęto 296 zadań w skali całego kraju.

Powyższe plany i programy są cyklicznie aktualizowane na podstawie bieżących danych statystycznych oraz ciągłej oceny parametrów technicznych na utrzymywanych odcinkach sieci drogowej. Niezależnie od powyższych czynników, decydujący wpływ na liczbę zrealizowanych zadań na istniejącej sieci drogowej ma dostępność środków finansowych przeznaczanych na poprawę stanu istniejącej infrastruktury dróg krajowych.

Informuję, że obecnie priorytetem są działania na istniejącej sieci drogowej, które dotyczą kompleksowych przebudów wraz z dostosowaniem odcinków dróg krajowych do parametrów pozwalających na poruszanie się po nich pojazdów o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t. Są to działania polegające na kompleksowych przebudowach bądź rozbudowach wytypowanych przez GDDKiA odcinków dróg krajowych. Przyczynią się one do poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz będą bardziej efektywne niż punktowe, doraźne działania. Zadania dotyczące kompleksowych przebudów będą obejmowały swoim zakresem m.in. budowę chodników, sygnalizacji świetlnej w miejscowościach, które będą tego wymagały.

Analiza kosztów planowanych do realizacji zadań oraz przewidywanych limitów finansowych możliwych do przeznaczenia na ten cel w skali kraju wykazała, że nie wszystkie zadania zostaną zrealizowane w najbliższej perspektywie. Należy pamiętać, że liczba realizowanych w danym roku zadań jest ściśle związana ze środkami jakie można przeznaczyć na prace na istniejącej sieci drogowej. Zgodnie bowiem z obowiązującym porządkiem prawnym zadania z zakresu budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg krajowych będących w zarządzie GDDKiA finansowane są, co do zasady, ze środków budżetu państwa, których limit określa ustawa budżetowa na dany rok.

Zapewniam, że Ministerstwo Infrastruktury uważnie przygląda się wszelkim postulatom i wnioskom społeczeństwa w szczególności tym, które mogą skutkować poprawą bezpieczeństwa na drogach. Należy jednakże mieć na względzie dostępny limit finansowy, który w wielu przypadkach skutecznie ogranicza działalność resortu.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do prezesa Zarządu Poczty Polskiej Przemysława Sypniewskiego

Szanowny Panie Prezesie!

W związku ze skargą złożoną do mojego biura senatorskiego zwracam się z uprzejmą prośbą o wyjaśnienie okoliczności niedostarczania przesyłek pocztowych, w szczególności listów, w tym poleconych, do siedziby firmy (...) znajdującej się przy ul. (...). Skarżący twierdzą, że próby interweniowania w tej kwestii w placówce pocztowej pozostają bezskuteczne. Przesyłki dostarczane przez innych operatorów są dostarczane do tej firmy. Problem jest poważny, ponieważ za pośrednictwem Poczty Polskiej SA niedostarczane są do firmy faktury innych podmiotów.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis*

**Odpowiedź
CZŁONKA ZARZĄDU
POCZTY POLSKIEJ**

Warszawa, 17 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na wystąpienie złożone przez Senatora Pana Grzegorza Peczkisa na 75. posiedzeniu Senatu w dniu 21 marca 2019 roku, przekazane do rozpatrzenia za pośrednictwem Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w piśmie znak: BPS/043-75-2170/19 z dnia 27 marca 2019 roku, w sprawie doręczania przesyłek pocztowych do siedziby (...) znajdującej się pod adresem ul. (...), Poczta Polska SA przekazuje wyjaśnienia dotyczące przedmiotowej sprawy.

Uprzejmie informujemy, że zasady świadczenia usług pocztowych zostały określone w Ustawie z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo Pocztove (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1481 ze zm.) oraz aktach wykonawczych m.in. Rozporządzeniu Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 29 kwietnia 2013 roku w sprawie warunków wykonywania usług powszechnych przez operatora wyznaczonego (Dz. U. Poz. 545 z 2013 r.), Regulaminie świadczenia usług powszechnych wprowadzonym Uchwałą nr 190 (Załącznik Nr 2 Zarządu Poczty Polskiej SA z dnia 23 października 2018 r. ze zm.). Zgodnie z uregulowaniami prawnymi art. 37 Ustawy Prawo Pocztove, Poczta Polska SA jest zobowiązana doręczać przesyłki pocztowe adresatowi pod wskazanym adresem, w związku z tym, w przypadku przesyłek rejestrowanych podejmowana jest próba ich doręczenia, a w sytuacji nieobecności adresata lub osoby uprawnionej do odbioru, pozostawiane jest zawiadomienie z informacją o miejscu i terminie odbioru przesyłki.

Powyższe procedury stosowane są również przez placówkę pocztową – Urząd Poczty w (...), doręczającą przesyłki w rejonie ul. (...).

Z dokonanych ustaleń oraz wyjaśnień uzyskanych od kierownictwa zainteresowanej placówki pocztowej wynika, że rejon doręczeń ul. (...) z uwagi na fakt, iż pracownik stale obsługujący rejon doręczeń od grudnia 2018 przebywa na zwolnieniu lekarskim

oraz z powodu dużej absencji pracowników w służbie doręczeń obsługiwany jest zastępczo przez innych pracowników, głównie w zakresie obsługi firm. Z tej przyczyny również w przypadku przesyłek skierowanych do klientów indywidualnych doręczanie odbywało się dodatkowo w soboty za pośrednictwem wsparcia listonoszy z innych urzędów pocztowych (dotyczy okresu luty – marzec 2019 roku).

Niestety nie możemy wykluczyć, że w wymienionym okresie z powodu ww. utrudnień mogły występować ewentualne opóźnienia oraz nieprawidłowości w doręczeniu przesyłek. Od 5 kwietnia 2019 roku zatrudniono nowego pracownika, który docelowo będzie obsługiwał na stałe wskazany rejon doręczeń, co przyczyni się do poprawy jakości świadczonych usług i zapewnienia ich prawidłowej realizacji.

Dodatkowo pragniemy poinformować, że według informacji uzyskanych od pracowników obsługujących opisywany rejon doręczeń wynika, że firma (...) jest nazwą projektu firmy, a pod wskazanym adresem znajdują się firmy należące do grupy (...) o nazwach (...) oraz (...). Ponadto, z wyjaśnień wynika, że nadchodzące przesyłki często posiadają niepełne niekompletne dane adresowe, co znacznie utrudnia doręczanie przesyłek i jest niezgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami m.in. Rozporządzeniem Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 29 kwietnia 2013 roku w sprawie warunków wykonywania usług powszechnych przez operatora wyznaczonego (Dz. U. Poz. 545 z 2013 r.). §17.1 Rozporządzenia mówi, że do przemieszczenia i doręczenia przyjmowana jest przesyłka pocztowa oznaczona poprzez: naniesienie w sposób trwały i czytelny na jej opakowaniu informacji identyfikujących w sposób jednoznaczny adresata i nadawcę oraz ich adresy wraz z właściwymi kodami pocztowymi.

Z informacji pozyskanych od Naczelnika placówki pocztowej UP (...), wynika również, że w lutym br. rozmawiał osobiście z przedstawicielami firmy (...) i wówczas wyjaśniono kwestie ewentualnych nieprawidłowości, które dotyczyły terminów odbioru korespondencji od jednej z firm należących do grupy (...) i od tego czasu nie odnotował żadnych negatywnych sygnałów i interwencji, co do jakości pracy urzędu, w zakresie doręczania przesyłek.

Jednocześnie informujemy, że każdy przypadek ewentualnych nieprawidłowości w doręczaniu przesyłek (w przypadku zgłoszeń reklamacyjnych lub skargowych Klientów) rozpatrywany jest indywidualnie odrębnie dla każdej z przesyłek i prowadzone jest postępowanie w trybie reklamacyjnym lub skargowym, o wynikach którego podmiot składający reklamacje zostaje powiadomiony pisemnie w decyzji reklamacyjnej.

Z uwagi na brak szczegółowych danych dotyczących zakwestionowanych w wystąpieniu przesyłek (identyfikacja przesyłek następuje w szczególności po indywidualnym numerze nadania – w piśmie brak wskazania numerów nadawczych przesyłek) oraz sytuacji świadczących o nieprawidłowości w ich doręczaniu przez Poczta Polska SA nie możemy jednoznacznie i bezspornie odnieść się do zasygnalizowanych w piśmie zastrzeżeń.

Pragniemy jednak podkreślić, że za przypadki nieprawidłowego świadczenia usług pocztowych, w tym uchybień w zakresie doręczania przesyłek Operator pocztowy odpowiada zgodnie z art. 88 ww. ustawy Prawo Pocztove (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1481) oraz na podstawie zapisów regulaminu danej usługi, w przypadku wniesienia reklamacji przez osoby uprawnione, a w przypadku potwierdzenia zarzutów asygnowane są stosowne odszkodowania, również z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania usługi pocztowej niebędącej usługą powszechną (Art. 88 ust. 4).

Mając na względzie przekazaną przez Senatora Pana Grzegorza Peczkisa interwencję, zapewniamy, że adres siedziby firmy (...) został objęty szczególnym nadzorem przez kierownictwo zainteresowanej placówki pocztowej, ponadto codziennie pracownik doręczający przesyłki będzie kontrolowany z bieżącej obsługi firm zlokalizowanych pod wskazanym adresem.

Informując o powyższym, pozostajemy w przekonaniu, że przekazane wyjaśnienia okażą się wyczerpujące i wyeliminują wątpliwości w sprawie.

Z poważaniem

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracają się do mnie samorządowcy, rolnicy oraz przedsiębiorcy w sprawie narastającego problemu w związku z odbiorem odpadów z folii i sznurka rolniczego (polipropylenowego) wykorzystywanych w rolnictwie.

Zainteresowani zwracają uwagę, że problem związany z odbiorem odpadów z folii i sznurka wykorzystywanego w rolnictwie narasta. Maleje liczba odbiorców, którzy chcieliby te odpady odbierać nawet odpłatnie. Wobec powyższego należałoby rozważyć stworzenie miejsc, w których resztki takich opakowań byłyby przyjmowane, lub nałożyć na producentów folii i sznurka obowiązek odbierania od rolników powstałych z tych produktów odpadów.

Opisana sytuacja utrudnia prowadzenie działalności rolniczej. W trosce o właściwą gospodarkę odpadami, popierając stanowisko Zarządu Krajowej Rady Izb Rolniczych oraz samorządów z mojego obszaru, proszę o podjęcie i przyspieszenie działań legislacyjnych lub innych mogących rozwiązać ten problem.

Czy Pan Minister dostrzega przedstawiony problem?

Czy planuje się wprowadzenie przepisów zobowiązujących dostawców folii i sznurka rolniczego polipropylenowego do odbioru odpadów powstałych z tych produktów?

*Z poważaniem
Marian Poślednik*

Odpowiedź

Warszawa, 11 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Senatora Mariana Poślednika z dnia 21 marca 2019 r. (przekazane pismem o znaku: BPS/043-75-2171/19) w sprawie problemów z odbiorem odpadów z folii i sznurka polipropylenowego wykorzystywanych w rolnictwie, przedstawiam poniższe informacje.

Odnosząc się do kwestii zagospodarowania odpadów powstających w wyniku prowadzenia działalności rolniczej informuję, że zgodnie z art. 6c ust. 1 oraz ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2018 r. poz. 1454, z późn. zm.) gminy są obowiązane do zorganizowania odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy. Rada gminy może, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, postanowić o odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne.

Natomiast zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 992, z późn. zm.) odpady komunalne definiowane są jako odpady powstające w gospodarstwach domowych, z wyłączeniem pojazdów wycofanych z eksploatacji, a także odpady niezawierające odpadów niebezpiecznych pocho-

dzące od innych wytwórców odpadów, które ze względu na swój charakter lub skład są podobne do odpadów powstających w gospodarstwach domowych.

Folia rolnicza, sznurek oraz siatka powstających wskutek prowadzenia działalności rolniczej, nie można jednak zaklasyfikować ich jako odpady komunalne. W związku z tym nie mogą one być odbierane w ramach wnoszonej opłaty za odbiór odpadów komunalnych. Zatem posiadacz tych odpadów jest zobowiązany do ich zagospodarowania zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Na podstawie art. 22 ustawy o odpadach koszty gospodarowania odpadami są ponoszone przez pierwotnego wytwórcę odpadów lub przez obecnego lub poprzedniego posiadacza odpadów.

W związku z powyższym rolnik będący wytwórcą odpadów ma obowiązek na własny koszt zagospodarować te odpady, np. przez zlecenie tych czynności podmiotowi posiadającemu odpowiednie zezwolenie na zbieranie lub przetwarzanie odpadów.

Powyższy przepis obowiązuje w ramach ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach od momentu jej wejścia w życie i był realizowany bez problemów przez rolników ze względu na wysoki popyt na odpady z folii. Zmiany na rynkach światowych w zakresie zagospodarowania odpadów z tworzyw sztucznych zmieniły jednak tę sytuację. Nie dziwi więc zaniepokojenie wytwórców odpadów w związku z zaistniałą sytuacją.

Mając więc powyższe na uwadze, Minister Środowiska podjął odpowiednie działania legislacyjne. Projekt ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw wprowadza zmianę, zgodnie z którą gminy będą miały obowiązek udostępniać informacje o punktach zbierania odpadów folii, sznurka oraz opon powstających w gospodarstwach rolnych lub zakładów przetwarzania takich odpadów, jeżeli na obszarze gminy są położone gospodarstwa rolne.

Ponadto dodany został nowy art. 6ra, zgodnie z którym rada gminy będzie mogła postanowić, w drodze uchwały, o odpłatnym przyjmowaniu przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych odpadów z działalności rolniczej niestanowiących odpadów komunalnych. Niemniej jednak kolejne rozwiązania będą analizowane. W najbliższym czasie projekt ustawy będzie przedmiotem Rady Ministrów.

Jednocześnie informuję, że na poziomie Unii Europejskiej został przyjęty projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, który zakłada obowiązkowe wykorzystanie w produkcji wybranych produktów materiałów pochodzących z recyklingu tworzyw sztucznych. Powyższy projekt, łącznie z tzw. „pakietem odpadowym”, który wprowadza szereg zmian w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, w mojej ocenie zwiększy popyt na odpady z tworzyw sztucznych, co może przyczynić się w przyszłości także do ograniczenia problemu opisanego w interpelacji.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracają się do mnie pracownicy służby zdrowia w sprawie sytuacji pracowników służb pomocniczych w szpitalach. Sprawa poziomu finansowania ochrony zdrowia w naszym kraju pozostaje tematem żywo interesującym moich wyborców. Na plan pierwszy wysuwa się kwestia szczególnie niskich płac w grupie zawodowej pomocniczego personelu szpitalnego. Grupa ta obejmuje sanitariuszy szpitalnych, opiekunów medycznych, rejestratorów, pomoc laboratoryjną i apteczną oraz pracowników odpowiedzialnych za utrzymanie czystości.

Pracownicy z tej grupy zawodowej bardzo często otrzymują najniższe przewidziane prawem uposażenie. Tymczasem poziom odpowiedzialności, szczególne warunki wykonywania pracy i rola społeczna pracowników tych służb są tego rodzaju, że uzasadnione jest oczekiwanie dla nich większego szacunku. O całokształcie jakości ochrony zdrowia stanowią nie tylko kwalifikacje lekarzy i pielęgniarek, ale i to, czy pacjent ma zapewnioną odpowiednią opiekę. Wyższy poziom płac w tej grupie zawodowej bez wątpienia spowodowałby poprawę jakości opieki medycznej i pozytywny dobór kadr w dobre stosunkowo niskiego bezrobocia, zamiast odchodzenia z zawodu najlepszych pracowników tych branż.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania.

1. Jaki jest obecnie poziom płac pracowników niższego personelu służby zdrowia?

2. Czy ministerstwo planuje podjęcie innych działań poprawiających sytuację zawodową i podnoszących prestiż zawodów obejmujących służby pomocnicze ochrony zdrowia?

3. Kiedy i w jakiej wysokości planowane są podwyżki uposażeń w tej grupie zawodowej?

*Z poważaniem
Marian Poślednik*

Odpowiedź

Warszawa, 12 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 27 marca 2019 r. znak: BPS/043-75-2172/19 w sprawie oświadczenia skierowanego do Ministra Zdrowia Łukasza Szumowskiego złożonego przez Senatora RP Mariana Poślednika w dniu 21 marca 2019 r. w sprawie sytuacji pracowników służb pomocniczych w szpitalach, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Na wstępie należy wskazać, że w polskim systemie prawnym przyjęty został model, w którym decyzja o wysokości wynagrodzeń poszczególnych pracowników podejmowana jest w poszczególnych podmiotach leczniczych przez kierownika danego podmiotu działającego jako pracodawca przy udziale działających w danym podmiocie organi-

zacji związkowych reprezentujących pracowników. Szczegółowe regulacje w zakresie wynagradzania pracowników podmiotów leczniczych określone są w ustawie Kodeks pracy, ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 2190), ustawie z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1473 z późn. zm.) oraz w wydanych na ich podstawie aktach wykonawczych.

Jednocześnie większość podmiotów leczniczych zatrudniających zdecydowaną większość pracowników działa w formie jednostek organizacyjnych prowadzących samodzielną gospodarkę finansową opartą o przychody od płatnika publicznego kontraktującego świadczenia opieki zdrowotnej – Narodowego Funduszu Zdrowia oraz przychody własne (np. odpłatne udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej przez tzw. niepubliczne podmioty lecznicze). Jedynie podmioty lecznicze działające w formie jednostek budżetowych działają w oparciu o środki pochodzące z budżetu państwa, a przy ustalaniu wysokości wynagrodzeń opierają się o tabele wynagrodzeń zasadniczych określone w rozporządzeniach (kalkulując wysokość środków na wynagrodzenia dla podmiotów leczniczych działających w formie jednostek budżetowych każdorazowo brany jest pod uwagę określany w ustawie budżetowej wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej).

Biorąc pod uwagę powyższe uwarunkowania Rząd podjął się opracowania rozwiązania wprowadzającego ustawowe gwarancje podwyższania wynagrodzeń pracowników podmiotów leczniczych, które skierowane zostały do wszystkich podmiotów leczniczych niezależnie od formy ich funkcjonowania.

Ustawa z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych określa w okresie od 1 lipca 2017 r. do 31 grudnia 2021 r. obowiązek dokonywania corocznych podwyżek wynagrodzeń pracowników podmiotów leczniczych, który w rezultacie przełoży się na ustanowienie od końca 2021 r. minimalnych poziomów wynagrodzeń zasadniczych wyliczanych jako pochodna od przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym ustalenie.

W świetle ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. w okresie od lipca 2017 r. do lipca 2021 r. wzrost wynagrodzenia zasadniczego jest wyliczany indywidualnie dla każdego pracownika przy uwzględnieniu wysokości wynagrodzenia konkretnego pracownika i przyjętego w ustawie mechanizmu wzrostu wynagrodzenia czyli w oparciu o iloczyn współczynnika pracy wynikającego z załącznika do ustawy oraz kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym ustalenie (art. 3 ustawy). Wynagrodzenie zasadnicze pracownika objętego przepisami ww. ustawy na dzień 1 lipca 2019 r. powinno być podwyższone co najmniej o 20% kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy najniższym wynagrodzeniem zasadniczym, a wynagrodzeniem zasadniczym danego pracownika. W kolejnych latach aż do 1 lipca 2021 r. wynagrodzenie zasadnicze ww. pracownika podwyższa się corocznie co najmniej o 20% kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy najniższym wynagrodzeniem zasadniczym a wynagrodzeniem zasadniczym tego pracownika.

Przedmiotowa ustawa obejmuje swoim zakresem zarówno pracowników wykonujących zawód medyczny jak i pracowników „niemedycznych działalności podstawowej”. Osobą wykonującą zawód medyczny, zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 2190), jest osoba uprawniona na podstawie odrębnych przepisów do udzielania świadczeń zdrowotnych oraz osoba legitymująca się nabyciem fachowych kwalifikacji do udzielania świadczeń zdrowotnych w określonym zakresie lub w określonej dziedzinie medycyny.

Natomiast przez pracownika działalności podstawowej należy rozumieć osobę zatrudnioną w ramach stosunku pracy w podmiocie leczniczym, inną niż pracownik wykonujący zawód medyczny, która wykonuje pracę pozostającą w związku z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w komórkach organizacyjnych zakładu leczniczego, których działalność jest związana z udzielaniem świadczeń zdrowotnych, zatrudniona na stanowisku działalności podstawowej określonym w części pierwszej załącznika do rozporządzenia wydanego na podstawie art. 50 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia

2011 r. lub stanowisku analogicznym. W grupie tej znaleźli się m.in. pracownicy zatrudnieni na stanowiskach opiekunów medycznych, sanitariuszy, salowych. Objęci rozszerzonym zakresem podmiotowym ustawy pracownicy niemédyczni kwalifikowani są w oparciu o kryterium wymaganego od nich na zajmowanym stanowisku pracy wykształcenia do grup ze współczynnikami pracy na poziomie 0,73 – pracownicy z wyższym wykształceniem, 0,64 – pracownicy z wykształceniem średnim, 0,58 – pozostali pracownicy niemédyczni, którzy wykonują pracę pozostającą w związku z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w komórkach organizacyjnych zakładu leczniczego, których działalność jest związana z udzielaniem świadczeń zdrowotnych.

Jednocześnie należy podkreślić, że wysokości wynagrodzeń zasadniczych wynikające z ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych mają charakter wynagrodzeń minimalnych i nie mogą być utożsamiane z siatką płac obowiązującą w podmiotach leczniczych. W szczególności przepisy ustawy nie wyłączają ogólnych przepisów prawa pracy określających sposób kalkulacji wynagrodzeń takich jak np. art. 78 Kodeksu pracy. Zgodnie z treścią art. 78 Kodeksu pracy ustalając wysokość wynagrodzeń poszczególnych pracowników pracodawca musi działać tak aby ich wynagrodzenie za pracę odpowiadało rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniło ilość i jakość świadczonej pracy.

Należy również wskazać na rozwiązania wprowadzone przygotowaną w Ministerstwie Zdrowia ustawą z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, która stanowi, że na finansowanie ochrony zdrowia przeznaczać się będzie corocznie środki finansowe w wysokości nie niższej niż 6% produktu krajowego brutto. Regulacja ta jest rozwiązaniem bezprecedensowym w historii organizacji wydatków publicznych na ochronę zdrowia w Polsce, zarówno pod względem docelowej skali nakładów na sektor zdrowotny, jak i z uwagi na zagwarantowanie w wieloletniej perspektywie systematycznego wzrostu udziału ochrony zdrowia w wydatkach publicznych.

Przyjęte rozwiązanie przełoży się – za sprawą zwiększenia finansowania świadczeń opieki zdrowotnej – na wzrost bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli. Wspomniany wzrost nakładów pozwoli również na stopniową poprawę sytuacji finansowej podmiotów leczniczych oraz zwiększanie wynagrodzeń pracowników ochrony zdrowia.

Ponadto informuję, że kwestie dotyczące kadr medycznych, w tym również zasad wynagradzania, są przedmiotem prac prowadzonych w ramach branżowych i ponadbranżowych gremiów dialogu trójstronnego, m.in. z udziałem przedstawicieli wspomnianych krajowych reprezentacji związkowych. Problematyka ta m.in. jest tematem prac działającego przy Ministerstwie Zdrowia branżowego Trójstronnego Zespołu do Spraw Ochrony Zdrowia.

Przekazując powyższe należy wskazać, że Ministerstwo Zdrowia dokłada wszelkich starań, aby prowadzony dialog owocował wypracowywaniem rozwiązań korzystnych dla pracowników sektora zdrowotnego i optymalizujących funkcjonowanie systemu ochrony zdrowia w Polsce.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Józefa Szczurek-Żelazko

Oświadczenie senatora Krzysztofa Słonia

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Proszę Pana Premiera o pochylenie się nad następującym problemem i rozważenie wprowadzenia niezbędnych zmian legislacyjnych w ustawie o ochronie przyrody. Zmiany te powinny umożliwić dyrektorom parków narodowych zbywanie nieruchomości należących do Skarbu Państwa w trybie bezprzetargowym na rzecz j.s.t. z przeznaczeniem na konkretny cel publiczny.

Aktualny stan powoduje duże utrudnienia przy prowadzeniu procesów budowlano-inwestycyjnych dotyczących budowy dróg, oświetlenia, chodników, ścieżek rowerowych itp. na terenach będących własnością Skarbu Państwa, a pozostających w użytkowaniu wieczystym parków narodowych.

Bardzo jaskrawym przykładem takiej sytuacji jest miasto i gmina Bodzentyn, w granicach administracyjnych której leży blisko 30% powierzchni Świętokrzyskiego Parku Narodowego.

Bez właściwych regulacji ustawowych trudno na takich „nieдоступnych” w świetle prawa terenach planować i realizować inwestycje publiczne, wpływające na życie mieszkańców oraz zwiększające dostępność i atrakcyjność gospodarczą i turystyczną gminy.

Krzysztof Słoń

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ŚRODOWISKA**

Warszawa, 24 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatora Krzysztofa Słonia złożone podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r. w sprawie wprowadzenia zmian legislacyjnych w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2018 r. poz. 1614, z późn. zm.) umożliwiających dyrektorom parków narodowych zbywanie nieruchomości należących do Skarbu Państwa w trybie bezprzetargowym na rzecz jednostek samorządu terytorialnego z przeznaczeniem na konkretny cel publiczny BPS/043-075-2173/19, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, uprzejmie informuję, co następuje.

Ministerstwo Środowiska dostrzega trudności w gospodarowaniu przez parki narodowe nieruchomościami, dlatego też proceduje projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw (UD46), doprecyzowujący niektóre przepisy związane z funkcjonowaniem parków narodowych, m.in. w zakresie nabywania nieruchomości i rozporządzania nimi. We wskazanym projekcie zawarto propozycję przepisów przewidujących możliwość bezprzetargowego rozporządzania nieruchomościami przez parki narodowe na rzecz jednostek samorządu terytorialnego. Projekt ustawy zamieszczony został na stronie Rządowego Centrum Legislacji (w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny, link: <https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12287464>) i aktualnie jest po uzgodnieniach międzyresortowych.

Dziękuję za zainteresowanie tematem parków narodowych. Wyrażam przekonanie, że nowe rozwiązania zawarte w ustawie o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw, poświęcone parkom narodowym, pozwolą na usprawnienie ich funkcjonowania.

Z poważaniem

SEKRETARZ STANU
Małgorzata Golińska

Oświadczenie senatora Krzysztofa Słonia

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Proszę Pana Premiera o pochylenie się nad następującym problemem i rozważenie wprowadzenia niezbędnych zmian legislacyjnych w ustawie o ochronie zwierząt. Zmiany te powinny zobligować właścicieli psów i kotów do obowiązkowego czipowania zwierząt. Czipowanie zapobiegnie w znacznym stopniu porzucaniu zwierząt, co zdecydowanie ograniczy środki finansowe, które obecnie ponoszą samorzady na opiekę nad bezpańskimi zwierzętami. Dla niektórych gmin jest to bardzo duże obciążenie finansowe. Z rozmów z samorządami, które zgłaszają ten problem, wynika, że są one gotowe w znacznym stopniu partycypować w kosztach czipowania.

Takie regulacje wpłyną również na bardziej humanitarne traktowanie zwierząt w naszym kraju i wzrost odpowiedzialności w społeczeństwie.

Krzysztof Słoi

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 12 kwietnia 2019 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Krzysztofa Słonia Senatorsa RP w sprawie wprowadzenia obowiązkowego czipowania zwierząt, złożone podczas 75. posiedzenia Senatu RP, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2019 r. poz. 122) rada gminy wypełniając obowiązek zapewnienia opieki bezdomnym zwierzętom oraz ich wyłapywania określa, w drodze uchwały, corocznie do dnia 31 marca, program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt.

Program, o którym mowa powyżej, obejmuje m.in. zapewnienie bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku dla zwierząt, obowiązkową sterylizację lub kastrację zwierząt przebywających w schroniskach oraz zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt. Ponadto program opieki nad zwierzętami może obejmować plan znakowania zwierząt w gminie.

Koszty realizacji przedmiotowego programu ponosi gmina. Program zawiera wskazanie wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposób wydatkowania tych środków.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że w świetle obecnie obowiązujących przepisów, gminy mogą we własnym zakresie realizować zadanie dotyczące znakowania zwierząt na terenie danej gminy. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie prowadzi obecnie prac związanych z wprowadzeniem obowiązkowego znakowania (czipowania) zwierząt.

Z poważaniem

Jan Krzysztof Ardanowski

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W tym oświadczeniu chciałbym zwrócić uwagę na ciężką sytuację środowiska popegeerowskiego. Za sprawą ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa podjęto decyzje o likwidacji pegeerów, w których pracowało wielu polskich obywateli. Taka sytuacja była niezwykle dotkliwa dla pracowników gospodarstw, którzy znaleźli się w całkowicie nowej rzeczywistości, bez pracy i środków do życia.

Tereny popegeerowskie charakteryzują się wysokim poziomem bezrobocia oraz niewielką aktywnością społeczną i zawodową mieszkańców, co powinno zwrócić uwagę organów administracji państwowej na konieczność wprowadzenia stosownych reform mających na celu pomoc dla byłych pracowników pegeerów. W mojej ocenie należy wprowadzić nowe przepisy, które poprawią jakość życia obywateli i będą wyraźnym wsparciem dla rodzin środowiska popegeerowskiego.

Likwidacja Państwowych Gospodarstw Rolnych spowodowała duże szkody w strukturze lokalnych społeczności w naszym kraju. Skuteczne wsparcie ze strony państwa i rządu pomogłoby środowisku popegeerowskiemu dostosować się do istniejącej rzeczywistości oraz złagodzić narastające niezadowolenie społeczne wśród byłych pracowników pegeerów. Dlatego uprzejmie proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do przedmiotowej sprawy oraz o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy kierowany przez Pana resort prowadził analizę terenów popegeerowskich pod kątem aktywności społecznej i zawodowej mieszkańców? Jeśli tak, proszę o upublicznienie raportu z tych badań.

2. Z jakich obecnie programów wsparcia korzystają byli pracownicy pegeerów i ich rodziny? Jeśli to możliwe, proszę o upublicznienie raportu oraz o wskazanie ewentualnych nowych programów pomocy.

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 25 kwietnia 2019 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Wielce Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do pisma z dnia 27 marca br., znak BPS/043-75-2175/19, w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Waldemara Sługockiego podczas 75. posiedzenia Senatu w dniu 21 marca 2019 r., przedstawiam następujące informacje.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi uczestnicząc w pracach Rządu oraz w zakresie prac własnych projektuje wsparcie dla środowiska popegeerowskiego i jego rodzin. *Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030)* (SOR) przewiduje dla obszarów wiejskich zarówno wsparcie horyzontalne, jak i działania odpowiadające na ich zróżnicowane terytorialnie potrzeby. Znajduje to

swoje odzwierciedlenie w kierunkach interwencji dedykowanych rozwojowi obszarów wiejskich w celu szczegółowym *II Rozwój społecznie wrażliwy i terytorialnie zrównoważony*. Zaprojektowano w nim:

- interwencję horyzontalną odnoszącą się do rozwoju terytorialnego wszystkich obszarów wiejskich – Rozwój obszarów wiejskich w oparciu o endogeniczne potencjały gospodarcze,
- interwencję dedykowaną obszarom znajdującym się w szczególnie trudnej sytuacji, tj. *Aktywizacja obszarów zagrożonych trwałą marginalizacją*.

Instrumentem realizacyjnym zaprojektowanego w SOR wsparcia jest projekt strategiczny *Pakiet działań dla obszarów zagrożonych trwałą marginalizacją*, w którym przewidziano działania z zakresu m.in.: rozwoju lokalnej przedsiębiorczości, aktywizacji lokalnych zasobów ludzkich, pobudzania lokalnych inicjatyw gospodarczych i społecznych, a także poprawy dostępu mieszkańców do podstawowych usług publicznych. Jednym z elementów Programu jest rewitalizacja obszarów defaworyzowanych, w tym po byłych państwowych gospodarstwach rolnych, polegająca na stworzeniu takich warunków bytowych, które zachęcałyby do pozostania w środowisku wiejskim, stworzenia trwałych więzi społecznych oraz warunków do alternatywnego wykorzystania dostępnych zasobów celem zwiększenia atrakcyjności obszarów oraz potencjału dochodowego miejscowej ludności.

W obowiązującej aktualnie *Strategii zrównoważonego rozwoju wsi, rolnictwa i rybactwa na lata 2012-2020*, przewidziano działania ważne z punktu widzenia rozwoju obszarów problemowych, takich jak obszary po byłych PGR. Rozwiązania te zostały opisane m.in. w *Celu szczegółowym 1 Priorytet 1.4. Zapobieganie i ograniczanie wykluczenia społecznego i aktywizacja mieszkańców obszarów wiejskich* oraz *Celu szczegółowym 2 Priorytet 2.4. Rozwój infrastruktury społecznej zapewniającej mieszkańcom obszarów wiejskich dostęp do dóbr i usług*.

Obecnie trwają prace mające na celu przygotowanie *Strategii zrównoważonego rozwoju wsi, rolnictwa i rybactwa 2020 (2030)*, w której również określono działania skierowane do obszarów popegeerowskich.

Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014-2020 (PROW 2014-2020), daje możliwości rewitalizacji obszarów wiejskich, w tym m.in. obszarów popegeerowskich. Instrumenty pomocy zaprojektowane w PROW 2014-2020 uwzględniają konieczność wyrównywania dysproporcji rozwojowych występujących w Polsce i przyczyniają się także do przeciwdziałania ubóstwu i wykluczeniu społecznemu ludności zamieszkującej tereny popegeerowskie. Wpływ na poprawę sytuacji mieszkańców obszarów wiejskich zlokalizowanych na terenach byłych PGR mają przede wszystkim działania zaprojektowane do realizacji w ramach priorytetu VI „Zwiększanie włączenia społecznego, ograniczanie ubóstwa i promowanie rozwoju gospodarczego na obszarach wiejskich”, w tym działanie *Podstawowe usługi i odnowa wsi na obszarach wiejskich*, *Premie na rozpoczęcie działalności pozarolniczej*, *Wsparcie dla rozwoju lokalnego w ramach inicjatywy LEADER*.

Bardzo istotne dla ograniczania ubóstwa jest szczególnie działanie *Restrukturyzacja małych gospodarstw*. Działanie ma na celu zapewnienie gospodarstwom niskotowarowym dodatkowych dochodów, zachęcając ich właścicieli do podejmowania działań mających w przyszłości rozwinąć ich dotychczasową produkcję rolniczą.

Zasady realizacji PROW 2014-2020 zostały określone w ten sposób, by wsparcie kierowane było do grup i obszarów defaworyzowanych. Przykładem takiego podejścia może być np. ograniczenie wsparcia inwestycyjnego tylko do gospodarstw rodzinnych, czy też zastosowanie kryteriów wyboru operacji ukierunkowanych na pomoc dla obszarów najbardziej tego wymagających.

W ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014-2020 (PROW 2014-2020) nie wyklucza się udzielania wsparcia poprawiającego jakość życia na terenach po byłych PGR. Poprawie warunków życia, rozwojowi przedsiębiorczości, zwiększeniu zatrudnienia oraz podnoszeniu kompetencji zawodowych na obszarach wiejskich służyć ma m.in. pomoc oferowana w ramach działania LEADER. Ten ukierunkowany na budowę kapitału społecznego i aktywizację wiejskich społeczności instrument rozwoju terytorialnego, znany jest już z poprzednich perspektyw finansowych

Unii Europejskiej. Jego istota polega na włączaniu lokalnych społeczności w diagnozowanie problemów własnego obszaru i wypracowywanie sposobów ich rozwiązania. Lokalna społeczność zorganizowana w lokalną grupę działania (LGD), tj. międzysektorowe partnerstwo tworzone przez przedstawicieli sektora publicznego, gospodarczego i społecznego z danego obszaru, odpowiedzialna jest za realizację, współfinansowanej właśnie ze środków PROW 2014-2020, strategii rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność (LSR).

W ramach działania LEADER na obszarach wiejskich realizowane są projekty, które w sposób bezpośredni przekładają się m.in. na zakładanie nowych przedsiębiorstw, rozwijanie już prowadzonych działalności gospodarczych i tworzenie nowych miejsc pracy. Warto przy tym zauważyć, że poza tworzeniem miejsc pracy, wspierane są także inne działania zmierzające do szeroko pojętego wsparcia przedsiębiorczości na obszarach wiejskich. Beneficjenci uzyskują pomoc również na organizację szkoleń, które pozwalają wyposażyć w niezbędną wiedzę oraz kwalifikacje m.in. osoby planujące rozpoczęcie działalności dodatkowej do działalności rolniczej oraz osób odchodzących z rolnictwa. Celem LEADER w tym zakresie jest bowiem aktywizowanie bezrobotnych, grup defaworyzowanych, a co za tym idzie wspieranie włączenia społecznego mieszkańców wsi i ograniczanie ubóstwa. Dodatkowo wspierane są również projekty zorientowane na promocję lokalnych produktów i usług oraz na tworzenie sieci w zakresie krótkich łańcuchów dostaw, świadczenia usług turystycznych, a także rozwijania rynków zbytu produktów lub usług lokalnych.

Na obszarach po byłych PGR może być także realizowane wsparcie w obszarze infrastruktury ukierunkowane na poprawę kondycji i rozbudowę sieci dróg lokalnych. Wsparcie inwestycji z zakresu infrastruktury wpływa bowiem na rozwój gospodarczy obszarów wiejskich poprzez poprawę warunków życia oraz warunków komunikacyjnych, co z kolei przekłada się na rozwój lokalnej przedsiębiorczości, zwiększenie możliwości podejmowania przez mieszkańców zatrudnienia poza miejscem zamieszkania oraz korzystania z usług publicznych.

Dzięki PROW 2014-2020 powstają także, tak kluczowe dla zwiększenia komfortu życia na wsi i podniesienia poziomu atrakcyjności tych terenów, budynki pełniące funkcje rekreacyjne, sportowe i społeczno-kulturalne, w tym świetlice, domy kultury, boiska, place zabaw, ścieżki rowerowe czy szlaki turystyczne. Odnawiane są budynki zabytkowe i ważne miejsca pamięci, chronione zasoby przyrodnicze obszarów wiejskich.

W ramach PROW 2014-2020 realizowane jest także m.in. działanie *Transfer wiedzy i działalność informacyjna*, mające na celu zapewnienie ludności związanej z rolnictwem i leśnictwem możliwości poprawy poziomu wiedzy oraz wszechstronnego doskonalenia zawodowego, z naciskiem na praktyczne wykorzystanie wiedzy już posiadanej i zdobytej podczas szkoleń, obejmującego zarówno kwestie organizacji produkcji rolniczej i leśnej, wykorzystywania innowacyjnych rozwiązań w zakresie rolnictwa i leśnictwa, jak i szeroko pojętego środowiska. Szkolenia realizowane w ramach ww. działania są bezpłatne dla ich odbiorców.

W kolejnej perspektywie finansowej (po roku 2020) przewiduje się, że w zbliżonej formie mogłyby być kontynuowane ww. instrumenty wsparcia wpływające na poprawę jakości życia na obszarach wiejskich.

Wsparcie dla osób zagrożonych marginalizacją, w tym z obszarów po byłych PGR, ujęte jest również w *Krajowym Programie Rozwoju Ekonomii Społecznej do 2023 roku. Ekonomia solidarności społecznej*. Działania ujęte w ww. dokumencie skierowane są do osób zagrożonych wykluczeniem społecznym, które są w centrum zainteresowania, zarówno jako pracownicy odzyskujący samodzielność ekonomiczną i podmiotowość w zakresie kształtowania swojej sytuacji zawodowej, a także jako osoby wymagające szczególnego, zindywidualizowanego wsparcia w odbudowaniu zdolności do pełnego uczestnictwa w aktywności zawodowej i społecznej. Ekonomia społeczna i solidarna staje się istotnym instrumentem aktywnej polityki społecznej, wsparcia rozwoju społecznego oraz lokalnego. Działania przewidziane w KPRES ujęto w czterech obszarach tematycznych:

- 1) *Solidarna wspólnota lokalna*. Obszar ten dotyczy współpracy podmiotów ekonomii społecznej z administracją publiczną, a w szczególności samorządową. Przewidziane w nim działania pozwolą zmienić zasady współpracy między sa-

morzadem a podmiotami ekonomii społecznej tak, aby mieszkańcy wspólnot samorządowych mieli do stęp do lepiej zaplanowanych i dopasowanych do indywidualnych potrzeb usług społecznych, świadczonych w szczególności przez podmioty działające lokalnie.

- 2) *Solidarny rynek pracy.* W tym obszarze zebrane zostały działania dotyczące reintegracji społecznej i zawodowej realizowanej przez różne podmioty ekonomii społecznej (np.: CIS, KIS, WTZ, ZAZ przedsiębiorstwa społeczne). Określone zostały również warunki niezbędne do uzyskania statusu przedsiębiorstwa społecznego oraz najważniejsze instrumenty wsparcia zatrudnienia w tych podmiotach. Wszystkie te działania przyczynią się do zwiększenia szans na pracę i pełniejsze uczestnictwo w życiu społecznym dla osób w szczególnej sytuacji życiowej (np. bezrobotnych, niepełnosprawnych, ubogich).
- 3) *Konkurencyjna przedsiębiorczość społeczna.* Obszar ten obejmuje działania, dzięki którym podmioty ekonomii społecznej będą mogły efektywniej konkurować z innymi przedsiębiorcami i wzmacniać swoją samodzielność. Dzięki temu bardziej stabilne będą miejsca pracy tworzone w tych podmiotach. W KPRES przewidziano m.in. dedykowane dla podmiotów ekonomii społecznej wsparcie doradcze, pożyczki, a także działania wspierające powstawanie sieci i partnerstw.
- 4) *Solidarne społeczeństwo.* W tym obszarze znalazły się działania edukacyjne i promujące ekonomię społeczną. Będą one skierowane w szczególności do osób młodych. Ponadto przewidziano także upowszechnianie wiedzy o ekonomii społecznej wśród przedstawicieli władz publicznych.

W trakcie konsultacji międzyresortowych projektu *Strategii zrównoważonego rozwoju transportu do 2020 roku (z perspektywą do 2030 roku)*, MRiRW zgłosiło uwagi dotyczące położenia większego nacisku w projekcie Strategii na rozwój transportu również na obszarach wiejskich, co będzie miało istotne znaczenie dla obszarów po byłych PGR. Zwrócono uwagę, iż duży nacisk musi być położony na dostępność komunikacyjną na obszarach wiejskich. Polityka transportowa powinna koncentrować się na zapewnieniu mobilności pomiędzy obszarami miejskimi i wiejskimi oraz na mobilności na obszarach wiejskich. Obszary wiejskie zmagają się ze specyficznymi wyzwaniami, takimi jak znaczne odległości pomiędzy zabudowaniami, niski stopień zaludnienia, nieliczne wsie i miasteczka. Zamieszkuje je duży odsetek osób w podeszłym wieku, czasami cechują się wysokim wskaźnikiem ubóstwa oraz oddaleniem od głównych węzłów lotniczych/kolejowych/drogowych. Odpowiednio zorganizowany transport ułatwi mobilność międzysektorową rolników, poprawi dostęp do edukacji, usług zdrowotnych i rekreacyjnych, wygeneruje nowe miejsca pracy oraz będzie stanowić wsparcie dla rozwoju działalności gospodarczej na obszarach wiejskich, w tym turystyki. Lokalna mobilność ma silny wpływ na miejscową gospodarkę, dziedzictwo kulturowe, spójność terytorialną, a także integrację społeczną i ochronę środowiska. Odpowiednio zorganizowany transport może podnieść jakość życia mieszkańców, zwiększyć rozwój biznesu, turystyczną atrakcyjność regionu, poziom konkurencyjności przedsiębiorstw. W *Strategii zrównoważonego rozwoju transportu do 2020 roku* należałoby bowiem podkreślić konieczność polepszenia dostępności komunikacyjnej na obszarach wiejskich, która jest warunkiem pomyślnego rozwoju gospodarczego. Wpłyne to nie tylko na bardziej zrównoważony rozwój terytorialny, ale również przyczyni się do poprawy stanu zdrowia i edukacji ludności zamieszkującej te obszary. W obecnym projekcie ww. Strategii uwagi MRiRW są uwzględnione.

Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa realizuje nałożone na niego zadania, między innymi w formie bezzwrotnej pomocy finansowej, w tym dla obszarów po byłych PGR. Udzielana przez KOWR bezzwrotna pomoc finansowa może dotyczyć:

- 1) budowy, remontu oraz przebudowy budynków i lokali, obiektów infrastruktury technicznej oraz innego majątku, przekazanych na podstawie art. 43 ust. 2 i art. 44 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (ugnrSP), bez uprzedniego doprowadzenia ich do należytego stanu technicznego (art. 24 ust. 12 pkt 1 ugnrSP),
- 2) budowy, remontu oraz przebudowy urządzeń, obiektów i sieci energetycznych, wodnokanalizacyjnych, ciepłowniczych oraz telekomunikacyjnych, przekaza-

- nych na podstawie art. 24 ust. 6 ugnrSP bez uprzedniego doprowadzenia ich do należytego stanu technicznego (art. 24 ust. 12 pkt 3 ugnrSP),
- 3) działalności wydawniczej, prowadzenia badań naukowych, szkoleń, konferencji, seminariów i konkursów w zakresie zadań Krajowego Ośrodka (art. 24 ust. 12 pkt 2 ugnrSP),
 - 4) przedsięwzięć edukacyjnych, kulturalnych i turystycznych realizowanych na obszarach wiejskich (art. 24 ust. 12 pkt 4 ugnrSP).

Wsparcie ukierunkowane na pomoc środowiskom i obszarom po byłych PGR udzielane jest gminom i spółdzielniom mieszkaniowym w formie bezzwrotnej pomocy finansowej głównie na przedsięwzięcia, o których mowa w pkt 1 i 2 powyżej.

W 2018 roku KOWR udzielił bezzwrotnej pomocy finansowej w kwocie 19 263,1 tys. zł, z czego:

- 13 889,0 tys. zł przeznaczono na budowę i remonty dróg i chodników, co stanowiło 72% kwoty wypłaconej na rzecz gmin i spółdzielni mieszkaniowych,
- 4 524,4 tys. zł dotyczyło realizacji inwestycji w zakresie infrastruktury gospodarki wodnościekowej (sieci wodociągowe i kanalizacyjne, oczyszczalnie ścieków, hydroformie), co stanowiło 24% wypłaconej kwoty,
- 849,7 tys. zł przekazane zostało na remonty budynków lokali, sieci ciepłowniczych, kotłowni i oświetlenia (4% wypłaconej kwoty).

Ponadto Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa współpracuje z Fundacją Edukacyjną Przedsiębiorczości przy realizacji *Programu Stypendiów Pomostowych*. Obecnie została zainicjowana XVIII edycja Programu. Na ambitnych i zdolnych maturzystów, pochodzących z małych miejscowości i niezamożnych rodzin, którzy rozpoczną w tym roku studia dzienne, czeka około 600 stypendiów pomostowych na I rok studiów. „Stypendia Pomostowe” to rozbudowany program stypendialny dla studentów na pierwszy rok i dalsze lata studiów. O stypendia mogą ubiegać się maturzyści ze wsi i małych miejscowości, osiągający dobre wyniki w nauce i pochodzący z niezamożnych rodzin, którzy rozpoczną studia dzienne w uczelniach publicznych, i spełniają jeden z czterech warunków: pochodzą z rodziny byłego pracownika PGR, lub są finalistami olimpiad przedmiotowych w szkole ponadgimnazjalnej, lub pochodzą z rodziny wielodzietnej albo są wychowankami rodziny zastępczej bądź państwowego domu dziecka, lub mają rekomendację lokalnej organizacji pozarządowej. Stypendium pomostowe na I rok studiów wynosi 5000 zł i jest wypłacane w 10 miesięcznych ratach po 500 zł. Po pierwszym roku stypendyści, którzy osiągną dobre wyniki w nauce, mogą korzystać ze stypendiów na II, III i IV rok studiów, stypendiów językowych, stypendiów na wyjazd na zagraniczną uczelnię, stypendiów doktoranckich oraz staży. Rekrutacja do programu przebiegać będzie on-line na www.stypendia-pomostowe.pl. Aplikacja do składania wniosków aktywna będzie od 1 lipca do 14 sierpnia 2019 r., do godziny 16.00. W roku akademickim 2019/20 około 1000 studentów otrzyma stypendia oraz możliwość udziału w warsztatach i stażach, w tym około 600 studentów otrzyma stypendia na I rok studiów. „Stypendia Pomostowe” są jednym z największych pozarządowych programów stypendialnych w Polsce. Dotychczas, w ramach programu, przyznano ponad 22 700 różnego rodzaju stypendiów, w tym ponad 16 100 na pierwszy rok studiów. Partnerami programu są obecnie: Polsko-Amerykańska Fundacja Wolności, Narodowy Bank Polski, Fundacja Wspomagania Wsi, Fundacja BGŻ BNP Paribas, a także koalicja blisko 90 lokalnych organizacji pozarządowych. Na realizację siedemnastu edycji programu Partnerzy przeznaczyli ponad 110 milionów zł. Program jest realizowany przy współpracy Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa, Centrum im. Profesora Bronisława Geremka oraz Pracowni Badań i Innowacji Społecznych „Stocznia”.

Jednocześnie informuję, iż w najbliższym czasie zostanie zleczone wykonanie ekspertyzy w zakresie zbadania aktualnej sytuacji na obszarach po byłych PGR. Jej wyniki zostaną upublicznione.

Łączę wyrazy szacunku

SEKRETARZ STANU
Szymon Giżyński

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego*skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka*

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego w ostatnim czasie zgłaszają się mieszkańcy województwa lubuskiego, którzy zwracają moją uwagę na działanie organizacji ekologicznych zmierzające do utworzenia Turnickiego Parku Narodowego na terenach Puszczy Karpackiej. Niestety, nie uwzględniając apełów społeczeństwa i przyrodników, sporządzono Plan Urządzenia Lasu dla Nadleśnictwa Bircza na lata 2017–2026, który zakłada wycięcie ok. 1,5 miliona m³ karpackiego lasu. W tych latach z Puszczy Karpackiej wyjedzie 36 tysięcy ciężarówek ściętych drzew. Takie działania Ministerstwa Środowiska w opinii lubuszan są oceniane negatywnie, ponieważ nie sprzyjają one ochronie najcenniejszych obszarów reliktywnej puszczy. Obecnie ochronie rezerwatowej podlega jedynie 3% projektowanego parku narodowego, choć na terenach Puszczy Karpackiej znajduje się wiele gatunków drzew o wymiarach pomnikowych, które wymagają natychmiastowej ochrony. Ponadto w lasach karpackich żyje wiele rzadkich gatunków ptaków i zwierząt. O utworzenie Turnickiego Parku Narodowego walczą m.in. Międzynarodowa Organizacja Ekologiczna WWF oraz Fundacja Dziedzictwo Przyrodnicze.

Puszcza Karpacka to jedno z nielicznych miejsc w Polsce, gdzie możemy podziwiać las, który zachował cechy lasu naturalnego. Ze względu na walory przyrodnicze i turystyczne turnickich obszarów leśnych powinniśmy zadbać o ich ochronę, tak aby najcenniejsze fragmenty Puszczy Karpackiej zachować również dla przyszłych pokoleń Polaków. Dlatego proszę o ustosunkowanie się do przedmiotowej sprawy oraz o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Środowiska prowadzi dialog z organizacjami ekologicznymi zaangażowanymi w projekt utworzenia Turnickiego Parku Narodowego? Jeśli tak, proszę o upublicznienie raportu z przedmiotowych konsultacji.

2. Czy prowadzony przez Pana resort pracuje nad rozwiązaniem, które pogodzi ochronę Puszczy Karpackiej z potrzebami społeczności lokalnej?

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 18 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego złożone podczas 75. posiedzenia Senatu w dniu 21 marca 2019 r. w sprawie działania organizacji ekologicznych zmierzających do utworzenia Turnickiego Parku Narodowego na obszarze Puszczy Karpackiej BPS/043-75-2176/19, informuję co następuje.

Nawiązując do zgłaszających się do senatora Waldemara Sługockiego mieszkańców województwa lubuskiego, którzy negatywnie oceniają przyjęty na lata 2017-2026 Plan Urządzenia Lasu dla Nadleśnictwa Bircza położonego w województwie podkarpackim,

gdzie organizacje ekologiczne proponują utworzenie Turnickiego Parku Narodowego informuję uprzejmie, że trwale zrównoważoną gospodarkę leśną prowadzi się według planów urządzenia lasu. Zgodnie z obowiązującymi regulacjami prawnymi, plan urządzenia lasu jako dokument strategiczny, podlega kontroli społecznej oraz instytucjonalnej. Przywołany w oświadczeniu senatora Plan Urządzenia Lasu dla Nadleśnictwa Bircza, przed jego zatwierdzeniem, został poddany strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko, w ramach której obywatele, w tym lokalna społeczność przedstawiła swoje potrzeby, zgłaszając konkretne postulaty i opinie. W tej sytuacji zastrzeżenia do Planu Urządzenia Lasu Nadleśnictwa Bircza nie są zasadne.

Na omawianym obszarze, gdzie proponuje się utworzenie Turnickiego Parku Narodowego, funkcjonuje Park Krajobrazowy Pogórza Przemyskiego oraz obszary Natura 2000, a mianowicie: obszar specjalnej ochrony ptaków Pogórze Przemyskie i specjalny obszar ochrony siedlisk Ostoja Przemyska. Ponadto w granicach wymienionych obszarów objętych ochroną usytuowane są rezerwy przyrody. Tym samym, cenne zasoby przyrodnicze na omawianym terenie są chronione.

Nawiązując do wniosku w sprawie utworzenia Turnickiego Parku Narodowego, to zasadne jest podkreślenie konieczności udziału w tym procesie społeczności lokalnej. W związku z tym należy przywołać obowiązującą regulację prawną z zakresu tworzenia parków narodowych i zmiany ich granic, którą stanowi ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2018 r. poz. 1614 z późn. zm.), a szczególnie jej art. 10 ust. 2. Stosownie do tego przepisu, *określenie i zmiana granic parku narodowego może nastąpić po uzgodnieniu z właściwymi miejscowo organami uchwałodawczymi jednostek samorządu terytorialnego, na których obszarze działania planuje się powyższe zmiany.*

Informuję uprzejmie, że stanowisko miejscowego samorządu, to jest Gminy Bircza w odniesieniu do utworzenia Turnickiego Parku Narodowego jest negatywne. Wyraża się to w korespondencji kierowanej do Ministra Środowiska i innych organów administracji publicznej w sprawie utworzenia Turnickiego Parku Narodowego. W tej sytuacji propozycja ukierunkowana na ochronę obszaru Nadleśnictwa Bircza lub jego części w formie parku narodowego nie jest możliwa do zrealizowania, a aktualnie podejmowanie konsultacji nie jest uzasadnione.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Małgorzata Golińska

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

W niniejszym oświadczeniu chciałbym zwrócić się do Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z pytaniem, czy możliwe jest zwiększenie środków na program „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”. Chodzi o przystosowanie portu morskiego w Elblągu do parametrów tworzonego obecnie kanału przez Mierzęję Wiślaną.

Kanał przez mierzęję zwiększy dostępność Zalewu Wiślanego dla jednostek pływających o zanurzeniu do ok. 5 m (dotychczasowo jest to 2,2 m). Niestety po wykonaniu tej inwestycji tylko kanał i tor wodny będą posiadały taką głębokość. Na polskiej części Zalewu Wiślanego takie głębokości nie występują. Także port morski w Elblągu jest obecnie dostępny tylko dla jednostek o zanurzeniu do 2,3 m. Spowoduje to bardzo duże ograniczenie w korzystaniu z kanału dla potencjalnych użytkowników tej inwestycji i znacząco zmniejszy opłacalność ekonomiczną tego przedsięwzięcia. Taka różnica w dostępności przekłada się na ok. 4-, 6-krotną różnicę w ładowności jednostek mogących wpłynąć do portu – z 700 t do 3 tysięcy t, a nawet 4 tysięcy t.

Port morski w Elblągu jest wprawdzie portem komunalnym, ale jego rozwój jest ważnym elementem strategii rozwoju żeglugi śródlądowej w Polsce i realizacji konwencji AGN podpisanej przez rząd RP. W tej strategii port elbląski jest wymieniony jako 1 z 10 polskich portów, których rozwój jest ważny z perspektywy realizacji tejże konwencji.

Z otrzymanych przez moje biuro senatorskie informacji wynika, iż niezbędne jest pogłębienie toru wodnego na Zalewie Wiślanym oraz basenów portowych w porcie morskim w Elblągu. Istotne dla powodzenia niniejszego przedsięwzięcia jest również powiększenie obrotnicy oraz rozbudowa nabrzeży portowych.

Wyżej wymienione inwestycje wymagają dodatkowych środków finansowych i koordynacji ich wykorzystania wraz z pracami prowadzonymi dotychczas w programie „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”. Ponieważ niniejsze przedsięwzięcie otrzymało pozytywną opinię przedstawicieli Unii Europejskiej, chciałbym dowiedzieć się, czy istnieją możliwości pozyskania na wcześniej wymienione prace środków z programów strukturalnych Unii Europejskiej, np. z programu „Infrastruktura i środowisko” na lata 2014–2020.

Antoni Szymański

Odpowiedź

Warszawa, 23 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Antoniego Szymańskiego podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r., w sprawie zwiększenia środków na program „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”, niniejszym przedstawiam stosowne informacje.

Kierownictwo resortu gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej mając na uwadze ograniczenia finansowe jednostek samorządu terytorialnego, w kontekście możliwości sfinansowania większych inwestycji w zakresie infrastruktury portowej, rozpoczęło prace nad utworzeniem instrumentu finansowego pod nazwą Morski Fundusz Rozwoju. Celem działalności Morskiego Funduszu Rozwoju SA będzie wypełnienie luki w zakresie braku wystarczającej infrastruktury instytucjonalnej i środków finansowych na rozwój szeroko rozumianego sektora gospodarki morskiej, w tym na finansowanie projektów inwestycyjnych o różnym horyzoncie czasowym.

Należy również dodać, że w resorcie gospodarki morskiej prowadzone są zaawansowane prace nad strategicznym dokumentem rządowym pn. „Program rozwoju polskich portów morskich do 2030 roku”. Dokument ten w sposób kompleksowy odnosić się będzie do kwestii rozwoju polskich portów morskich. Program określi m.in. cele i priorytety rozwojowe portów, wskaże najważniejsze kierunki ich rozwoju, a także wyznaczy konkretne przedsięwzięcia inwestycyjne do realizacji. Został on wskazany w uchwalonej przez Radę Ministrów w dniu 14 lutego 2017 r. „Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.)”, jako tzw. projekt strategiczny. Należy wyraźnie zaznaczyć, że dokument ten wychodzi naprzeciw oczekiwaniom wielu interesariuszy polskich portów morskich i odnosić się będzie do wszystkich polskich portów morskich, zarówno tych większych, jak i mniejszych. W treści projektu programu podkreśla się ogromne znaczenie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską dla portów Zalewu Wiślanego. Dzięki tej inwestycji zapewniony zostanie swobodny dostęp do otwartego morza, co jest szczególnie istotne dla portu w Elblągu, do którego dostęp z Morza Bałtyckiego umożliwi jedynie znajdująca się w granicach Federacji Rosyjskiej Cieśnina Piławska. Program kładzie nacisk nie tylko na rozwój stricte infrastruktury portowej, ale także dostępowej do nich, zarówno od strony lądu, jak i morza.

Odnosząc się do pytania Pana senatora w kwestii finansowania inwestycji w porcie morskim w Elblągu, należy wskazać, że inwestycje te nie kwalifikują się do finansowania z zarządzanych centralnie programów, np. Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2014–2020 czy Instrumentu „Łącząc Europę” (CEF), ponieważ dedykowane są one portom należącym do sieci TEN-T bazowej (porty w Gdańsku, Gdyni, Szczecinie i Świnoujściu) oraz kompleksowej (port w Policach). Inwestycje w Porcie Elbląg mogą natomiast być realizowane (dofinansowywane) ze środków unijnych w ramach programów regionalnych, np. Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Warmińsko-Mazurskiego 2014-2020.

W prowadzonych uzgodnieniach i opiniowaniu dokumentów w temacie finansowania portów, Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej podejmuje działania mające na celu umożliwienie małym portom korzystanie z dofinansowania ze środków unijnych w kolejnej perspektywie finansowej UE po 2021 roku.

Ponadto, pragnę wskazać, że wykonawcą Programu wieloletniego pn. „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”, jest Urząd Morski w Gdyni, który zgodnie z ustawą z dnia 21 marca 1991 r. *o obszarach morskich RP i administracji morskiej*, jest odpowiedzialny za budowę i utrzymanie obiektów infrastruktury zapewniającej dostęp do portów i przystani morskich od strony morza.

Infrastruktura zapewniająca dostęp do portu morskiego Elbląg określona została w przepisach porządkowych Dyrektora Urzędu Morskiego w Gdyni.

W zarządzeniu nr 10 Dyrektora Urzędu Morskiego w Gdyni z dnia 14 listopada 2012 r. *w sprawie określenia obiektów, urządzeń i instalacji wchodzących w skład infrastruktury zapewniającej dostęp do portów innych niż porty o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej i przystani morskich* oraz w zarządzeniu nr 2 Dyrektora Urzędu Morskiego w Gdyni z dnia 13 kwietnia 2017 r. *w sprawie zmiany ww. zarządzenia Nr 10*, wskazuje się, że w jej skład wchodzi m.in.:

Tory wodne o parametrach:

- 1) tor wodny od pławy świetlnej granicznej „10” do stawy „Elbląg” o długości 24 km, szerokości w dnie 200 m i głębokości technicznej 2,4 m,
- 2) tor wodny od stawy „Elbląg” do punktu „PI” – kilometrą rzeki Elbląg 9,3; długość geodezyjna 19°22'41.62"; szerokość geodezyjna 54°H'54.00" o długości

15,0 km, szerokości w dnie: od stawy „Elbląg” do czerwonej główki wejściowej 60 m, od czerwonej główki wejściowej do punktu „P1” 30 m, pod mostem w Nowakowie 20 m i głębokości technicznej 2,4 m,

- 3) tor wodny od Osłonki do stawy "Elbląg" o długości 14,25 km, szerokości w dnie: od Osłonki do stawy Gdańsk 50 m, od stawy Gdańsk do stawy Elbląg 200 m i głębokości technicznej 2,4 m.

Zakres Programu wieloletniego pn. *„Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”* obejmuje m.in.:

- budowę kanału żeglownego, w tym:
- wykonanie przekopu przez Mierzęcę Wiślana i budowę śluzy,
- budowę sztucznej wyspy na Zalewie Wiślanym,
- budowę toru wodnego na Zalewie Wiślanym – od kanału żeglugowego do Zatoki Elbląskiej,
- regulację i pogłębienie torów wodnych na rzece Elbląg do punktu charakterystycznego P1 oddalonego od istniejącego mostu w Nowakowie o ok. 2,5 km w górę rzeki. Pogłębienie i regulacja toru podejściowego do Portu w Elblągu w obrębie Zatoki Elbląskiej i rzeki Elbląg na odcinku o długości ok. 9,4 km: z obecnej głębokości ok. 2,4 m do docelowo 5 m.

Inwestycje wymienione przez Pana senatora, dotyczące utrzymania basenów portowych w porcie morskim w Elblągu, powiększenia obrotnicy, rozbudowy nabrzeży, postrzegać należy jako ściśle komplementarne do rządowej inwestycji pn. *„Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”*, a za ich wykonanie odpowiedzialni będą właściwi zarządcy infrastruktury, tacy jak zarząd portu czy zarządcy infrastruktury drogowej.

O ile w przypadku przekopu przez mierzęcę odpowiedzialna za realizację tego przedsięwzięcia jest administracja morska (Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej/Urząd Morski w Gdyni), o tyle w przypadku ww. inwestycji portowych będzie to zadanie w gestii zarządu portu. Podmiotem zarządzającym portem Elbląg jest Zarząd Portu Morskiego Elbląg spółka z o.o.

Zgodnie z ustawą z dnia 20 grudnia 1996 r. *o portach i przystaniach morskich* (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1933), przedmiot działalności przedsiębiorstwa podmiotu zarządzającego obejmuje w szczególności:

- 1) zarządzanie nieruchomościami i infrastrukturą portową;
- 2) prognozowanie, programowanie i planowanie rozwoju portu;
- 3) budowę, rozbudowę, utrzymywanie i modernizację infrastruktury portowej;
- 4) pozyskiwanie nieruchomości na potrzeby rozwoju portu;
- 5) świadczenie usług związanych z korzystaniem z infrastruktury portowej;
- 6) zapewnienie dostępu do portowych urządzeń odbiorczych odpadów ze statków w celu przekazania ich do odzysku lub unieszkodliwiania.

Mając na uwadze powyższe należy wyjaśnić, że administracja morska nie odpowiada za budowę, rozbudowę i utrzymywanie infrastruktury portowej w Porcie Elbląg. Znajduje się to w gestii zarządu portu. Naturalnie, prawidłowe funkcjonowanie i rozwój portu zależą będzie od realizacji wielu różnych działań inwestycyjnych przez różnych interesariuszy portu. Działania te w wielu przypadkach są silnie ze sobą powiązane, komplementarne i pozwalają na osiąganie efektów synergicznych. Przykładowo bez dobrego dostępu od strony morza do portu Elbląg nie da się wykorzystać w pełni potencjału wynikającego z nabrzeży, terminali portowych itp. Dlatego tak ważne jest zrealizowanie rządowej inwestycji pn. *„Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”*.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
Anna Moskwa
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Trwające od wielu miesięcy negocjacje między rządem a środowiskami reprezentującymi nauczycieli nie przynoszą żadnych rezultatów. Odnoszę wrażenie, że ważniejszy od poszukiwania rozwiązania staje się medialny przekaz, a przedstawiciele rządu podważają argumenty nauczycieli.

Niewątpliwie pracownicy polskich szkół należą do najniżej opłacanych w krajach OECD, a wprowadzenie w trakcie trwania negocjacji prospołecznych rozwiązań o wartości 42 miliardów zł i nieujęcie w nich kwestii nauczycieli polskich szkół musiało zaskutkować radykalizacją protestu. Rozumiem nauczycieli i popieram ich żądania podwyżki wynagrodzeń o 1 tysiąc zł miesięcznie.

Jednocześnie wyrażam zaniepokojenie słowami Pana Premiera wypowiedzianymi 4 marca o tym, że „samorządy często oszczędzają na nauczycielach”. Jest to stwierdzenie nieprawdziwe i krzywdzące samorządy.

Według Związku Miast Polskich w 2017 r. samorządy dołożyły ze środków własnych ok. 14,8 miliarda zł do subwencji oświatowej. W moim okręgu wyborczym (powiaty: bartoszycki, braniewski, elbląski i lidzbarski) samorządy w latach 2017 i 2018 dołożyły do subwencji oświatowej co najmniej 200 milionów zł rocznie, kosztem ważnych zadań własnych. Samorządowcy informują, że wzrost subwencji nie pokrywa nawet wzrostu płac wprowadzonych decyzją państwa. Taka sytuacja nie może trwać wiecznie. Podważa sens samorządności, skoro samorządy muszą finansować decyzje władz centralnych.

Panie Premierze, w związku z powyższym uważam, że zasadne są sugestie związków reprezentujących samorządy terytorialne (m.in. Związku Miast Polskich i Związku Gmin Wiejskich RP), by obowiązek wypłat wynagrodzeń nauczycielskich przejął bezpośrednio budżet państwa.

Proszę Pana o refleksję i ustosunkowanie się do niżej przedstawionych problemów i pytań.

1. Czy rząd rozważył przejęcie obowiązku wypłat wynagrodzeń nauczycielskich przez budżet państwa? Byłoby to logiczne rozwiązanie, bo przecież to państwo określa zasady płacowe, więc powinno wziąć też na siebie odpowiedzialność za ich realizację.

2. Czy rząd dokona rewizji wysokości subwencji i zrekompensuje samorządom poniesione koszty podwyżek płac wprowadzonych w 2018 r. i od 1 stycznia 2019 r.? W moim okręgu wyborczym zdarza się, że subwencja z trudem pokrywa tylko koszty płac.

3. Czy rząd planuje – w dialogu z samorządami – zdefiniowanie zakresu odpowiedzialności finansowej państwa za finansowanie oświaty realizowanej w samorządach, by była pełna jasność, za co finansowo odpowiada rząd, a za co samorząd? Samorząd powinien być partnerem dla rządu, a nie tylko wykonawcą jego decyzji.

Z poważaniem
Jerzy Wcisła

**Odpowiedź
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 29 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazaniem przez Pana Łukasza Schreiberera – Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów – oświadczeniem Pana Senatora Jerzego Wcisły złożonym podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r., w sprawie zakresu odpowiedzialności finansowej państwa za wypłatę wynagrodzeń nauczycielskich i finansowanie zadań oświatowych realizowanych w samorządach, otrzymanym przy piśmie Pana Marszałka z dnia 27 marca 2019 r. Nr BPS/043-75-2178/19, proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z przepisami art. 8 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz.U. z 2018 r. poz. 996 z późn. zm.) zakładanie i prowadzenie publicznych przedszkoli, szkół i placówek (z wyjątkiem szkół publicznych, dla których organami prowadzącymi są organy administracji rządowej) należy do zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego (gmin, powiatów, samorządów województw). W świetle art. 3 ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych (Dz.U. z 2017 r. poz. 2203, z późn. zm.) środki niezbędne do realizacji zadań oświatowych jednostek samorządu terytorialnego, o których mowa w art. 11 ust. 2-4 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, w tym na wynagrodzenia nauczycieli oraz utrzymanie placówek wychowania przedszkolnego, szkół i placówek, są zagwarantowane w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. W myśl art. 167 ust. 2 Konstytucji RP dochodami jednostek samorządu terytorialnego są dochody własne, subwencje ogólne i dotacje celowe z budżetu państwa. Oznacza to, iż część oświatowa subwencji ogólnej jest jedynie jednym ze źródeł dochodów jednostek samorządu terytorialnego. Kwoty subwencji oświatowej nie można zatem odnosić wprost do zadań oświatowych nałożonych na jednostki samorządu terytorialnego.

Kwestie dotyczące statusu zawodowego nauczycieli, w tym zasad ich wynagradzania, zostały określone w ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela. W świetle przepisów ustawy wysokość średnich wynagrodzeń nauczycieli na poszczególnych stopniach awansu zawodowego określona jest w oparciu o kwotę bazową dla nauczycieli, określaną corocznie w ustawie budżetowej oraz wskaźniki odpowiadające poszczególnym stopniom awansu zawodowego. Ustawodawca rozstrzyga zatem o poziomie wynagrodzeń nauczycieli gwarantowanych w ustawie – Karta Nauczyciela.

W procesie kształtowania wysokości wynagrodzeń uczestniczy zarówno organ administracji rządowej, jakim jest minister do spraw oświaty i wychowania (minimalne stawki wynagrodzenia zasadniczego), jak i jednostki samorządu terytorialnego (wysokości innych składników wynagrodzenia nauczyciela np. dodatków). Część składników wynagrodzenia nauczycieli wynika bezpośrednio z przepisów ustawy – Karta Nauczyciela (np. dodatek za wysługę lat, nagrody jubileuszowe) bądź z innych przepisów powszechnie obowiązujących (np. dodatkowe wynagrodzenie roczne). Bezpośrednią realizacją wynagrodzeń nauczycieli zajmują się natomiast jednostki samorządu terytorialnego, wyposażone w niezbędne kompetencje i narzędzia prawne oraz organizacyjne.

Przepisy ustawy – Karta Nauczyciela wskazują również na zakres odpowiedzialności państwa za zapewnienie środków na wynagrodzenia nauczycieli. W świetle art. 30 ust. 8 ustawy – Karta Nauczyciela środki niezbędne na średnie wynagrodzenia nauczycieli, o których mowa w ust. 3, wraz z pochodnymi od wynagrodzeń, środki na odpis, o którym mowa w art. 53 ust. 1, oraz środki na dofinansowanie doskonalenia zawodowego nauczycieli z uwzględnieniem doradztwa metodycznego, o których mowa w art. 70a ust. 1, zagwarantowane są przez państwo w dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

Odnosząc się do pytania zawartego w pkt 2 oświadczenia Pana Senatora pragnę poinformować, iż część oświatowa subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na lata 2018-2019 została zaplanowana zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. W świetle powyższego przepisu kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej, nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych.

W kwocie części oświatowej subwencji ogólnej planowanej na lata 2018-2019 zostały uwzględnione:

- skutki wzrostu od 1 kwietnia 2018 r. o 5,35% oraz od 1 stycznia 2019 r. o 5% średnich wynagrodzeń nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego objętych subwencjonowaniem (dla planowanej na dany rok budżetowy średniorocznej liczby nauczycieli na poszczególnych stopniach awansu zawodowego),
- skutki przechodzące na 2019 r. podwyżki średnich wynagrodzeń nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego objętych subwencjonowaniem od 1 kwietnia 2018 r.

Odnosząc się do pytania zawartego w pkt 3 oświadczenia Pana Senatora pragnę poinformować, iż Minister Edukacji Narodowej powołał Zespół do spraw statusu zawodowego pracowników oświaty, którego celem jest opracowanie rozwiązań zmierzających do zracjonalizowania systemu wynagradzania nauczycieli oraz optymalizujących zasady finansowania zadań oświatowych przez jednostki samorządu terytorialnego, w związku z tym, że obecne rozwiązania oceniane są jako nieadekwatne do współczesnych warunków społecznych, ekonomicznych, demograficznych.

W pracach tego Zespołu uczestniczą przedstawiciele reprezentatywnych związków zawodowych zrzeszających nauczycieli, ogólnopolskich organizacji jednostek samorządu terytorialnego, wchodzących w skład Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, oraz przedstawiciele ministerstw.

Według zapowiedzi Ministra Edukacji Narodowej prace w wymienionych obszarach tematycznych mają być kontynuowane, a ich finałem – przygotowanie stosownych zmian w przepisach oświatowych.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Sekretarz Stanu
Tomasz Robaczyński

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Ministerstwo opublikowało wykaz zadań inwestycyjnych planowanych do wykonania w latach 2021–2027. Wartość tych zadań to ok. 25 miliardów zł. Znajduje się wśród nich budowa kanału przez Mierzeję, ale nie ma zadania polegającego na przystosowaniu Portu Morskiego w Elblągu do parametrów tegoż kanału. Koszt tego przedsięwzięcia szacowany jest na 200 milionów zł, stanowi więc mniej niż 1% wartości wszystkich inwestycji. Bez tego 1% budowa kanału nie przysporzy korzyści transportowych wskazywanych dla tej inwestycji, gdyż jednostki o zanurzeniu pozwalającym wpłynąć do portu to z reguły barki śródlądowe, które nie pływają po morzu, a jednostki morskie posiadają zanurzenie niepozwalające im na wpłynięcie do portu. Ani jedne, ani drugie nie skorzystają więc z kanału.

Z wypowiedzi przedstawicieli ministerstwa wynika, że port w Elblągu nie może liczyć na środki z budżetu państwa, bo jest portem komunalnym. Przypomnę jednak, że tor wodny w porcie jest jednocześnie częścią rzeki Elbląg, której nurt – także w porcie – ma charakter morskich wód śródlądowych i podlega Urzędowi Morskiemu w Gdyni. Nie można więc traktować rzeki Elbląg jako własność komunalną. Wręcz przeciwnie, należy uznać, że stanowi ona obszar, za który odpowiada państwo.

Proszę zatem o ponowne rozważenie możliwości wydłużenia toru wodnego pogłębianego w ramach budowy kanału przez Mierzeję o ok. 3 km i tym samym objęcie tym przedsięwzięciem portu w Elblągu.

Poza tym proszę o taką informację: w związku z tym, że z Urzędu Morskiego w Gdyni docierają już oficjalne sygnały, że koszty budowy kanału będą wyższe od zaplanowanych ok. 900 milionów zł i wyniosą prawdopodobnie ok. 1,3 miliarda zł, to czy ministerstwo jest przygotowane na zwiększenie środków na budowę kanału przez Mierzeję?

*Z poważaniem
Jerzy Wcisła*

Odpowiedź

Warszawa, 18 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Jerzego Wcisłę podczas 75. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 marca 2019 r., w sprawie budowy kanału żeglugowego na Mierzei Wiślanej, niniejszym przedstawiam stosowne informacje.

Kierownictwo resortu gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej mając na uwadze ograniczenia finansowe jednostek samorządu terytorialnego, w kontekście możliwości sfinansowania większych inwestycji w zakresie infrastruktury portowej, rozpoczęło prace nad utworzeniem instrumentu finansowego pod nazwą Morski Fundusz Rozwoju. Celem działalności Morskiego Funduszu Rozwoju SA będzie wypełnienie luki w zakresie braku wystarczającej infrastruktury instytucjonalnej i środków finansowych

na rozwój szeroko rozumianego sektora gospodarki morskiej, w tym na finansowanie projektów inwestycyjnych o różnym horyzoncie czasowym.

Należy również dodać, że w resorcie gospodarki morskiej prowadzone są zaawansowane prace nad strategicznym dokumentem rządowym pn. „Program rozwoju polskich portów morskich do 2030 roku”. Dokument ten w sposób kompleksowy odnosić się będzie do kwestii rozwoju polskich portów morskich. Program określi m.in. cele i priorytety rozwojowe portów, wskaże najważniejsze kierunki ich rozwoju, a także wyznaczy konkretne przedsięwzięcia inwestycyjne do realizacji. Został on wskazany w uchwalonej przez Radę Ministrów w dniu 14 lutego 2017 r. „Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.)”, jako tzw. projekt strategiczny. Należy wyraźnie zaznaczyć, że dokument ten wychodzi naprzeciw oczekiwaniom wielu interesariuszy polskich portów morskich i odnosić się będzie do wszystkich polskich portów morskich, zarówno tych większych, jak i mniejszych. W treści projektu programu podkreśla się ogromne znaczenie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską dla portów Zalewu Wiślanego. Dzięki tej inwestycji zapewniony zostanie swobodny dostęp do otwartego morza, co jest szczególnie istotne dla portu w Elblągu, do którego dostęp z Morza Bałtyckiego umożliwi jedynie znajdująca się w granicach Federacji Rosyjskiej Cieśnina Piławska. Program kładzie nacisk nie tylko na rozwój stricte infrastruktury portowej, ale także dostępowej do nich, zarówno od strony lądu, jak i morza.

Warto zwrócić uwagę na fakt, że inwestycje w Porcie Elbląg mogą być realizowane (dofinansowywane) ze środków unijnych w ramach programów regionalnych, np. Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Warmińsko-Mazurskiego 2014-2020.

W prowadzonych uzgodnieniach i opiniowaniu dokumentów w temacie finansowania portów, Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej podejmuje działania mające na celu umożliwienie małym portom korzystanie z dofinansowania ze środków unijnych w kolejnej perspektywie finansowej UE po 2021 roku.

Ponadto, pragnę wskazać, że wykonawcą Programu wieloletniego pn. „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”, jest Urząd Morski w Gdyni, który zgodnie z ustawą z dnia 21 marca 1991 r. *o obszarach morskich RP i administracji morskiej*, jest odpowiedzialny za budowę i utrzymanie obiektów infrastruktury zapewniającej dostęp do portów i przystani morskich od strony morza.

W zarządzeniu nr 10 Dyrektora Urzędu Morskiego w Gdyni z dnia 14 listopada 2012 r. *w sprawie określenia obiektów, urządzeń i instalacji wchodzących w skład infrastruktury zapewniającej dostęp do portów innych niż porty o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej i przystani morskich* oraz zarządzeniu nr 2 Dyrektora Urzędu Morskiego w Gdyni z dnia 13 kwietnia 2017 r. *w sprawie zmiany ww. zarządzenia Nr 10*, wskazuje się, że w jej skład wchodzi m.in.:

Tory wodne o parametrach:

- 1) tor wodny od pławy świetlnej granicznej „10” do stawy „Elbląg” o długości 24 km, szerokości w dnie 200 m i głębokości technicznej 2,4 m;
- 2) tor wodny od stawy „Elbląg” do punktu „PI” – kilometrą rzeki Elbląg 9,3; długość geodezyjna 19°22'41.62"; szerokość geodezyjna 54°H'54.00" o długości 15,0 km, szerokości w dnie: od stawy „Elbląg” do czerwonej główki wejściowej 60 m, od czerwonej główki wejściowej do punktu „PI” 30 m, pod mostem w Nowakowie 20 m i głębokości technicznej 2,4 m;
- 3) tor wodny od Osłonki do stawy „Elbląg” o długości 14,25 km, szerokości w dnie: od Osłonki do stawy Gdańsk 50 m, od stawy Gdańsk do stawy Elbląg 200 m i głębokości technicznej 2,4 m.

Zakres *Budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską* obejmuje m.in.:

- budowę kanału żeglownego, w tym: wykonanie przekopu przez Mierzęję Wiślaną i budowę śluzy,
- budowę sztucznej wyspy na Zalewie Wiślanym,
- budowę toru wodnego na Zalewie Wiślanym – od kanału żeglownego do Zatoki Elbląskiej,

- regulację i pogłębienie torów wodnych na rzece Elbląg do punktu charakterystycznego P1 oddalonego od istniejącego mostu w Nowakowie o ok. 2,5 km w górę rzeki.

Pogłębienie i regulacja toru podejściowego do Portu w Elblągu w obrębie Zatoki Elbląskiej i rzeki Elbląg na odcinku o długości ok. 9,4 km: z obecnej głębokości ok. 2,4 m do docelowo 5 m.

Inwestycje dotyczące Portu w Elblągu, mają charakter komplementarny do rządowej inwestycji pn. „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”, a za ich wykonanie odpowiedzialni będą właściwi zarządcy infrastruktury, tacy jak zarząd portu czy zarządcy infrastruktury drogowej.

W przypadku przekopu przez mierzeję odpowiedzialna za realizację tego przedsięwzięcia jest administracja morska (Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej/Urząd Morski w Gdyni), natomiast w przypadku ww. inwestycji portowych będzie to zadanie w gestii zarządu portu. Podmiotem zarządzającym portem Elbląg jest Zarząd Portu Morskiego Elbląg spółka z o.o.

Zgodnie z ustawą z dnia 20 grudnia 1996 r. *o portach i przystaniach morskich* (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1933), przedmiot działalności przedsiębiorstwa podmiotu zarządzającego obejmuje w szczególności:

- 1) zarządzanie nieruchomościami i infrastrukturą portową;
- 2) prognozowanie, programowanie i planowanie rozwoju portu;
- 3) budowę, rozbudowę, utrzymywanie i modernizację infrastruktury portowej;
- 4) pozyskiwanie nieruchomości na potrzeby rozwoju portu;
- 5) świadczenie usług związanych z korzystaniem z infrastruktury portowej;
- 6) zapewnienie dostępu do portowych urządzeń odbiorczych odpadów ze statków w celu przekazania ich do odzysku lub unieszkodliwiania.

Mając na uwadze powyższe należy wyjaśnić, że administracja morska nie odpowiada za budowę, rozbudowę i utrzymywanie infrastruktury portowej w Porcie Elbląg. Znajduje się to w gestii zarządu portu. Naturalnie, prawidłowe funkcjonowanie i rozwój portu zależą będzie od realizacji wielu różnych działań inwestycyjnych przez różnych interesariuszy portu. Działania te w wielu przypadkach są silnie ze sobą powiązane, komplementarne i pozwalają na osiąganie efektów synergicznych. Przykładowo bez dobrego dostępu od strony morza do portu Elbląg nie da się wykorzystać w pełni potencjału wynikającego z nabrzeży, terminali portowych itp. Dlatego tak ważne jest zrealizowanie rządowej inwestycji pn. „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”.

Odnosząc się do wypowiedzi senatora na temat sygnałów dotyczących zwiększenia kosztów budowy kanału przez Mierzeję, należy zwrócić uwagę na fakt, że koszty realizacji przedsięwzięcia szacowane były na etapie procedowania Programu wieloletniego w 2016 r. Oszacowana wartość całego przedsięwzięcia, którego zakres obejmuje wiele złożonych czynności i zadań, opierała się na wieloletnim doświadczeniu przy prowadzeniu postępowań przetargowych w zakresie budowy hydrotechnicznych i była wyłącznie szacunkowa.

Ostatnia wypowiedź przedstawiciela Urzędu Morskiego w Gdyni dotycząca wzrostu kosztów inwestycji oparta była o wartość ofert złożonych w przetargach związanych z realizacją innych budowli zapewniających dostęp do portów morskich realizowanych przez Urząd Morski w obecnej perspektywie finansowej.

Z poważaniem

w zastępstwie
Grzegorz Witkowski
Podsekretarz Stanu

